

AGATHA CHRISTIE

**MISTERUL
DE LA SITTAFFORD**

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Capitolul I. VILA SITTAFFORD	12
Capitolul II. MESAJUL	21
Capitolul III. ORA CINCI ȘI DOUĂZECI ȘI CINCI	31
Capitolul IV. INSPECTORUL NARRACOTT	36
Capitolul V. EVANS	43
Capitolul VI. HANUL „TREI COROANE”	52
Capitolul VII. TESTAMENTUL	60
Capitolul VIII. CHARLES ENDERBY	69
Capitolul IX. VILA „THE LAURELS”	77
Capitolul X. FAMILIA PEARSON	85
Capitolul XI. EMILY INTRĂ ÎN ACȚIUNE	95
Capitolul XII. ARESTAREA	105
Capitolul XIII. EMILY SOSEȘTE LA SITTAFFORD	111
Capitolul XIV. DOAMNA WILLETT	117
Capitolul XV. ÎN VIZITĂ LA MAIORUL BURNABY	125
Capitolul XVI. DOMNUL RYCROFT	134
Capitolul XVII. DOMNIȘOARA PERCEHOUSE	144
Capitolul XVIII. EMILY FACE O VIZITĂ LA VILA SITTAFFORD	155
Capitolul XIX. IPOTEZE	164

Capitolul XX. ÎN VIZITĂ LA MĂTUȘA JENNIFER	173
Capitolul XXI. CONVERSAȚII	185
Capitolul XXII. AVENTURI NOCTURNE	201
Capitolul XXIII. LA VILA HAZELMOOR	207
Capitolul XXIV. INSPECTORUL NARRACOTT ARE ÎNDOIELI	215
Capitolul XXV. LA CEAINĂRIA „DELLER”	225
Capitolul XXVI. ROBERT GARDNER	231
Capitolul XXVII. NARRACOTT ACȚIONEAZĂ	238
Capitolul XXVIII. BOCANCI	244
Capitolul XXIX. A DOUA ȘEDINȚĂ DE SPIRITISM	253
Capitolul XXX. EMILY EXPLICĂ MISTERUL	265
Capitolul XXXI. TÎNĂRUL CEL FERICIT	272

MISTERUL DE LA SITTAFFORD

COLECȚIA ENIGMA 1977 (NUMĂRUL 61)

AGATHA CHRISTIE

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Virgil Lefter.

Editura Univers, București – 1977

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL. I VILA SITTAFFORD

Maiorul Burnaby își trase galoșii, își strînse bine gulerul paltonului în jurul gâtului și, după ce luă lanterna de pe etajeră, deschise cu grijă ușa vilei și se strecură afară.

Pretutindeni era numai zăpadă – troiene uriașe și nesfârșite, răscolite de viscol. În ultimele patru zile ninsese masiv în întreaga Anglie, iar aici pe coline, la marginea Dartmoorului, nămeții atinseseră în unele locuri o înălțime de peste un metru. În micuțul sat Sittaford, aflat dintotdeauna la capătul lumii, dar acum izolat cu desăvârșire, capriciile iernii constituiau o problemă dintre cele mai serioase.

Maiorul Burnaby era însă un om tare, pe care nimic nu-l putea impresiona. Tuși scurt de două ori, trase adânc aer în piept și își croi hotărît drum prin zăpadă. De altfel nu mergea prea departe. Străbătu din câțiva pași o străduță întortocheată, ajunse în fața unei porți și pătrunse în curte. După ce parcurse o alee curățată cu grijă de zăpadă, se opri în fața unei case impunătoare, de granit.

Ușa se deschise și în prag apărură o cameristă îngrijit îmbrăcată. Maiorul își scoase paltonul și galoșii, își desfăcu de la gât enormul său fular de modă veche și pași apoi în

sufragerie, avînd deodată impresia că a pătruns într-o altă lume.

Deși era numai trei și jumătate, perdelele fuseseră trase și luminile aprinse, iar în cămin ardea vesel un foc uriaș și strălucitor. Două femei în elegante rochii de după-amiază se ridicară să-l salute pe vajnicul militar.

— Sînt deosebit de încîntată că ați venit, domnule maior, spuse cea mai în vîrstă dintre ele.

— Plăcerea este de partea mea, doamnă Willett. Vă mulțumesc încă o dată pentru amabilitatea de a mă fi invitat.

Își strînsesă mîinile.

— Domnul Garfield și domnul Duke trebuie să sosească din moment în moment, continuă gazda. Domnul Rycroft mi-a promis că vine și dînsul, dar la vîrsta sa este puțin probabil să se mai încumete să iasă pe o astfel de vreme. Este într-adevăr îngrozitor. Simți că trebuie să faci cu orice preț ceva pentru a-ți menține buna dispoziție. Violet dragă, mai pune, te rog, un lemn pe foc.

— Îmi permiteți mie, domnișoară Violet? spuse maiorul ridicîndu-se, plin de curtoazie, să îndeplinească dorința gazdei.

Puse cu precizie lemnul la locul potrivit și se așeză din nou în fotoliu. Studia încăperea pe furiș. Era uimitor gîndea el, cum au reușit aceste două femei să schimbe atmosfera camerei într-un mod atît de simplu încît cu greu ai fi putut spune în ce consta inefabila schimbare.

Vila Sittaford fusese construită cu zece ani în urmă de Joseph Trevelyan, căpitan în Marina Regală, cînd acesta ieșise la pensie. Trevelyan era un om foarte înstărit și dorise toată viața să locuiască în Dartmoor. În cele din urmă, alesese micuțul sat Sittaford. Satul nu era situat într-o vale, ca în cele mai multe cazuri, ci cocoțat pitoresc pe umerii landei în umbra colinei Sittaford Beacon. Căpitanul Trevelyan

cumpărase o suprafață mare de teren și construisese aici o vilă confortabilă pe care o înzestrase cu uzină electrică și pompă de apă pentru a-și asigura toate comoditățile. Apoi, din spirit comercial, construisese alte șase vile mai mici, așezate de-a lungul aleii principale și înzestrate fiecare cu o frumoasă parcelă de pământ.

Prima dintre aceste vilișoare, cea aflată în imediata apropiere a casei sale, o pusese la dispoziția vechiului său prieten și camarad John Burnaby, în timp ce pe celelalte le vânduse unor persoane care de nevoie, sau pur și simplu din proprie inițiativă, hotărâseră să trăiască departe de restul lumii. Satul propriu-zis era alcătuit din trei colibe țărănești, pline de pitoresc, dar dărăpănate, vechea fierărie și oficiul poștal care îndeplinea și rolul de cofetărie. Orașul cel mai apropiat era Exhamptonul, situat la șase mile depărtare. Până acolo trebuia să străbați o șosea foarte accidentată, din care cauză întâlneai numeroase indicatoare, cerînd automobiliștilor să reducă viteza, lucru foarte obișnuit pe drumurile din Dartmoor.

Căpitanul Trevelyan era așadar un om înstărit. Dar în ciuda averii sale, sau poate tocmai din această pricină, era foarte ahtiat după bani. La sfîrșitul lunii octombrie un agent imobiliar din Exhampton îi trimisese o scrisoare în care îl întreba dacă este dispus să închirieze Vila Sittaford. Un client făcuse o propunere în acest sens și ar fi fost dispus să închirieze casa pe timpul iernii.

Prima reacție a lui Trevelyan a fost refuzul, dar apoi se hotărî să solicite noi amănunte. Clientul în cauză era o oarecare doamnă Willett, văduvă, care călătorea împreună cu fiica sa. Doamna Willett sosise de curînd din Africa de Sud și ar fi dorit să închirieze o casă în Dartmoor pentru sezonul de iarnă.

— Mii de trăsnete! Femeia asta trebuie să fie nebună, spuse căpitanul Trevelyan. Ei, Burnaby, tu ce părere ai?

Burnaby împărtășea absolut aceeași părere și mărturisi acest lucru prietenului său cu toată vehemența.

— Oricum, sper că nu intenționezi să închiriezi casa, spuse el. Las-o pe nebuna aceea să se ducă unde-o vrea, dacă ține cu tot dinadinsul să se congeleze. Și unde mai pui că vine tocmai din Africa de Sud!

Dar în acel moment, cupiditatea căpitanului Trevelyan își spuse cuvântul. La urma urmelor nu ai în fiecare zi norocul să găsești un amator care să-ți închirieze casa în toiul iernii, așa încât se hotărî să afle cam ce chirie era dispusă să plătească solicitanta.

Cînd află că i se oferă douăsprezece guinee săptămînal, căpitanul Trevelyan acceptă pe loc, se duse la Exhampton unde închirie o casuță modestă în împrejurimile orașului, cu numai două guinee pe săptămîină, și cedă imediat Vila Sittaford doamnei Willett, care urma să plătească anticipat jumătate din chirie.

— Banii nu fac casă bună cu nebunii, mormăi căpitanul, renunțînd în felul acesta la orice comentariu.

Dar în acea după-amiază, în timp ce o studia cu atenție pe chiriașa de la Sittaford, maiorul Burnaby era de cu totul altă părere. Destul de înaltă și cu un aer aparent naiv, avea o înfățișare care trăda mai degrabă șiretenie decît ingenuitate. Doamna Willett avea înclinație pentru toalete înzorzonate, vorbea cu un distinct accent colonial și părea deosebit de încîntată de tranzacția pe care o încheiase. Era fără îndoială o persoană înstărită, ceea ce făcea ca întreaga afacere să pară și mai stranie. Nu era tipul femeii despre care s-ar fi putut spune că are pasiunea solitudinii.

Ca vecină, doamna Willett se dovedise de o amabilitate aproape stîngenitoare. Invitațiile la Vila Sittaford curgeau una

după alta, fără întrerupere. Căpitanul Trevelyan era îndemnat să-și considere casa „ca și cum n-ar fi închiriată unor străini”.

Trevelyan nu era însă omul care să se dea în vînt după compania cucoanelor. Se spunea că în tinerețe avusese o decepție sentimentală. În orice caz, respingea în mod constant toate invitațiile. Trecuseră două luni de la instalarea celor două chiriașe, iar senzația pe care o provocase sosirea lor se spulberase acum cu totul.

Burnaby, care de felul său era un om taciturn, continuă să-și studieze gazda, refractar la orice tentativă de conversație. „Femeia asta vrea să dea impresia că este o proastă, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel”, conchise, în sinea sa, maiorul. Interesul său se deplasă apoi asupra domnișoarei Violet Willett. „Fără îndoială încîntătoare fată, dar un pic cam slăbuță, ca toate fetele de astăzi”, decretă maiorul.

Burnaby a trebuit în cele din urmă să se supună obligațiilor și să intre în vorbă cu gazdele.

— La început ne-am temut că nu veți putea veni, spuse doamna Willett. De fapt, dacă vă aduceți bine aminte, așa mi-ați spus la început. Vă imaginați ce încîntate am fost cînd ne-ați anunțat că totuși veți veni.

— E vineri, spuse maiorul avînd aerul că a fost cît se poate de explicit.

— Vineri?! exclamă doamna Willett oarecum surprinsă.

— În fiecare vineri merg în vizită la Trevelyan. Marțea, vine el la mine. Asta de mai mulți ani.

— Bineînțeles, doar locuiți foarte aproape...

— A devenit o obișnuință.

— Mai mergeți și acum la dînsul? Vreau să spun de cînd căpitanul Trevelyan locuiește la Exhampton...

— Ar fi păcat să renunțăm, spuse Burnaby. Ne-ar lipsi la amîndoi serile petrecute împreună.

— Participați la diverse concursuri de acrostihuri și cuvinte încrucișate, nu-i așa? interveni Violet.

Burnaby înclină afirmativ din cap.

— Eu mă ocup de cuvinte încrucișate. Trevelyan de acrostihuri. Fiecare își vede de propriul său domeniu. Luna trecută am câștigat trei volume la un concurs de cuvinte încrucișate, spuse el din proprie inițiativă.

— Formidabil! Erau interesante cărțile?

— Nu știu. Nu le-am citit. Nu păreau cine știe ce.

— Totul este să câștigi, nu-i așa? interveni doamna Willett.

— Dar cum ajungeți pînă la Exhampton? Știu că nu aveți automobil.

— Merg pe jos!

— Cum?! Vorbiți serios? Șase mile pe jos?

— E un exercițiu excelent. Ce înseamnă douăsprezece mile? Mersul pe jos menține condiția fizică, ceea ce este mare lucru.

— Formidabil! Douăsprezece mile pe jos! Dar după cîte știu, atît dumneavoastră cît și căpitanul Trevelyan ați fost atleți de clasă, nu-i așa?

— Pe timpuri obișnuiam să plecăm împreună în Elveția. Iarna – sporturi de iarnă, iar vara – alpinism. Pe gheață, Trevelyan e magnific. Acum sîntem însă anîndoi prea bătrîni pentru astfel de lucruri.

— După cîte am aflat, dumneavoastră ați câștigat și concursul de tenis al armatei.

Maiorul se îmbujoră ca o domnișoară.

— Cine v-a spus? mormăi el.

— Căpitanul Trevelyan.

— Joe ar fi trebuit să-și țină gura. Vorbește cam mult. Dar cum mai e vremea?

Din respect pentru stînjeneala maiorului, Violet îl însoți binevoitoare la fereastră. Traseră perdeaua și priviră afară.

— O să mai ningă, spuse maiorul. Strașnică ninsoare, n-am ce zice.

— Vai, dar e fascinant! exclamă Violet. Zăpada mi se pare ceva cu totul și cu totul romantic. Pînă acum n-am mai văzut fulgi de zăpadă.

— Numai că atunci cînd îngheață conductele de apă nu văd unde mai e romantismul, scumpa mea, interveni doamna Willett.

— Ați locuit totdeauna în Africa de Sud, domnișoară?

La auzul acestei întrebări, entuziasmul fetei dispăru brusc, iar răspunsul trădă o oarecare neliniște.

— Da... Pentru prima dată mă aflu în străinătate. Totul este formidabil și fascinant!

Fascinant să te afli izolat în acest sătuc de la marginea landei? Ciudată idee, gîndi maiorul care nu știa ce să mai creadă despre gazdele sale.

Ușa se deschise și camerista anunță:

— Domnul Rycroft și domnul Garfield.

Un omuleț uscățiv și în vîrstă, însoțit de un tînăr rumen în obraz, care mai avea încă aerul unui băietan, își făcură apariția. Tînărul vorbi primul.

— Am reușit să-l aduc și pe domnul Rycroft. Nu l-am lăsat să piară îngropat în zăpadă. Ha, ha, ha! Totul e încîntător. Și ce foc minunat!

— Tînărul meu prieten a avut marea amabilitate să mă scoată cu bine din nămeți, spuse domnul Rycroft, în timp ce dădea mîna cu cei din jur, foarte ceremonios. Ce mai face domnișoara Violet? Strașnic ger! Puțin cam prea frig pentru luna asta! Apoi se retrase lîngă foc, unde începu să discute cu doamna Willett.

Între timp, Ronald Garfield o luase în primire pe Violet.

— Spune-mi, te rog, se poate patina prin împrejurimi? E vreun lac prin apropiere?

— Cred că dezăpezirea e singurul sport pe care îl vom putea practica.

— Dar toată dimineața n-am făcut altceva decît să curăț zăpada și să fac pîrtii.

— Ei, lasă, nu mai face pe grozavul.

— Nu rîde de mine, mîinile îmi sînt pline de zgîrieturi.

— Apropo, dar ce-ți mai face mătușa?

— Ca de obicei: uneori zice că e mai bine, alteori că se simte mai rău, dar în realitate cred că se simte mereu la fel. Groaznică viață, te rog să mă crezi. În fiecare an mă întreb cum de mai suport toate astea, dar ce să fac? N-am încotro. Dacă n-aș fi de sărbători în preajma ei, cred că ar fi în stare să-și lase întreaga avere unui institut pentru îngrijirea pisicilor. Știi că are cinci pisici? Nu scap nicio ocazie să le pocnesc pe afurisitele astea, deși pretind că mă dau în vînt după ele.

— Mie îmi plac cîinii mai mult decît pisicile.

— Și mie la fel. Orice s-ar zice, cîinele e cu totul altceva.

— Totdeauna i-au plăcut mătușii tale pisicile?

— Am impresia că fetele bătrîne ajung cu timpul să facă o adevărată pasiune pentru pisici. Cît despre mine, nu pot să le sufăr.

— Mătușa ta e o persoană foarte drăguță, dar puțin cam severă.

— Este de-a dreptul nesuferită. Îmi mănîncă sufletul cîteodată. Crede pur și simplu că n-am pic de minte.

— Oare?

— Uite ce, nu mai vorbi pe tonul ăsta. Mulți oameni fac pe proștii și, de fapt, rîd pe sub mustață de fraierii din jurul lor.

— Domnul Duke, anunță camerista.

Domnul Duke se număra printre cei mai noi locuitori ai satului. În luna septembrie cumpărase ultima dintre cele șase vilizoare construite de căpitanul Trevelyan. Duke era un

personaj masiv și foarte tăcut, care își consacra tot timpul grădinăritului. Rycroft, el însuși un ornitolog pasionat, îl luase în primire pe noul venit, încercînd să reducă la tăcere acele glasuri care susțineau că domnul Duke este, firește, un om minunat, dar se întrebau în același timp dacă, la urma urmelor, noul venit e cu adevărat un personaj respectabil. Nu era cumva doar un simplu comerciant, retras din afaceri?

Dar nimeni nu dorea să-i pună această întrebare și cu toții considerau că este mai bine să nu cunoască adevărul. Și asta din cauză că adevărul ar fi putut stînjiți într-o comunitate atît de mică unde e mai bine ca oamenii să fie în relații bune unii cu alții.

— Vă mai duceți la Exhampton pe viscolul acesta? îl întrebă Duke pe maiorul Burnaby.

— În niciun caz. De altfel nu cred că Trevelyan mă mai așteaptă pe o asemenea vreme.

— Îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor, spuse doamna Willett cutremurîndu-se. Trebuie să fie cumplit să zaci îngropat, an de an, aici la capătul lumii!

Auzind aceste cuvinte, domnul Duke și maiorul Burnaby o priviră amîndoi mirați. Dar în aceeași clipă camerista își făcu apariția, aducînd ceaiul.

CAPITOLUL II. MESAJUL

După ce se servi ceaiul, doamna Willett propuse o partidă de bridge.

— Sîntem șase, spuse ea, doi dintre noi ar putea juca pe rînd.

Ochii lui Ronnie străluciră de bucurie.

— Începeți dumneavoastră patru, sugeră el, iar domnișoara Willett și cu mine intrăm în joc mai tîrziu.

Dar domnul Duke mărturisi că nu joacă bridge, așa încît Ronnie se posomorî pe loc.

— Ce-ar fi să jucăm alt joc de societate la care am putea participa cu toții? sugeră gazda.

— Ce-ați zice de o ședință de spiritism, interveni Ronnie. Pe o seară ca asta, fantomele par să fi ieșit la plimbare. Chiar mai zilele trecute am discutat despre acest subiect, iar astăseară, în drum spre dumneavoastră, l-am reluat cu domnul Rycroft.

— Eu sînt membru al Societății pentru Fenomene Parapsihice, explică domnul Rycroft cu preciziunea care îl caracteriza. Am reușit să-l lămuresc pe prietenul meu asupra cîtorva probleme.

— Fleacuri, rosti, chiar în clipa aceea, foarte răspicat, maiorul Burnaby.

— Dar ar fi teribil de amuzant, nu credeți? interveni Violet Willett. Vreau să spun că nu e musai să crezi în asemenea fantasme. Totul este pur și simplu un minunat prilej de distracție. Dumneavoastră ce părere aveți, domnule Duke?

— Sînt întru totul de părerea dumneavoastră, domnișoară Willett.

— Atunci trebuie să stingem luminile și să găsim o masă potrivită. Nu, nu asta, mamă. Sînt convinsă că-i mult prea grea.

În cele din urmă, lucrurile au fost aranjate pe gustul tuturor. Din camera de alături au adus o măsuță rotundă cu tăblia lustruită. Măsuța a fost instalată în fața căminului, și după ce au stins luminile s-au așezat cu toții în jurul ei.

Maiorul Burnaby stătea între gazdă și Violet. De partea cealaltă a fetei se afla Ronnie Garfield. Pe fața maiorului se putea citi un zîmbet cinic. Pe vremuri, gîndea el, erau alte jocuri de societate. Și încercă să-și amintească numele fetei cu păr blond și cîrlionțat pe care o ținuse de mînă în tinerețe. Dar toate astea se întîmplaseră cu mulți ani în urmă, și jocul fusese cît se poate de amuzant.

Ca de obicei în asemenea împrejurări, camera răsuna de risetele, șușotelile și observațiile stereotipe ale musafirilor.

„Spiritele nu se arată cu una cu două... Doar vin de dincolo de capătul pămîntului!... Tăcere, ne pierdem timpul de pomană dacă nu sîntem serioși... Faceți odată liniște!... Ei, dar nu se întîmplă nimic... Bineînțeles, așa este totdeauna la început... Dacă ați face liniște, lucrurile ar sta cu totul altfel...”

În cele din urmă, ca prin farmec încetă orice murmur. În cameră se așternu o tăcere deplină.

— Masa asta nu dă niciun semn de viață, șopti Ronnie Garfield decepționat.

— Tăcere!!

Deodată, suprafața lustruită a mesei începu să vibreze aproape imperceptibil. Masa porni să se miște ușor.

— Puneți o întrebare! Cine este conducătorul? Ronnie, tu ești!

— Eu?! Bine, dar ce să întreb?

— Cine ești? îl ajută Violet.

— Cine ești, ești un spirit?

Urmă o smucitură puternică a mesei.

— Asta înseamnă răspuns afirmativ, șopti Violet.

— Cine ești?

Din nou aceeași întrebare rostită cu insistență. Niciun răspuns.

— Ronnie, cere-i să-și spună numele pe litere.

— Dar e posibil așa ceva?

— Desigur, vom număra mișcările mesei.

— A, da, înțeleg. Spune-ți numele, te implor!

Masa începu să se miște cu violență.

— A, B, C, D, F, G, H, I – I sau J?

— Întreabă din nou: a fost I sau J?

O smucitură scurtă.

— E limpede, următoarea literă, vă rog.

Numele spiritului se părea că este IDA.

— Ai de transmis un mesaj pentru cineva dintre noi?

„Da!”

— Pentru cine? Pentru domnișoara Willett?

„Nu!”

— Pentru doamna Willett?

„Nu!”

— Pentru mine?

„Da!”

— Pentru tine e mesajul, Ronnie. Continuă și încearcă să-l determini să-l rostească.

Reușiră să descifreze numele „Diana”.

— Cine e Diana? Cunoști tu pe cineva cu numele Diana, Ronnie?

— Da de unde? Cel puțin...

— Ei, vezi! Știi tu ce știi!

— Întreab-o dacă este văduvă.

Continuau să se amuze cu toții copios. Domnul Rycroft zîmbea îngăduitor. La urma urmelor tinerii trebuie să se distreze și ei. Reuși pentru o clipă să surprindă fața doamnei Willett, străluminată de o licărire bruscă a focului din cămin. Gazda arăta îngrijorată și absentă la tot ce se petrecea în jur. Gîndurile păreau că-i zboară în altă parte.

În acest timp, maiorul Burnaby se gîndea la zăpadă. Avea să mai ningă în seara aceea. Era cea mai aspră iarnă din cîte își amintea. Domnul Duke însă luase jocul foarte în serios dar, din păcate, spiritele nu prea îi dădeau atenție. Se părea că toate mesajele erau adresate numai lui Violet și lui Ronnie.

Violet află că urma să plece în Italia. Cineva avea să o însoțească. Bineînțeles un bărbat, cu numele Leonard.

Izbucniră cu toții din nou în rîs. Din mișcările mesei reușiră să descifreze numele unui oraș care avea orice rezonanță, numai italianesc nu părea să fie.

Începură reproșurile obișnuite.

— Fii atentă, Violet. Mi se pare că tu miști masa.

— Jur că nu. Priviți, mi-am ridicat mîinile de pe masă și smuciturile se succed cu aceeași ritmicitate.

— Nu credeți că ar trebui să schimbăm metoda?

— Bineînțeles. Ce părere aveți, domnule? întrebă Ronnie, întorcîndu-se spre Rycroft.

— În situația de față nu cred că ar fi posibil să recurgem la altă metodă, replică acesta sec.

Urmă o pauză. Masa se afla într-o imobilitate totală și nu mai răspundea la nicio întrebare.

— Ida, mai ești aici?

Urmă o mișcare lentă a mesei.

— Cine ești? Ești cumva un alt spirit?

Niciun răspuns. Deodată masa începu să vibreze și să salte cu violență.

— Ura! Ești un nou spirit?

„Da!”

— Ai un mesaj pentru cineva?

„Da!”

— Pentru mine?

„Nu!”

— Pentru Violet?

„Nu!”

— Pentru maiorul Burnaby?

„Da!”

— Este pentru dumneavoastră! Este pentru dumneavoastră, domnule maior! Mesajul, mesajul, te rog!

Masa începu să se miște ușor. Erau cu toții atenți să descifreze literele.

— TREV... Ești sigur că este litera V? Imposibil. TREV n-are niciun sens.

— Dar asta înseamnă Trevelyan, spuse doamna Willett. Căpitanul Trevelyan.

— Te referi la căpitanul Trevelyan?

„Da!”

— Ai un mesaj pentru căpitanul Trevelyan?

„Nu!”

— Bine, dar atunci, despre ce e vorba?

Masa începuse să se miște încet și ritmic, atât de încet încât literele puteau fi înțelese cu ușurință.

— M – urmă o scurtă pauză – ORT! „Mort”.

— A murit cineva?

Smuciturile care însemnau „Da” sau „Nu” conteniseră și masa începu să se miște din nou pînă cînd ajunseră la litera „T”? Te referi la Trevelyan?

„Da!”

— Vrei să spui că Trevelyan este mort?

Urmă o smucitură bruscă.

„Da!”

Cineva dintre cei prezenți părea că se înăbușă. În jurul mesei se iscă o ușoară agitație. În timp ce-și relua întrebările, vocea lui Ronnie părea cu totul schimbată; tînărul vorbea acum pe un ton neliniștit, aproape înfricoșat:

— Vrei să spui că... Trevelyan a murit?

„Da!”

Urmă din nou o pauză. Erau cu toții descumpăniți și nu știau cum să interpreteze acest incident neașteptat. Și, deodată, masa începu să salte din nou. Ritmic și rar. Ronnie descifra literele cu glas tare:

„CRIMA”

Doamna Willett scoase un strigăt ascutit și își trase mîinile de pe masă.

— Nu mai vreau să continui jocul ăsta! Este înspăimîntător! Îmi repugnă!

Răsună apoi clar glasul lui Duke care punea întrebări mesei:

— Vrei să spui că domnul căpitan Trevelyan a fost omorît?

De-abia apucă să rostească ultimul cuvînt că răspunsul și veni. Masa se mișcase cu atîta violență încît, pentru o clipă, avură impresia că o să se răstoarne. O singură smucitură în sens afirmativ: „Da!”

— Știți ceva, spuse Ronnie în timp ce-și retrăgea mîinile de pe masă, mie jocul ăsta mi se pare o glumă stupidă!

Vocea îi tremura.

— Aprindeți luminile, ceru domnul Rycroft.

Maiorul Burnaby se ridică și aprinse luminile. Strălucirea bruscă a lămpilor dădu la iveală fețele palide și speriate ale celor prezenți.

Se priveau îngrijorați unul pe altul și, într-un fel, nimeni nu știa ce să spună.

— Aiureli, bineînțeles, spuse Ronnie cu un rîs care trăda totuși îngrijorarea.

— Prostii și aiureli, spuse doamna Willett. Nimeni n-ar trebui să facă astfel de glume.

— În niciun caz glume cu morți, spuse Violet. Nu-mi plac defel.

— Vă asigur că nu eu am mișcat masa, spuse Ronnie, care avea impresia că, în mod tacit, era acuzat că trișase. Jur că nu am mișcat masa.

— Vă asigur și eu de același lucru, spuse domnul Duke. Dumneavoastră ce spuneți domnule Rycroft?

— Bineînțeles că nu m-am atins de masă, replică acesta, puțin iritat.

— Sper să nu vă închipuiți că mă pretez la astfel de glume macabre și de prost gust, mormăi maiorul Burnaby.

— Violet dragă, nu cumva...

— Nici vorbă, mamă, nici vorbă. Eu nu aș fi în stare să fac așa ceva.

Biata fată era gata, gata să izbucnească în lacrimi.

Toată lumea era profund stînjenită. Un nor negru se abătuse pe neașteptate asupra acestei adunări pline de voioșie.

Maiorul Burnaby se sculă de pe scaun, se duse la fereastră și trase perdeaua. Privi afară.

— Este ora cinci și douăzeci și cinci, spuse domnul Rycroft, uitîndu-se la ceasul de deasupra căminului.

Verifică apoi ora la propriul său ceas și toți cei prezenți

avură sentimentul că, într-un fel, gestul său nu era lipsit de semnificație.

— Scumpii mei, spuse doamna Willett, încercînd să pară bine dispusă. Cred că ar fi mai bine să bem un cocteil. Sînteți amabil să sunați camerista, domnule Garfield?

Tînărul îi îndeplini imediat rugămintea. Camerista aduse toate cele necesare, apoi Ronnie fu ales să pregătească băuturile. Atmosfera începea să se mai destindă. Ronnie ridică paharul, arătîndu-le și celorlalți cum să amestece ingredientele. Îi urmară cu toții exemplul, cu excepția maiorului care stătea tăcut în dreptul ferestrei.

— Domnule maior Burnaby, iată cocteilul dumneavoastră.

Maiorul se trezi ca dintr-un vis și se întoarse încet spre cei din cameră.

— Vă mulțumesc, doamnă Willett, eu nu beau.

Privi încă o dată pe fereastră și, apoi, cu pași rari, se alătură grupului adunat în jurul căminului.

— Mii de mulțumiri, doamnă. A fost o seară foarte plăcută. Noapte bună.

— Sper că nu intenționați să plecați?

— Mă tem că da.

— O, dar în niciun caz atît de repede și pe o noapte ca aceasta.

— Scuzele mele, doamnă Willett, dar trebuie să-mi fac datoria. Dacă am avea un telefon...

— Un telefon?!

— Da... Sincer vorbind, sînt convins... aș vrea să fiu convins că Joe Trevelyan este viu și nevătămat. Superstiții copilărești, fără îndoială, dar asta este situația. Bineînțeles că nu cred în asemenea ineptii, dar...

— Nu puteți telefona de nicăieri. La Sittaford nu există telefon.

— Tocmai de aceea. Pentru că nu pot telefona, am să mă duc eu însumi acolo.

— Să vă duceți dumneavoastră... dar nu puteți merge cu mașina! Elmer nu-și scoate automobilul pe o noapte ca asta.

Elmer era posesorul unui „Ford” demodat, singura mașină ce se afla prin partea locului și pe care locuitorii satului o închiriau contra unui preț piperat, ori de câte ori aveau nevoie să meargă la Exhampton.

— În niciun caz. Nici vorbă de automobil. Pot merge pînă acolo cu propriile-mi picioare.

Toți protestară în cor.

— Dar, domnule maior, este absolut imposibil. Chiar dumneavoastră ați spus că o să mai ningă.

— Timp de o oră și mai bine nu cred să ningă. Pînă atunci, ajung eu acolo.

— Imposibil, decretă doamna Willett. Nu vă putem lăsa să faceți o asemenea imprudență. Gazda era foarte tulburată și îngrijorată.

Dar argumentele nu aveau niciun efect asupra maiorului Burnaby, care era un om ferm și încăpățînat. În clipa în care își punea ceva în minte, nimic pe lume nu l-ar mai fi putut abate din drum.

Se hotărîse să pornească pe jos pînă la Exhampton și să se convingă cu propriii săi ochi că vechiul său prieten este în perfectă sănătate. După ce repetă de mai multe ori acest lucru, cei prezenți își dădură seama că nu-l pot împiedica. Burnaby se înfășură bine în paltonul său gros, aprinse lanterna și își croi drum în noapte.

— Mă abat o clipă pe la mine să iau o sticlută cu coniac, spuse el bine dispus și apoi mă avînt mai departe. O să-mi găsească Trevelyan un culcuș peste noapte. Știu că toată această agitație este ridicolă și sînt convins că totul va fi în ordine. Nu vă faceți griji, doamnă Willett. Indiferent dacă

ninge sau nu, în câteva ore ajung eu la destinație. Noapte bună.

Maiorul plecă, iar ceilalți musafiri reveniră în jurul căminului.

Rycroft se uită pe cer și îi șopti lui Duke că probabil va mai ninge.

— Va începe să ningă înainte ca maiorul să ajungă la Exhampton, spuse ornitologul amator. Sper, cel puțin, să nu pățească nimic pe drum.

Duke se încruntă îngrijorat.

— Cred că ar fi trebuit să mă duc și eu cu el. Nu trebuia să-l lăsăm singur.

— Îngrozitor, exclamă doamna Willett. Îngrozitor, Violet! Nu voi mai accepta niciodată astfel de jocuri. Bietul maior Burnaby va fi probabil surprins de viscol, iar dacă scapă de troiene poate să moară din pricina gerului. La vârsta lui e o mare imprudență să se aventureze pe o astfel de noapte. Și apoi căpitanul Trevelyan este, bineînțeles, perfect sănătos.

Toți repetară ca un ecou cuvântul „Bineînțeles”.

Dar în acele clipe niciunul dintre cei prezenți nu se simțea în largul său. Dacă totuși i se întâmplase ceva căpitanului Trevelyan... Dacă totuși...

CAPITOLUL III. ORA CINCI ȘI DOUĂZECI ȘI CINCI

Două ore și jumătate mai târziu, cu puțin înainte de ora opt, maiorul Burnaby își croia cu greu drum pe poteca ce ducea spre ușa Vilei Hazelmoor, casa în care locuia cu chirie căpitanul Trevelyan. Burnaby ținea strâns lanterna în mână și înainta cu capul în piept pentru a se feri de rafalele orbitoare ale zăpezii.

Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă începuse să ningă cu fulgi mari și grei. Maiorul Burnaby pufăia ca o locomotivă și respira din greu, asemenea unui om complet epuizat. Trupul îi era aproape înțepenit din cauza frigului. Ajuns în fața ușii, își scutură bine picioarele, trase adânc aer în piept, tuși scurt și apoi sună. Soneria scoase un sunet strident și ascuțit.

Burnaby așteptă. După o pauză de câteva minute, timp în care nimeni nu răspunse, maiorul sună din nou.

Și de data aceasta niciun semn de viață. Sună pentru a treia oară prelung și insistent. Răsună același sunet strident și ascuțit, dar nimeni nu dădu niciun semn de viață.

Ușa era prevăzută cu un ciocănaș care, în trecut, ținuse loc de sonerie. Maiorul Burnaby apucă ciocănașul și lovi cu putere, producînd un zgomot asurzitor ca un trăsnet, dar și de

data aceasta mica vilă rămase cufundată într-o tăcere de moarte.

Maiorul era descumpănit. Zăbovi o clipă ca și cum nu înțelegea ce se întâmplă, apoi străbătu încet poteca și ieși pe poartă, întorcându-se pe drumul pe care venise la Exhampton. După ce parcurse mai bine de două sute de metri, ajunse în fața micului birou al secției de poliție. Avu din nou un moment de ezitare, apoi se hotărî și intra.

Sergentul Graves, care îl cunoștea bine pe maior, se ridică mirat în picioare.

— Bună seara, domnule! Sincer să vă spun, nu mi-aș fi imaginat că ați putea ieși pe o vreme ca asta.

— Uite ce este, i-o tăie scurt Burnaby. Am sunat îndelung și am bătut cu toată puterea la vila locuită de căpitanul Trevelyan și n-am primit niciun răspuns.

— A, da, înțeleg. Azi e vineri, spuse sergentul care cunoștea bine tabieturile celor doi. Sper însă că nu vreți să spuneți că ați venit pe jos tocmai de la Sittaford pe o noapte ca asta? Sînt convins că domnul căpitan Trevelyan nu se aștepta la o asemenea vizită.

— Nu știu dacă mă aștepta sau nu, dar eu am venit, spuse Burnaby categoric. Însă așa cum ți-am mai spus, nu pot intra în casă. Am bătut, am sunat, și niciun răspuns.

În clipa aceea polițistul păru că începe să împărtășească și el sentimentul de îngrijorare.

— Este ciudat, șopti ridicînd din sprîncene.

— Bineînțeles că este ciudat, replică Burnaby.

— E puțin probabil să fi ieșit pe o noapte ca aceasta.

— Într-adevăr, e puțin probabil să fi plecat de-acasă.

— Foarte ciudat, spuse Graves din nou.

Maiorul începea să dea semne de nerăbdare față de încetineala cu care reacționa sergentul.

— N-ai de gînd să întreprinzi nimic? izbucni el.

— Să întreprind ceva?

— Bineînțeles.

Polițistul încerca să analizeze situația.

— Poate i s-a făcut rău, spuse, luminându-se la față. Am să încerc să dau un telefon. Rezemîndu-se de birou, apucă receptorul și formă numărul căpitanului Trevelyan.

Apelurile telefonului rămaseră fără răspuns, la fel ca și țîrîitul insistent al soneriei.

— S-ar părea că domnului căpitan i s-a făcut rău, spuse Graves în timp ce închidea telefonul. Și unde mai pui că era singur în casă. Cred că ar fi mai bine să-l luăm cu noi pe doctorul Warren și să mergem toți trei la Hazelmoor.

Casa doctorului Warren se afla în imediata apropiere a secției de poliție. Doctorul tocmai se așezase la masă cu soția sa și nu primi cu entuziasm invitația de a-i însoți. În cele din urmă, plecă împreună cu ei, bombănind printre dinți, nu înainte însă de a-și pune paltonul, galoșii și un fular gros, lucrat de mînă.

Zăpada continua să cadă abundentă.

— Infernală noapte, mormăi doctorul. Sper că nu m-ați scos din cuibul meu pe o noapte ca asta ca să alergăm după potcoave de cai morți. Trevelyan e tare ca piatra. Nu l-am auzit niciodată văitîndu-se că îl doare ceva.

Burnaby nu răspunse. Ajunși la Hazelmoor, sunară din nou, bătura în ușă cu toată puterea, dar fără niciun rezultat. Doctorul le propuse atunci să meargă în spatele casei și să încerce să forțeze o fereastră. „E mai simplu decît să deschidem o ușă”, insistă el.

Graves fu de acord și se duseră împreună în spatele casei. Încercară să forțeze o ușă laterală, dar fără niciun rezultat. Ajunseră în fine pe aleea acoperită de zăpadă din spatele vilei. Deodată Warren scoase un strigăt de uimire.

— Ia uitați-vă! Fereastra biroului este deschisă!

Într-adevăr, fereastra biroului era puțin întredeschisă!

Își iuțiră pașii. Pe o noapte ca aceasta, un om în toate mințile nu ar fi lăsat geamurile deschise. În cameră ardea o lumină care se răsfrângea pe zăpadă într-un fascicol gălbui.

Cei trei bărbați ajunseră în același timp în fața ferestrei. Burnaby intră primul, urmat imediat de polițist. Rămaseră amândoi încremeniți în prag. Maiorul scoase un strigăt înăbușit. O clipă mai târziu, doctorul intră și el și avu în fața ochilor aceeași priveliște.

Căpitanul Trevelyan zăcea pe podea cu fața în jos și brațele larg desfăcute. Camera era într-o stare de totală dezordine: sertarele biroului fuseseră forțate și trase afară, pretutindeni erau împrăștiate hîrtii. Fereastra de alături era spartă lângă mînerul de închidere, în locul unde fusese forțată. Pe jos, alături de căpitanul Trevelyan se afla un cilindru lung și gros de culoare verde-închis.

Doctorul Warren îngenunche pe podea. Într-o clipă totul îi fu limpede. Se ridică palid la față.

— E mort? întrebă Burnaby.

Doctorul răspunse afirmativ, apoi se întoarse către Graves:

— Este de competența dumneavoastră să ne spuneți cum trebuie să procedăm. Tot ce pot eu face este să examinez cadavrul deși cred că ar fi poate mai bine să așteptăm pînă vine inspectorul. Vă pot spune de pe acum cauza decesului. Fractură de baza craniului. Și cred că pot ghici și care a fost instrumentul crimei, spuse el arătînd cilindrul gros ce zăcea aruncat pe podea.

— Trevelyan obișnuia să pună la ușa suluri umplute cu nisip, pentru a opri curenții, spuse Burnaby răgușit.

— Într-adevăr, un instrument foarte eficient!

— Fir-ar să fie!

— Bine, dar... izbucni polițistul care de-abia acum începea

să-și dea seama despre ce este vorba. Cu alte cuvinte s-a comis o crimă!

Polițistul se îndreptă spre masa unde se afla telefonul.

Maiorul Burnaby se apropie de doctor.

— Aveți cumva idee, spuse el, respirînd din greu, cînd s-a produs decesul?

— În urmă cu două sau poate chiar trei ore. Cel puțin așa s-ar părea la prima vedere.

— Vreți să spuneți, întrebă Burnaby, în timp ce încerca să-și umezească buzele uscate, vreți să spuneți că a fost ucis la ora cinci și douăzeci și cinci?

Doctorul îl privi oarecum surprins.

— Ei bine, dacă ar fi să stabilesc ora exactă, aș spune cinci și douăzeci și cinci.

— Ooo, de necrezut!

Warren îl privi lung. Maiorul se îndreptă mecanic spre un fotoliu, se prăbuși pe perne și, în timp ce pe chipul său începea să se citească un sentiment de groază, murmură ca pentru sine:

— Ora cinci și douăzeci și cinci?! Formidabil! Deci, pînă la urmă, a fost adevărat.

CAPITOLUL IV. INSPECTORUL NARRACOTT

In dimineața următoare doi bărbați se aflau în micul birou al Vilei Hazelmoor.

Inspectorul Narracott privi în jurul său cu atenție. Ridică nedumerit din sprâncene și rosti gînditor: „Mda, mda”.

Inspectorul Narracott era un polițist deosebit de talentat. Perseverența calmă, logica desăvîrșită și un remarcabil simț al observației îi asigurau întotdeauna succesul acolo unde alții ar fi eșuat lamentabil.

Narracott era un bărbat înalt, cu gesturi potolite, avea ochi cenușii și meditativi și vorbea blajin și rar ca toți locuitorii din comitatul Devonshire.

Chemat de urgență de la Exeter să preia cazul, inspectorul sosise cu primul tren în cursul dimineții. Drumurile erau inaccesibile, chiar și pentru automobile cu lanțuri la roți, altfel inspectorul ar fi sosit încă de noaptea trecută. Acum se afla în biroul căpitanului Trevelyan și tocmai terminase examinarea amănunțită a camerei. Împreună cu el se afla sergentul Pollock de la poliția din Exhampton.

— Mda, spuse din nou inspectorul Narracott.

Razele palide ale soarelui de iarnă pătrundeau prin fereastră. La aproximativ o sută de metri se afla un gard,

dincolo de care începeau colinele abrupte. Cît vedeai cu ochii, totul era acoperit de zăpada imaculată.

Inspectorul se aplecă din nou asupra cadavrului care fusese lăsat în același loc, pentru cercetări. Fiind el însuși un sportiv desăvârșit, Narracott recunoscuse imediat în persoana căpitanului Trevelyan tipul atletului – umerii puternici, mijlocul îngust și musculatura foarte bine dezvoltată; capul mic era bine prins de umeri iar barba ascuțită, caracteristică marinarilor de profesie, era tăiată îngrijit. Căpitanul Trevelyan trebuie să fi avut aproximativ șaiszeci de ani, aprecie inspectorul, dar în orice caz nu arăta mai mult de cincizeci și unu.

— Stranie afacere, spuse inspectorul Narracott.

— Da! încuviință sergentul Pollock.

Inspectorul se întoarse spre Pollock și îl întrebă ce gîndește despre cele întîmplate.

— Vedeți... Cu un gest reflex, sergentul se scarpină în cap. Polițistul era un om foarte precaut, niciodată dispus să vorbească mai mult decît trebuie. Vedeți, domnule, începu el. După părerea mea este foarte probabil că omul a venit în dreptul ferestrei, a forțat încuietoarea și apoi a început să răscolească prin cameră. În tot acest timp căpitanul Trevelyan pare să se fi aflat la etaj. Mai mult ca sigur, hoțul era convins că nu e nimeni acasă...

— Unde se află dormitorul căpitanului?

— Sus, domnule, chiar deasupra acestei camere.

— În luna asta, la ora patru este întuneric. Dacă Trevelyan se afla în dormitor, lumina era aprinsă și atunci hoțul ar fi văzut, mai mult ca sigur, acest lucru, în timp ce se apropia de fereastră.

— Bănuiți că hoțul a stat la pîndă?

— Un hoț în toate mințile nu pătrunde într-o casă cu lumina aprinsă. Dacă totuși cineva a pătruns cu forța, a făcut-

o cu convingerea că în casă nu se afla nimeni.

Sergentul Pollock se scărpină din nou în cap.

— Trebuie să recunosc că totul pare puțin cam ciudat, dar asta e situația.

— În fine, hai să zicem că pentru moment totul este limpede. Să vedem însă cum stau lucrurile mai departe.

— Perfect. Să presupunem atunci că domnul Trevelyan aude un zgomot la parter. Coboară să vadă ce se întâmplă. În timp ce coboară scările, hoțul îl aude. Apucă sulul acesta gros, se ascunde după ușă și în clipa în care căpitanul intră în cameră, îl lovește cu putere pe la spate.

Inspectorul Narracott fu de acord.

— Da, totul pare foarte logic. Trevelyan este doborât la pământ în timp ce se află cu fața spre fereastră. Cu toate acestea, dragă Pollock, explicația ta nu-mi prea place.

— Cum așa, domnule?

— Fiindcă pur și simplu nu cred că hoții pătrund într-o casă la ora cinci după-amiază.

— Da, aveți dreptate. Poate că totuși hoțul a apreciat că are de-a face cu o ocazie rară.

— Să faci o spargere doar pentru că ai văzut o fereastră deschisă nu aş spune că este o ocazie rară. Asta a fost mai degrabă o spargere premeditată. De altfel, privește la harababura din cameră. Unde era firesc să alerge mai întâi hoțul? Bineînțeles la debara, unde se ține argintăria.

— Aveți perfectă dreptate, recunosc sergentul.

— Și apoi harababura aceasta, aş zice chiar haosul, sertarele scoase de la locul lor și lucrurile răvășite pretutindeni. Este clar vorba de o înscenare.

— Înscenare?!

— Privește, Pollock! Fereastra nu a fost forțată. Cineva a vrut pur și simplu să simuleze acest lucru.

Pollock examină cu atenție încuietoarea ferestrei și scoase un strigăt de uimire.

— Aveți perfectă dreptate, domnule, spuse el plin de respect. Cine s-ar fi gândit la una ca asta?

— Cineva care vrea să ne inducă în eroare, numai că nu-i prea merge cu noi!

Faptul că inspectorul se situase pe același plan cu el, îl făcu pe Pollock să se simtă măgulit. În felul acesta simplu, Narracott reușea întotdeauna să-și atragă simpatia colaboratorilor săi.

— Deci vreți să spuneți că nu este vorba de o spargere? Cu alte cuvinte, totul s-a petrecut în interior?

Narracott dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el. Curios este însă faptul că ucigașul pare să fi pătruns totuși pe fereastră. După cum reiese din raportul dumatăle și al lui Graves, și după cum m-am convins eu însumi, mai sînt încă vizibile pete umede acolo unde s-a topit zăpada adusă în cameră de ghetetele ucigașului. Pete umede nu se află decît în această cameră. Comisarul Graves a declarat categoric că în clipa în care a pătruns în hol împreună cu doctorul Warren nu se zărea nicio urmă de zăpadă. Cînd a intrat în birou el le-a observat pe dată. Deci mai mult ca sigur că ucigașul a fost primit în cameră pe fereastră de către căpitanul Trevelyan în persoană. În consecință, trebuie să fi fost vorba de o cunoștință de a sa. Dumneata ești din partea locului, Pollock. Mi-ai putea spune dacă Trevelyan avea dușmani?

— Nu, domnule. Aș spune chiar că n-avea niciun dușman pe lume. Era, într-adevăr, puțin cam lacom de bani; era un om sever și nu suporta neseriozitatea, dar, la drept vorbind, aceste trăsături de caracter îl făceau respectat de cei din jur.

— Niciun dușman, spuse Narracott gînditor.

— În orice caz niciun dușman de prin părțile locului.

— Da, ai dreptate. Nu putem ști ce dușmani a avut pe timpul când activa în marină. Din proprie experiență, pot să-ți spun, Pollock, că cine își face dușmani într-un loc va avea dușmani pretutindeni. Oricum, nu putem exclude această posibilitate. Și acum iată-ne ajunși, în mod logic, la mobilul banal al celor mai multe crime – banii. Căpitanul Trevelyan era, după câte am impresia, un om bogat, nu-i așa?

— Foarte bogat, după cât se pare. Dar puțin cam zgîrcit. Nu era omul la care să îndrăznești să te duci cu o listă de subscripție.

— Aha! făcu Narracott gînditor.

— Păcat că a nins atîta, adăugă sergentul. Dacă nu s-ar fi așternut zăpada, am fi găsit măcar urmele ucigașului, ceea ce tot ar fi reprezentat un punct de pornire.

— Se mai afla cineva în casă? întrebă inspectorul.

— Nu. În ultimii cinci ani, căpitanul Trevelyan a avut un singur om de serviciu, un matroz ieșit la pensie. Venea zilnic și o femeie la Vila Sittaford, dar fostul matroz, pe nume Evans, era cel care pregătea mîncarea și avea grijă de stăpînul său. Acum aproximativ o lună, Evans s-a însurat, fapt care l-a iritat grozav pe căpitan. Cred că acesta este de altfel și motivul pentru care a consimțit în cele din urmă să închirieze Vila Sittaford doamnei din Africa de Sud. Altfel căpitanul nu ar fi permis niciunei femei să-i intre în casă. Evans locuiește cu soția imediat după colț, pe Fore Street, și venea în fiecare zi să pregătească cele necesare și să facă ordine pentru stăpîn. Evans se află acum aici. L-am chemat ca să stați de vorbă cu dînsul. Mi-a declarat că a părăsit Vila Hazelmoor ieri după-amiază la ora două jumătate, deoarece căpitanul nu mai avea nevoie de el.

— Da, foarte bine. Doresc să vorbesc cu Evans. Am putea afla de la el lucruri care să ne fie de folos.

Sergentul Pollock se uită întrebător la superiorul său. Era ceva ciudat în tonul acestuia.

— Credeți cumva... începu Pollock.

— Cred, spuse inspectorul Narracott foarte categoric, că acest caz este mult mai complicat decît pare la prima vedere.

— Cum adică, domnule?

Inspectorul nu era însă dispus să se lanseze în explicații.

— Spui că omul acela se află aici?

— Vă așteaptă în sufragerie, domnule inspector.

— Perfect. Mă duc să discut cu el. Dar ce fel de om este Evans?

Sergentul Pollock se simțea mult mai în largul lui cînd trebuia să raporteze fapte, decît atunci cînd era solicitat să descrie pe cineva.

— Tipul matrozului ieșit la pensie, domnule inspector.

După părerea mea nu-i cine știe ce de capul lui.

— Obișnuiește să bea?

— După cîte știu, nu i-a mers faima în sensul ăsta.

— Ce poți să-mi spui despre soția lui? A fost cumva vreo simpatie de-a căpitanului?

— O, nu, domnule. Nici vorbă de așa ceva. Căpitanul Trevelyan era un om foarte serios.

— Presupun că Evans era foarte devotat stăpînului său, nu-i așa?

— După cît se pare, da. Altfel, într-un orașel mic cum este Exhamptonul, s-ar fi aflat imediat.

— Ai dreptate, spuse Narracott. Ei bine, cred că aici nu mai avem nimic de văzut. Am să discut cu Evans și am să cercetez puțin și restul casei. Mergem apoi la hanul „Trei Coroane” unde vreau să stau de vorbă cu maiorul Burnaby. Afirmatia sa în legătură cu ora la care s-a produs crima mi se pare cam ciudată. Cinci și douăzeci și cinci, parcă așa a spus,

nu? Mai mult ca sigur că tănuiește ceva, altfel nu-mi pot explica precizia cu care a fixat această oră.

Cei doi polițiști se îndreptară spre ușă.

— Misterioasă treabă! exclamă sergentul Pollock privind lucrurile aruncate în dezordine pe podea. Și pe deasupra înscenarea asta de spargere!

— Nu înscenarea este lucrul care mi se pare cel mai ciudat, spuse Narracott. În aceste împrejurări era probabil cea mai firească soluție. Ceea ce mi se pare deosebit de ciudat în acest caz este fereastra.

— Cum adică fereastra, domnule?

— Da. Fereastra. Pentru că mă întreb de ce a trebuit să vină criminalul la fereastră? Să presupunem că era o cunoștință de-a lui Trevelyan și că acesta i-a dat drumul în casă fără nicio discuție. Atunci nu era mai firesc ca persoana să fi intrat pe ușa din față? Să ocolești casa pentru a ajunge la fereastra din spate pe o asemenea noapte, ar fi fost nu numai foarte dificil, dar și neplăcut dacă ținem cont de stratul gros de zăpadă care împiedica drumul. Deci trebuie să fi existat un motiv.

— Poate că omul nu a vrut să fie văzut de pe șosea când intră în casă.

— Ieri după-amiază nu prea ar fi avut cine să-l vadă. Numai cine n-avea încotro ieșea din casă pe o asemenea vreme. Nu, nu! Altul trebuie să fie motivul. Pînă la urmă va ieși el la iveală!

CAPITOLUL V. EVANS

Evans îi aștepta în sufragerie. În clipa când intrară, se ridică respectuos în picioare.

Fostul matroz era un bărbat scund și bine legat. Avea brațe lungi și, probabil din obișnuință, stătea mai tot timpul cu pumnii strânși. Era ras cu grijă și avea ochi mici și bulbucăți, dar întreaga sa înfățișare voioasă și îndatoritoare reușea să înlăture impresia de bulldog pe care ți-o făcea la prima vedere.

Dintr-o privire, Narracott își dădu seama cu cine are de-a face. „Personaj inteligent, șiret și înzestrat cu simț practic; pare puțin cam speriat”, își rezumă el impresiile. Apoi inspectorul îi puse primele întrebări.

— Dumneata ești Evans, dacă nu mă înșel?

— Da, domnule.

— Prenumele.

— Robert Henry.

— Perfect. Ei, și acum, ce știi dumneata despre această afacere?

— Absolut nimic, domnule. Sincer să vă spun, m-a dat gata. Cine și-ar fi închipuit că puteau să-i facă de petrecanie căpitanului Trevelyan?

— Când l-ai văzut pe stăpînul dumitale ultima oară?

— La ora două... Da, la două, domnule. După masa de prînz am strîns lucrurile și am pregătit cina, după cum vedeți. Căpitanu' mi-a spus că nu e nevoie să mai vin și seara.

— În ce consta munca dumitale aici?

— De obicei mă întorceam seara, pe la șapte, și mai stăteam vreo două ore. Uneori căpitanu' îmi spunea că nu mai are nevoie de mine.

— Cu alte cuvinte, nu ai fost surprins ieri cînd ți s-a spus că seara nu va mai fi nevoie de serviciile dumitale?

— Nu, domnule. Nici c-o seară înainte n-am mai venit, din cauza zăpezii. Căpitanu' era un om foarte inimos cînd îți vedeai cinstit de treabă. Eu l-am cunoscut destul de bine, cu toate tabieturile lui.

— De fapt, ce ți-a spus ieri la prînz cînd ai plecat?

— S-a uitat pe fereastră și apoi mi-a spus: „Sînt sigur că Burnaby nu mai vine astăzi. Nici nu-i de mirare, a mai zis el. Sittafordul este complet izolat. Pe cîntea mea, n-am mai văzut așa o iarnă de pe cînd eram copil!” Domnul Burnaby era prietenul său cel mai bun. Vinerea venea totdeauna la căpitan și jucau șah și dezlegau acrostihuri. Marțea, se ducea căpitanu' la maiorul Burnaby. Căpitanu' respecta cu sfințenie acest obicei. După aceea domnul mi-a spus: „Poți să pleci, Evans. Pînă mîine dimineată nu mai am nevoie de tine”.

— În afară de această referire la maiorul Burnaby, n-a mai spus cumva domnul Trevelyan că urmează să primească o anumită persoană în cursul după-amiezii?

— Nu, domnule. N-a suflat nicio vorbă despre asta.

— În regulă, Evans. După cîte am auzit te-ai căsătorit de curînd?

— Chiar așa, domnule inspector. Cu fiica doamnei Belling de la hanul „Trei Coroane”. Evenimentul s-a întîmplat acum vreo două luni.

— Căpitanul Trevelyan nu a primit vestea cu entuziasm, nu-i așa?

Evans zîmbi ironic.

— Căpitanul nu prea s-a bucurat, e adevărat, dar Rebecca mea e o fată de aur și gătește minunat. Speram să ne ocupăm împreună de gospodăria căpitanului. Dar domnul nici nu voia să audă de asta. Spunea că nu vrea să-i aduc femeii în casă. De fapt, lucrurile erau cam încurcate cînd a venit doamna aceea din Africa de Sud și s-a oferit să închirieze Vila Sittaford pe timpul iernii. Căpitanu' a închiriat casa, iar eu veneam în fiecare zi să-i fac curățenie. Sincer să vă spun, speram din tot sufletu' că pînă la sfîrșitul iernii domnul o să se răzgîndească și o să mă întorc cu Rebecca mea la Sittaford. Fiincă nici n-ar fi simțit-o în casă. Rebecca ar fi stat numai la bucătărie și ar fi făcut în așa fel încît căpitanu' să nu dea cu ochii de ea.

— Ai cumva idee de ce era căpitanul atît de pornit împotriva femeilor?

— Din obișnuință, domnule, asta-i tot. Am mai văzut eu cazuri din astea. E vorba de timiditate și nimic mai mult. O donșoară l-o fi luat peste picior și l-a tratat cu refuz cînd era mai tînăr, și uite așa a rămas!

— A fost căsătorit vreodată?

— Nu, domnule.

— Știi cumva dacă mai avea alte rude?

— Cred că avea o soră lîngă Exeter și l-am auzit vorbind de niște nepoți.

— Veneau pe la el?

— Nu. Cît despre sora din Exeter, cred că erau certați.

— Știi cum o cheamă?

— Parcă Gardner, dar nu sînt sigur.

— Îi știi adresa?

— Îmi pare rău, dar n-o știu.

— Am să dau fără îndoială peste adresă cînd o să cercetez

hîrtille căpitanului Trevelyan. Evans, ai putea să-mi spui acum ce ai făcut ieri după-amiază, după ora patru?

— Am stat acasă, domnule inspector.

— Unde locuiești?

— Imediat după colț, pe Fore Street, la numărul 85.

— Și spui că n-ai ieșit deloc?

— Cum era să ies, domnule, pe o asemenea ninsoare?

— Ai dreptate, ai dreptate. Ar putea veni cineva în sprijinul declarației dumitale?

— Cum adică?

— Este cineva, vreau să spun, care știe că ieri după-amiază ai stat tot timpul în casă?

— Nevastă-mea.

— Erați singuri acasă?

— Da, domnule inspector.

— Bine, Evans. Sînt convins că așa este. Pentru moment asta e tot.

Fostul matroz se legăna nehotărît de pe un picior pe altul, dar în cele din urmă își luă inima în dinți și spuse:

— Aș putea să vă ajut cu ceva, să fac puțină ordine pe aici?

— Nu. Totul trebuie lăsat așa cum se află în prezent.

— Da. Înțeleg.

— Apropo, Evans, n-ar fi rău să mai rămîi pe aici cît timp cercetez restul casei. S-ar putea să-ți mai pun unele întrebări.

— Cum doriți dumneavoastră.

Inspectorul Narracott nu-i mai dădu nicio atenție și începu să cerceteze cu atenție camera. Discuția avusese loc în sufragerie. Pe masă se afla cina: limbă fiartă, tăiată felii, ardei murați, brînză și biscuiți. Pe sobița de lîngă cămin se afla o cratiță cu supă. Pe bufet fuseseră așezate cu grijă o sticlă de vin, un sifon și două sticle de bere. Alături stăteau ordonat aliniate mai multe cupe de argint. Printre acestea un articol cu totul neașteptat – trei romane aproape neatînse.

Inspectorul Narracott examinează cîteva dintre trofee de argint și citi inscripțiile.

— Căpitanul Trevelyan a făcut sport, după cum se vede.

— Da, bineînțeles, răspunse Evans. A fost toată viața un adevărat atlet.

Inspectorul Narracott citește titlurile celor trei romane: *Amorul este cheia*, *Băieții veseli din Lincoln*, *Prizonierul Amurului*.

— Ia te uită! Preferințele literare ale căpitanului mi se par cam fistiche.

— Despre cărți vorbești? spuse Evans rîzînd. Păi astea nu sînt de citit. Sînt premiul obținut de căpitan la Concursul de acrostihuri al Căilor Ferate. Domnul a trimis zece soluții pe nume diferite. A scris și pe numele meu. Dînsul zicea că Fore Street, nr. 85, e o adresă foarte nimerită pentru așa ceva.

Zicea: cu cît numele și adresa concurentului sînt mai banale, cu atît șansele de cîștig sînt mai mari. Și, într-adevăr, am primit un premiu, dar nu cele două mii de lire sterline mult visate, ci trei romane noi nouțe, niște cărți pe care n-ar da nimeni nici doi bani.

Narracott zîmbi, îi ceru din nou lui Evans să mai rămînă și își continuă investigațiile. În colțul camerei se afla un dulap uriaș. Arăta aproape ca o debara. Aici zăceau aruncate una peste alta două perechi de schiuri, o pereche de vîsle așezate în picioare, vreo doisprezece colți de hipopotam, undițe, plase și alte ustensile de pescuit, un sac cu bastoane de golf, o rachetă de tenis, un picior uriaș de elefant împăiat și o piele de tigru. Era limpede că în clipa în care închiriasse casa, căpitanul Trevelyan își luase obiectele preferate pentru a nu le lăsa pe mîna chiriașelor.

— Nostimă idee să cari atîtea lucruri, spuse inspectorul. Doar închiriasse casa numai pentru cîteva luni.

— Chiar așa, domnule.

— Putea să le încuie și să le lase pe toate la Sittaford.

Pentru a doua oară, în cursul acestei discuții, Evans zîmbi ironic.

— Ar fi fost mult mai simplu cum ziceți dumneavoastră, dar la Vila Sittaford nu prea sînt multe dulapuri. Arhitectu' a făcut planul casei împreună cu căpitanu' și, la drept vorbind, numai o femeie e în stare să-și dea seama cît valorează o debara. Așa cum spuneți, era mult mai ușor dacă nu căram toate lucrurile astea pînă aici. N-a fost o treabă simplă, pe cîntea mea. Căpitanu' însă nu se împăca deloc cu ideea că altcineva și-ar putea băga nasu' printre lucrurile lui. Dînsul spunea că n-are rost să pui lucrurile sub lacăt, fiindcă femeia tot le dă de urmă. La mijloc e curiozitatea, zicea el. Mai bine lași ușile larg deschise dacă vrei să nu pună nimeni mîna pe ele. Dar cel mai sigur este să le iei cu tine și să le porți personal de grijă. Așa că le-am luat cu noi și n-a fost ușor să le aducem pînă aici. Căpitanu' ținea la lucrurile astea ca la ochii din cap.

De atîta vorbă, Evans se opri cu respirația tăiată. Inspectorul Narracott dădea din cap, pus pe gînduri. Ar fi vrut să obțină și alte informații și avea impresia că a sosit momentul să abordeze subiectul.

— Doamna Willett, spuse Narracott ca din întîmplare, era o veche prietenă de-a căpitanului, nu-i așa?

— Nu, domnule inspector. N-o văzuse niciodată.

— Ești sigur? întrebă inspectorul pe un ton ferm.

— Să vedeți... Bătrînul marinăr fusese luat prin surprindere de tonul inspectorului. De fapt căpitanu' nu mi-a spus că n-o cunoștea, da' sînt convins sută la sută că n-o mai văzuse în viața lui.

— Îți pun această întrebare, explică Narracott, fiindcă mi se pare cam ciudat să închiriezi o casă la Sittaford tocmai în timpul iernii. Și apoi, dacă doamna Willett îl cunoștea pe

căpitanul Trevelyan și știa cum este împărțită casa putea să-i scrie personal că e dispusă să închirieze.

Evans dădu din cap.

— Scrisoarea a fost trimisă de Agenția imobiliară Williamson.

Inspectorul Narracott ridică din sprâncene. Toată afacerea cu închirierea Vilei Sittaford i se părea foarte stranie.

— Bănuiesc că doamna Willett a discutat personal cu căpitanul Trevelyan, nu-i așa?

— Bineînțeles. Dînsa a venit să vadă casa, iar căpitanu' i-a arătat încăperile.

— Ești sigur că nu se mai întîlniseră înainte?

— Fără doar și poate, domnule.

— Se... Inspectorul se opri o clipă pentru a-și formula întrebarea cît mai firesc cu putință. Se înțelegeau bine? Vreau să spun, erau în relații prietenești?

— Doamna era foarte prietenoasă. Pe buzele lui Evans miji un zîmbet. Nu-l slăbea deloc, cum s-ar zice. Se întrecea tot lăudînd casa și îl întreba dacă dînsul a făcut planurile.

— Dar căpitanul?

Evans rîse din toată inima.

— O doamnă atît de guralivă, nu era omu' cel mai potrivit să spargă gheața cu căpitanu'. Dînsul era foarte politicos, dar numai atît și refuza orice invitație.

— Ce fel de invitație?

— Doamna îi spunea să considere casa ca și cum n-ar fi închiriată și să treacă pe la ele cînd îi dorește inima. Chiar așa spunea.

— Ai avut cumva impresia că doamna Willett dorea să-l cunoască mai bine pe căpitan?

Narracott era nedumerit. Acesta să fi fost motivul pentru care fusese închiriată casa? Era vorba cumva de o simplă introducere pentru a cîștiga prietenia căpitanului Trevelyan?

Oare acesta să fi fost jocul? Poate femeia nu s-a gîndit nicio clipă că Trevelyan se va muta tocmai la Exhampton. Poate își făcuse chiar socoteala că bătrînul marinar se va muta într-una din vilișoarele din jur sau, eventual, va locui la maiorul Burnaby. Răspunsul lui Evans nu-i lămuri în niciun fel această dilemă.

— Doamna este o persoană foarte primitoare. Totdeauna invită pe cîte cineva la prînz sau la cină.

Narracott dădu din cap. Își dădea seama că aici nu mai avea nimic de aflat, dar se hotărîse să o vadă negreșit pe doamna Willett. Sosirea precipitată a acesteia trebuia studiată mai amănunțit.

— Pollok, vino încoace, te rog. Mergem împreună sus.

Îl lăsară pe Evans în sufragerie și urcară la etaj.

— Ce părere aveți? E amestecat cu ceva? întrebă încet sergentul, făcînd semn cu capul spre sufragerie, unde-l lăsaseră pe Evans.

— S-ar părea că nu, răspunse Narracott. Dar nu se știe niciodată. Orice s-ar zice, omul acesta nu e tocmai prost.

— Nu, nu-i prost.

— Povestea lui pare destul de plauzibilă, continuă inspectorul. Foarte clară și în afară de orice suspiciune. Totuși, așa cum spuneam, nu se știe niciodată.

Cu această concluzie, caracteristică spiritului său prevăzător și suspicios, inspectorul se puse pe treabă și începu să cerceteze camerele. La etaj se aflau trei dormitoare și o baie. Două dormitoare erau goale și, după toate aparențele, nu fuseseră folosite de cîteva săptămîni. Camera în care locuise căpitanul Trevelyan era într-o ordine desăvîrșită. Narracott cercetă toate colțurile, deschise dulapuri și trase sertare. Toate lucrurile erau la locul lor. Era camera unui om de o pedanterie dusă pînă la extrem.

Inspectorul trecu apoi în baia de alături. Și aici domneau ordinea și curățenia, ca într-o farmacie.

— Aici nu-i nimic, spuse el.

— Nu, totul pare să fie în ordine.

— Pollok, cercetează hîrțile de pe masa de lucru din birou. Uită-te atent prin ele și spune-i lui Evans că poate să plece. Am să-l vizitez acasă ceva mai târziu.

— Am înțeles, domnule inspector.

— Puteți lua cadavrul. Apropo, aș vrea să discut și cu doctorul Warren. Mi se pare că locuiește prin apropiere. Stă cumva lângă hanul „Trei Coroane”?

— Nu, domnule.

— Atunci mă duc mai întîi la han. Tu continuă-ți treaba, Pollok.

Sergentul se duse în sufragerie pentru a-i spune lui Evans că poate să plece. În acest timp, inspectorul părăsea Vila Hazelmoor și se îndrepta grăbit spre hanul „Trei Coroane”.

CAPITOLUL VI. HANUL „TREI COROANE”

Inspectorul Narracott nu a reușit să stea de vorbă cu maiorul Burnaby decât după ce a avut o lungă întrevvedere cu doamna Belling, patroana hanului „Trei Coroane”.

Doamna Belling, o femeie grasă și foarte emotivă, avea un debit verbal inepuizabil, iar când își dădea drumul la gură trebuia să te resemnezi și să o asculți cu răbdare pînă când se hotăra să tacă din proprie inițiativă.

— Și ce mai noapte de pomină! Cine și-ar fi închipuit că bietului om o să i se întîmple una ca asta! Am spus-o eu, nu o dată, că ticăloșii ăștia de vagabonzi poartă toată vina. Nesuferite creaturi. Cine le iese în cale nu scapă niciodată teafăr. Bietul căpitan Trevelyan n-avea nici măcar un cîine care să-i poarte de grijă. Dacă avea el un cîine, altfel ar fi stat lucrurile. Oh, of, și când te gîndești că nu știi niciodată ce se întîmplă la doi pași de tine! — Da, da, domnule Narracott, își continuă ea perorația, răspunzînd printre altele și la întrebările polițistului. Maiorul Burnaby își ia chiar acum micul dejun, îl puteți găsi în cafenea. Vai, și ce mai noapte a petrecut bietul om, fără pijama, fără nimic, iar eu, o văduvă neputincioasă, care nu l-am putut ajuta cu nimic, dar dînsul s-a arătat foarte amabil. Zău că da. Era foarte tulburat și

răscolit. Și nici nu-i de mirare. Când te gîndești că prietenul lui cel mai bun a fost ucis. Niște oameni minunați amîndoi, n-am ce zice, deși căpitanului i-a cam mers vestea că este un pic cam zgîrcit. Doamne, Doamne, eu ziceam că e periculos să locuiești cocoțat tocmai acolo sus la Sittafford, izolat de restul lumii. Și acum iată, nu știi ce să mai crezi! Să-i facă de petrecanie căpitanului, nici mai mult nici mai puțin chiar aici în Exhampton. Dar așa-i viața, domnule inspector, la ce te-astepti mai puțin tocmai aia se întîmplă.

Inspectorul fu întrutotul de acord cu doamna Belling.

— Ați mai avut și alți clienți ieri? Mă refer la persoane venite din afară.

— Stați să mă gîndesc. Au fost domnul Moresby și domnul Jones, comercianți amîndoi. A mai fost și un domn tînăr din Londra. În afară de ei n-a mai venit nimeni. E și normal să nu prea fie clienți pe vremea asta. Iarna nu e mare agitație pe la noi. A, dar stați! Îl uitam pe tînărul care a sosit cu ultimul tren. Un tinerel cam curios din fire, aş zice. Nu s-a sculat încă.

— Cu trenul de ora zece? întrebă inspectorul. Dacă-i așa, nu este cazul să ne ocupăm prea mult de el. Ce-mi puteți spune însă despre celălalt tînăr din Londra? Îl cunoașteți?

— Nu l-am văzut în viața mea. Nu-i în niciun caz comerciant, trebuie să fie o persoană ceva mai respectabilă. În clipa asta nu-mi amintesc numele lui, dar îl găsim în registru. A plecat din Exeter cu primul tren de dimineață – la șase și zece. Mi s-a părut cam ciudat. Sincer vorbind, tare aş vrea să știu ce căuta pe la noi.

— V-a spus ce ocupație are?

— N-a suflat o vorbă.

— A ieșit prin oraș?

— A sosit la ora prînzului, a ieșit în jur de patru jumătate, iar la șase și douăzeci era înapoi.

— Pe unde s-o fi dus oare?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule. Am impresia că a ieșit doar așa, să facă o plimbare. De fapt a plecat înainte de-a începe ninsoarea, dar oricum n-aș zice că era vremea cea mai potrivită să ieși la plimbare.

— A ieșit pe la patru și jumătate și s-a întors pe la șase și douăzeci, spuse inspectorul contrariat. Mi se pare puțin cam ciudat. A întrebat cumva de căpitanul Trevelyan?

— Nici vorbă, domnule inspector. N-a pomenit niciun nume. A stat tot timpul izolat și tăcut. Un tânăr foarte drăguț, nimic de zis, dar puțin cam speriat.

Inspectorul se duse să cerceteze registrul.

— „James Pearson – Londra”, citi el. Asta nu înseamnă mare lucru. Va trebui să facem unele investigații în legătură cu acest domn James Pearson.

Apoi ieși și se duse spre cafenea pentru a sta de vorbă cu maiorul Burnaby. Maiorul se afla singur în încăpere. Bea tacticos o cafea de o culoare puțin cam dubioasă și citea absorbit cotidianul „The Times”.

— Domnul maior Burnaby, dacă nu mă înșel?

— Exact.

— Sînt inspectorul Narracott din Exeter.

— Bună dimineața, domnule inspector. Ceva nou?

— Da, domnule. Cred că facem unele progrese. Aș putea spune cu toată certitudinea acest lucru.

— Sînt încîntat de ce-mi spuneți, replică maiorul sec. Atitudinea sa trăda scepticism și resemnare.

— Ar fi cîteva probleme asupra cărora aș dori să aflu și părerea dumneavoastră, domnule maior. Cred chiar că ați putea să-mi furnizați unele informații care mă interesează.

— Sînt dispus să fac tot ce-mi stă în putință.

— Îmi puteți spune, cumva, dacă prietenul dumneavoastră avea dușmani?

— Niciun dușman pe lume, spuse Burnaby cu fermitate.

— Dar despre Evans ce credeți? Poate fi considerat un om de încredere?

— Aș spune că da. După câte știu, Trevelyan avea încredere în el.

— A manifestat căpitanul vreun resentiment față de căsătoria acestuia?

— Nici vorbă de așa ceva. Trevelyan era pur și simplu cam iritat. Nu-i făcea plăcere să-și vadă în niciun fel tabieturile tulburate. Știți cum sînt burlacii de la o anumită vîrstă.

— Asta este cu totul altă problemă. După câte știu, căpitanul Trevelyan era necăsătorit. Aveți cunoștință de existența unui testament? Iar în caz că există, știți cumva cine este moștenitorul?

— Trevelyan a făcut un testament, răspunse Burnaby prompt.

— După câte văd, sînteți la curent.

— Bineînțeles. Îmi spusese că m-a numit executor testamentar.

— Știți cumva cui i-a lăsat banii?

— Nu vă pot spune nimic în acest sens.

— Se pare că era un om foarte înstărit, nu-i așa?

— Trevelyan era un om bogat, răspunse maiorul. Aș spune chiar că era mult mai bogat decît își imaginau cei din jurul lui.

— Știți, eventual, dacă mai avea alte rude?

— Mi se pare că avea o soră și cîțiva nepoți. Nu se prea vedea cu ei, dar asta nu pentru că erau certați.

— Unde este deus testamentul?

— La Biroul juridic Walters & Kirkwood în Exhampton. Acolo a și fost redactat.

— Atunci, avînd în vedere că dumneavoastră sînteți executorul, ce-ați zice să mergem să vedem testamentul? Aș dori să aflu cît mai curînd conținutul acestui document.

Burnaby se uită la inspector puțin îngrijorat.

— Dar ce se întâmplă? Ce legătură are testamentul cu treaba asta?

Inspectorul Narracott nu avea însă de gând să-și dea așa de repede planul în vileag.

— Cazul acesta nu este chiar așa de simplu cum pare la prima vedere, spuse el. Apropo, ar mai fi o întrebare la care aș vrea să-mi răspundeți. După câte știu l-ați întrebat pe doctorul Warren dacă decesul a avut loc la ora cinci și douăzeci și cinci, nu-i așa?

— Bine, și ce-i cu asta? replică maiorul cam iritat.

— Mă întrebam ce v-a făcut să vă opriți tocmai la această oră?

— Și de ce n-aș fi făcut-o? întrebă Burnaby.

— Domnule maior, totuși trebuie să fi existat un motiv.

Burnaby nu răspunse imediat. Inspectorul Narracott devenea tot mai curios. Era evident că maiorul știa ceva și voia să tănuiască acest lucru.

— De ce nu aș fi spus oare cinci și douăzeci și cinci, întrebă el agresiv, sau la urma urmelor oricare altă oră – șase fără douăzeci și cinci, patru și douăzeci și cinci sau mai știu eu ce?

— Aveți dreptate, spuse inspectorul conciliator.

În acest moment nu intenționa să-l contrarieze pe maior; își propusese ca pînă la sfîrșitul zilei să afle adevărul.

— Cu toate acestea există un lucru care mi se pare realmente curios, continuă el. Mă refer la închirierea Vilei Sittaford. Nu știu cum vedeți dumneavoastră lucrurile, dar mie mi se pare foarte curios.

— Sincer să vă spun și mie mi se pare la fel de straniu, spuse Burnaby.

— Pot considera că aceasta este părerea dumneavoastră personală?

— Toată lumea a fost la fel de mirată.

— Vă referiți la cei din Sittaford?

— Nu numai la cei din Sittaford, dar și la cei din Exhampton. Femeia aceea din Africa de Sud nu cred că e în toate mințile.

— Da, aveți poate dreptate. Dar, știți dumneavoastră, fiecare om are gusturile lui, spuse inspectorul.

— În orice caz, gusturile ei mi se par cam extravagante.

— O cunoașteți cumva pe această doamnă?

— Da, o cunosc. De altfel, mă aflu la dînsa cînd...

— Cînd ce? întrebă Narracott, văzînd că maiorul se întrerupsese brusc.

— N-are nicio importanță, spuse Burnaby.

Inspectorul Narracott îl privi cu interes. Dorea teribil să știe ce ascundea maiorul. Deruta și stînjeneala acestuia deveniseră evidente. Era oare maiorul pe punctul de a face o destăinuire? Și ce ar fi putut să spună?

„Toate lucrurile la timpul lor, gîndi Narracott. Nu este momentul să stric totul cu o gafă.”

— Domnule maior, parcă spuneți că vă aflați la Vila Sittaford... De cîtă vreme locuiește doamna acolo?

— De vreo două luni.

Maiorul se străduia din răspuțeri să repare consecințele imprudenței sale și din această cauză devenise mai comunicativ ca de obicei.

— Doamna este văduvă și are o fică, nu-i așa?

— Exact.

— A motivat în vreun fel închirierea locuinței?

— Să vedeți... Maiorul se scărpină în cap încurcat. Este o persoană foarte vorbăreată. Sporovăiește întruna despre tot ce-i trece prin minte: frumusețile naturii, solitudinea și cîte altele. Dar...

Maiorul se întrerupsese din nou. Inspectorul îi veni în ajutor.

— Dar, de fapt, alegerea nu vi s-a părut normală.

— Da, așa este. Doamna este tipul femeii mondene, îmbrăcată mereu după ultimul jurnal. Fiica ei este o fată frumoasă și inteligentă. Era mult mai firesc să-și ia o cameră la Ritz sau la un alt hotel de lux.

Narracott încuviință.

— Aveți cumva impresia că încearcă să se izoleze de restul lumii? Credeți că se ascund de cineva?

Maiorul Burnaby respinse categoric această posibilitate.

— Nici vorbă de așa ceva. Amîndouă sînt foarte sociabile, aş spune chiar prea sociabile. Într-un cătun ca Sittafordul nu prea ai motive să refuzi o invitație. Iar cînd invitațiile curg gîrlă e nițel cam penibil. Doamnele sînt extrem de amabile și ospitaliere, aş zice puțin cam prea ospitaliere pentru mentalitatea unui englez.

— Ca toți cei care au trăit prin alte țări, spuse inspectorul.

— Da, probabil.

— Bănuți cumva că doamna îl cunoștea dinainte pe căpitanul Trevelyan?

— În niciun caz.

— Păreți foarte sigur.

— În caz contrar, Joe mi-ar fi spus.

— Ați avut vreun moment impresia că încerca să se bage cu orice chip în sufletul căpitanului?

Această ipoteză reprezenta ceva cu totul nou pentru maior. Rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Drept să vă spun, nu m-am gîndit niciun minut la așa ceva. E adevărat că îl copleșeau cu atențiile. Dar, bineînțeles, fără niciun rezultat. Dacă mă gîndesc bine, ăsta e felul lor. Excesiv de prietenoase, ca toți cei care trăiesc în străinătate, conchise maiorul în spiritul individualismului insular.

— Înțeleg, înțeleg. Dar să revenim la Vila Sittaford. După informațiile mele, casa a fost construită de căpitanul Trevelyan?

— Da.

— N-a mai locuit nimeni în această casă? Vreau să spun nu a mai fost închiriată nimănui înainte?

— Nu, niciodată.

— Cu alte cuvinte, n-am putea spune că reprezenta un punct de atracție. Iată deci un adevărat mister! Mai mult ca sigur că închirierea casei n-are nicio importanță în cazul nostru, deși mi se pare totuși o coincidență stranie. Dar cui aparține Vila Hazelmoor?

— Este proprietatea domnișoarei Larpent. O femeie între două vârste. În fiecare iarnă pleacă la Cheltenham, unde locuiește la o pensiune. De obicei închide casa, dar când are prilejul, destul de rar de altfel, o închiriază.

Aceste amănunte păreau lipsite de importanță. Inspectorul dădu din cap puțin cam descurajat.

— Operațiunea de închiriere a fost mijlocită de Biroul imobiliar Williamson, nu-i așa?

— Da.

— Biroul are sediul tot în Exhampton?

— Da, în imediata apropiere a Biroului juridic „Walters & Kirkwood”.

— Atunci, dacă nu aveți nimic împotrivă, am putea trece și pe la dîșșii, domnule maior.

— Bineînțeles. Mai ales că pe Kirkwood nu-l găsim la birou înainte de ora zece. Știți cum sînt avocații.

— Atunci să mergem.

Maiorul își terminase micul dejun, așa că plecară împreună.

CAPITOLUL VII. TESTAMENTUL

La Agenția imobiliară Williamson îi întâmpină un tânăr energic care îl salută respectuos pe maiorul Burnaby.

— Bună dimineața, răspunse acesta.

— Sinistră treabă! spuse tânărul, cu chef de vorbă. De ani de zile nu s-a mai întâmpnat așa ceva la Exhampton!

Tânărul savura conversația, dar maiorul nu vădea același entuziasm.

— Vă prezint pe inspectorul Narracott, spuse Burnaby.

— Încântat de cunoștință, răspunse tânărul plăcut impresionat.

— Doresc unele informații pe care cred că mi le-ați putea furniza, începu inspectorul. S-ar părea că dumneavoastră ați mijlocit închirierea Vilei Sittaford.

— Vă referiți la clienta noastră, doamna Willett? Da, noi am rezolvat închirierea.

— Mi-ați putea oferi atunci unele detalii asupra acestei tranzacții? Aș vrea să știu dacă clienta a luat legătură cu dumneavoastră personal sau v-a scris?

— Ne-a scris. Am primit scrisoarea de la... Deschise biroul și răsfoi în grabă un dosar. Da, am primit scrisoarea de la hotelul Carlton din Londra.

— Vila Sittaford era menționată nominal în scrisoare?

— Nu. Doamna Willett ne-a scris pur și simplu că dorește să închirieze o casă pe timpul iernii; punea condiția să fie un imobil cu cel puțin opt dormitoare, situat în Dartmoor. De altfel n-a menționat dacă dorește ca imobilul să se afle în apropierea unei gări sau lângă un oraș.

— Figura cumva Vila Sittaford în registrele dumneavoastră?

— Nu, dar era singura casă din împrejurimi care satisfacea exigențele solicitantei. Doamna menționase în scrisoare că ar fi dispusă să plătească pînă la 12 guinee, iar în aceste condiții am apreciat că merită să-i scriem căpitanului Trevelyan, întrebîndu-l dacă e dispus să închirieze. Răspunsul a fost afirmativ, iar noi am rezolvat celelalte formalități.

— Fără ca doamna Willett să fi văzut în prealabil casa?

— Într-adevăr, dînsa a acceptat să semneze contractul înainte de a vedea imobilul. A venit apoi la noi, s-a deplasat după aceea la Sittaford, a discutat cu căpitanul Trevelyan, a pus la punct o serie de amănunte și, bineînțeles, în cele din urmă a vizitat casa.

— A fost satisfăcută?

— La întoarcere ne-a declarat că e încîntată.

— Dar dumneavoastră ce părere aveți? Întrebă inspectorul Narracott, privindu-l cu atenție pe tînăr.

Acesta dădu indiferent din umeri.

— Cine lucrează în domeniul nostru ajunge să nu se mai mire de nimic, spuse el.

Discuția luă sfîrșit pe acest ton filosofic, iar inspectorul îi mulțumi tînărului pentru amabilitate.

— Cu deosebită plăcere, spuse acesta însoțindu-i politicos pînă la ușa.

Sediul Biroului juridic „Walters & Kirkwood” se afla în imediata apropiere a Agenției imobiliare. Ajunși acolo aflară

că domnul Kirkwood tocmai sosise, așa încît au fost conduși imediat în biroul său.

Kirkwood era un bărbat în vîrstă, cu o înfățișare blajină. Originar din Exhampton, conducea această firmă care aparținuse familiei sale din tată în fiu. Avocatul se sculă în picioare și, luînd o înfățișare funebră, dădu mîna cu maiorul.

— Bună dimineată, domnule maior, spuse el. Îngrozitoare situație. Bietul Trevelyan! O adevărată tragedie!

În tot acest timp privea întrebător spre Narracott, așa încît Burnaby îl lămuri cu cine avea de-a face.

— Domnule inspector, după cîte înțeleg, dumneavoastră vă ocupați de acest caz, nu-i așa?

— Da, domnule avocat. În cadrul cercetărilor mele am venit la dumneavoastră pentru anumite informații.

— Voi fi încîntat să vă pun la dispoziție orice informație, numai în măsura în care am calitatea să o fac, replică omul legii.

— Este vorba de testamentul răposatului căpitan Trevelyan, îl lămuri Narracott. După cîte știu, testamentul este depus la dumneavoastră.

— Întocmai.

— Cînd a fost întocmit testamentul?

— Cu cinci sau șase ani în urmă. Momentan nu vă pot spune data exactă.

Domnule Kirkwood, doresc foarte mult să aflu cît mai curînd posibil conținutul acestui document. S-ar putea să prezinte o importanță deosebită pentru elucidarea cazului.

— Credeți? spuse avocatul. Nu m-aș fi gîndit la o asemenea ipoteză, dar dumneavoastră sînteți mai expert decît mine în materie. Ei bine...

Kirkwood își îndreptă privirile spre Burnaby.

— Domnul maior și cu mine sîntem executorii acestui testament. Dacă dînsul nu are nicio obiecție...

— N-am nicio obiecție.

— Atunci nimic nu mă împiedică să dau curs cererii dumneavoastră.

Avocatul ridică telefonul de pe birou și dădu câteva indicații scurte. Peste câteva minute, un funcționar intră în cameră și depuse în fața avocatului un plic sigilat. Kirkwood luă plicul, îl deschise cu grijă, scoase din el un document uriaș, cu aspect impunător și, potrivit și glasul, începu să citească:

„Eu, Joseph Arthur Trevelyan, cu domiciliul la Vila Sittaford, Sittaford, comitatul Devonshire, declar că aceasta este ultima mea dorință:

1. Îi numesc pe John Edward Burnaby, domiciliat la Vila nr. 1, Sittaford, și pe Frederick Kirkwood din Exhampton executori ai prezentului meu testament.

2. Îi las lui Robert Henry Evans, care m-a slujit ani îndelungați cu credință, suma de 100 lire sterline (una sută lire sterline), neimpozabilă de taxe de moștenire, pentru folosul său personal, în exclusivitate, cu condiția ca la data morții mele să fie în serviciul meu și să nu fi dat preaviz în sensul că dorește să-și schimbe serviciul.

3. Îi las mai susnumitului John Edward Burnaby, ca expresie a prieteniei, afecțiunii și stimei mele, toate trofeele câștigate de mine la întreceri sportive, inclusiv colecția mea de trofee de vânătoare, precum și celelalte cupe sau premii ce mi-au fost acordate pentru activitate sportivă și toate obiectele de vânătoare aflate în posesia mea.

4. Întreaga mea avere personală, care nu a fost încă repartizată conform acestui testament sau vreunui codicil, va fi distribuită de către executori, care vor vinde și vor transforma în bani lichizi bunurile imobiliare.

5. Executorii testamentului meu vor trebui ca din banii obținuți de pe urma acestor vânzări și realizării de alte

venituri să plătească toate cheltuielile legate de înmormântare și de punerea în aplicare a testamentului, taxele legate de prezentul testament, de orice alt condiții, precum și alte taxe ce s-ar mai putea ivi.

6. Executorii vor păstra sumele de bani obținute urmînd ca apoi să le împartă în patru părți egale.

7. După acest partaj, executorii vor reține o parte pe care o vor da sorei mele Jennifer Gardner pentru folosul ei personal.

Celelalte trei părți vor fi distribuite celor trei copii ai răposatei mele surori, Mary Pearson, pentru folosul lor personal.

Întocmit de mine, Joseph Arthur Trevelyan, care am semnat la data mai sus menționată.

Semnat de mai sus-numit testator în prezența noastră.”

AVOCATUL ÎNMÎNĂ INSPECTORULUI DOCUMENTUL, IAR acesta îl citi din nou cu atenție.

— „Răposata mea soră, Mary Pearson...”, spuse el. Ce mi-ați putea spune despre dînsa, domnule avocat?

— Foarte puțin. A decedat aproximativ acum zece ani. Soțul său, agent de bursă, murise cu puțin timp înainte. După cîte știu, defuncta nu l-a vizitat niciodată pe căpitanul Trevelyan la Sittaford.

— Pearson... rosti din nou inspectorul dus pe gînduri. Încă un lucru, vă rog. Testamentul nu menționează valoarea averii. La cît credeți că se ridică această sumă?

— Mi-ar fi greu să vă furnizez o cifră exactă, spuse Kirkwood care, la fel ca toți avocații, savura posibilitatea de a da un răspuns încîlcit la o întrebare simplă. Fiindcă trebuie să ținem cont de averea mobilă și imobilă. Pe lîngă Vila Sittaford, căpitanul Trevelyan dispunea de cîteva imobile în

apropiere de Plymouth și, la diverse intervale de timp, mai făcuse și alte investiții a căror valoare a înregistrat, în mod firesc, unele fluctuații.

— Aș vrea să știu doar în linii mari la cât se ridică această sumă, insistă inspectorul.

— Nu aș dori să mă angajez sugerîndu-vă o cifră...

— Doar în linii mari, vă rog. Am putea spune, de pildă, că întreaga avere se ridică la aproximativ 20.000 de lire sterline?

— Douăzeci de mii? Dar bine, stimate domn, permiteți-mi să vă spun că averea căpitanului Trevelyan este de cel puțin patru ori mai mare. Optzeci de mii sau mai de grabă nouăzeci de mii de lire sterline ar fi cifra cea mai exactă.

— V-am spus că Trevelyan era un om bogat, interveni Burnaby.

Inspectorul Narracott se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru informațiile furnizate, domnule Kirkwood.

— Considerați că vă pot fi utile?

Era limpede că avocatul ardea de curiozitate, dar în acest moment Narracott nu era dispus să-i satisfacă nerăbdarea.

— Într-un caz ca acesta trebuie să ținem cont de orice, spuse el pe un ton de aparentă indiferență. Apropo, aveți cumva adresele doamnei Jennifer Gardner și familiei Pearson?

— Despre familia Pearson nu știu absolut nimic. Adresa doamnei Gardner este: Vila „The Laurels”, Waldon Road, Exeter.

— Pentru moment este de ajuns, spuse inspectorul și își notă adresa în carnet.

Apoi puse carnetul în buzunar, mulțumi din nou avocatului și plecă împreună cu maiorul. Ajunși în stradă, se întoarse brusc spre acesta și înfruntîndu-l cu privirea, îi spuse: „Iar acum, domnule, e timpul să aflu adevărul despre ora la

care s-a comis crima. Cum ați reușit să stabiliți totul cu atîta precizie?”

Maiorul Burnaby se înroși la față, enervat.

— Dar v-am spus odată!

— Cu mine nu țin astfel de explicații. Sper să vă dați seama că în felul acesta puteți fi acuzat de tăinuire, înseamnă, fără doar și poate, că știați ceva de vreme ce i-ați spus doctorului Warren cu atîta exactitate că Trevelyan a fost ucis la cinci și douăzeci și cinci. Și dacă mă gîndesc mai bine, cred că știu ce-a fost la mijloc.

— Foarte bine. Dacă știți despre ce este vorba, atunci de ce mă mai întrebați? izbucni maiorul răstit.

— Mai mult ca sigur erați informat că o anumită persoană urma să aibă o întrevvedere cu căpitanul Trevelyan în jurul orei cinci și douăzeci și cinci. Nu-i așa că am dreptate?

Burnaby îl privi surprins.

— Nici vorbă de așa ceva, mîrîi el.

— Fiți atent, domnule maior. Ce ziceți de numele James Pearson?

— James Pearson?! Cine mai e și ăsta? Cumva vreunul din nepoții lui Trevelyan?

— Presupun că da. Unul dintre nepoți se numește James, nu-i așa?

— N-am nici cea mai vagă idee. Știu că Trevelyan avea niște nepoți, dar habar n-am cum îi cheamă.

— Tînărul de care vă vorbeam a fost noaptea trecută la hanul „Trei Coroane”. Văzîndu-l acolo, probabil l-ați recunoscut.

— N-am recunoscut pe nimeni, mormăi maiorul. N-am văzut în viața mea pe niciunul din nepoții lui Trevelyan.

— Dar știați fără îndoială că prietenul dumneavoastră aștepta în seara aceea pe unul din nepoți?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee! se înfurie maiorul.

Lumea de pe stradă se opriase și îi privea;

— Fir-ar să fie, de ce nu vreți să mă credeți? Nu știam absolut nimic despre vizita de care-mi vorbiți. Iar cât privește informațiile mele despre nepoții lui Joe, puteam să cred la fel de bine că locuiesc în Honolulu!

Inspectorul Narracott părea puțin surprins. Era evident că maiorul spune adevărul, altfel nu ar fi negat totul cu atîta vehemență.

— Totuși, cum de-ați știut ora cu atîta precizie?

— La urma urmelor, cred că aș face mai bine să vă mărturisesc cum s-au petrecut lucrurile. Maiorul tuși puțin stîngenit. Dar să știți că ce vă spun eu este o absurditate. Pur și simplu o aberație. O ființă rațională nu poate crede în asemenea ineptii.

Inspectorul Narracott era din ce în ce mai surprins. La rîndul său, maiorul era și el tot mai stîngenit și rușinat.

— Știți cum se întîmplă cîteodată... Pentru a face plăcerea unei doamne trebuie să faci concesii. Bineînțeles, n-am crezut nicio clipă că poate fi ceva serios la mijloc.

— Dar la ce vă referiți?

— La ședința de spiritism.

— La ședința de spiritism?!

La orice s-ar fi așteptat Narracott, numai la așa ceva nu. Maiorul dădu explicațiile necesare. Se întrerupea din cînd în cînd pentru a-l asigura că el nu crede în niciun caz în asemenea absurdități și continuă cu descrierea evenimentelor din seara precedentă și a mesajului primit.

— Și spuneți că din mișcările mesei ați putut descifra numele căpitanului Trevelyan și faptul că era mort, mai bine zis ucis?

Maiorul își șterse sudoarea de pe frunte.

— Da. Așa s-au petrecut lucrurile. N-am crezut nicio clipă, bineînțeles. Se simțea tot mai încurcat. Dar fiindcă era

vineri, m-am gândit că la urma urmelor n-ar fi rău să mă duc să mă conving personal că totul este în ordine.

Inspectorul reflectă cu toată atenția la dificultățile pe care le ridica parcurgerea unui drum înzăpezit, lung de șase mile, cu perspectiva unei ninsori abundente. Totodată își dădea bine seama că, în ciuda dezmințirilor sale, Burnaby trebuie să fi fost foarte impresionat de mesajul primit din lumea spiritelor. Narracott analiza problema pe toate fețele. Ciudată întâmplare! Foarte ciudata. Genul de lucruri la care cu greu se poate găsi o explicație satisfăcătoare. În orice caz, misterioasă afacere, gândea el, dar își dădea bine seama că, deși povestea justifica pe deplin atitudinea lui Burnaby, nu avea totuși nicio consecință practică pentru anchetă. Inspectorul avea sarcina să se ocupe de lumea vie, nu de fantome. Misiunea sa era să-l prindă pe ucigaș și pentru asta nu avea nevoie de ajutorul spiritelor.

CAPITOLUL VIII. CHARLES ENDERBY

Uitându-se la ceas, inspectorul își dădu seama că dacă nu se grăbește, nu mai prinde trenul de Exeter. Era nerăbdător să aibă o întrevedere cu sora căpitanului Trevelyan cît mai curînd posibil, pentru a obține de la ea adresele celorlalți membri ai familiei. Așa încît își luă în grabă rămas bun de la maiorul Burnaby și se îndreptă în fugă spre gară. Maiorul se întoarse la hanul „Trei Coroane”. Nici n-apucă bine să intre pe ușă cînd fu acostat de un tînăr vioi, a cărui față rotundă și strălucitoare îți dădea impresia că ai de-a face cu un băiețandru.

— Domnul maior Burnaby, dacă nu greșesc? spuse tînărul.

— Da.

— Cu domiciliul la Vila Sittaford, nr. 1, nu-i așa?

— Da, răspunse Burnaby.

— Sînt reprezentantul ziarului „Daily Wire” și...

Dar îi fu imposibil să mai vorbească, fiindcă maiorul se dezlănțui asupra lui ca orice militar de modă veche.

— Voorba! strigă el. Îi cunosc eu pe cei de teapa voastră. N-aveți pic de decență și rușine! Vă rezeziți ca vulturii cînd adulmecați o crimă. Dar bagă bine de seamă, tinere, de la mine n-ai ce afla. Nicio iotă. Nici gînd de articol pentru

blestematul dumitale de ziar. Dacă vrei informații, du-te la poliție. Și, mai ales, aibi bunul simț și lasă-i în pace pe prietenii răposatului.

Tînărul nu părea însă deloc tulburat de cele întîmplate și zîmbea mai îndatoritor ca oricînd.

— Îmi pare rău, domnule, dar am impresia că la mijloc este o neînțelegere. Eu nu știu absolut nimic despre afacerea asta cu crima.

În realitate, lucrurile nu stăteau chiar așa. Niciun locuitor din Exhampton nu putea pretinde că nu este la curent cu evenimentul care zguduise din temelii întreg comitatul.

— Sînt împuternicit ca în numele ziarului „Daily Wire”, continuă tînărul, să vă înmînez acest cec în valoare de 5.000 de lire sterline și să vă felicit pentru faptul de a fi trimis singura soluție corectă la Concursul nostru de rebus.

Maiorul Burnaby era pur și simplu stupefiat.

— Sînt convins, continuă tînărul, că ați primit încă de ieri dimineață scrisoarea noastră prin care vă anunțam fericitul eveniment.

— Scrisoarea?! spuse Burnaby. Bine, tinere, dar nu-ți dai seama că Sittafordul zace îngropat în zăpadă? În ultimele zile poșta n-a mai fost distribuită la timp.

— Bine, dar în acest caz v-ați văzut probabil numele în ziarul de dimineață.

— Nu. N-am văzut ziarele de dimineață.

— A! Acum înțeleg! Erați prieten cu victima. Tristă întîmplare.

— Era prietenul meu cel mai bun, spuse maiorul.

— Foarte trist, replică tînărul, evitînd cu tact privirea maiorului. Apoi scoase din buzunar o bucată de hîrtie mov împăturită cu grijă, pe care i-o dădu lui Burnaby cu un gest de respectuoasă curtoazie.

— Cu cele mai bune urări ale ziarului „Daily Wire”.

Maiorul luă cecul și spuse ce se cuvenea într-o asemenea împrejurare.

— Doriți să beți ceva, domnule...?

— Mă numesc Enderby... Charles Enderby. Am sosit aici seara trecută, explică tînărul. M-am interesat cum pot ajunge la Sittaford. Noi ținem foarte mult să înmînăm personal premiile cîștigătorilor noștri. Obişnuim să publicăm și un mic interviu. Cititorii urmăresc cu mult interes aceste interviuri. În fine, cei de aici mi-au spus că este imposibil să ajung la Sittaford pe o asemenea vreme. Am avut apoi marea şansă să aflu că dumneavoastră sînteți în Exhampton și locuiți la „Trei Coroane”. Ziaristul zîmbi. N-a fost o problemă, să vă găsesc. Pe aici toți se cunosc între ei.

— Ce doriți să beți? întrebă din nou maiorul.

— O bere, răspunse Enderby.

Maiorul comandă două halbe.

— Toată lumea pare să-și fi pierdut capul din pricina acestei crime, observă tînărul. Orice s-ar zice, este o treabă teribil de încurcată.

Maiorul mormăi ceva. Era dezorientat de tot. Sentimentele sale față de ziaristi nu se schimbaseră cu nimic, dar atunci cînd un om îți înmînează un cec de 5.000 de lire sterline, se află, orice s-ar zice, într-o poziție privilegiată. Nu poți să te descotorosești de el, spunîndu-i pur și simplu „Du-te la dracu!”

— Avea dușmani victima? începu ziaristul.

— Nu, răspunse maiorul.

— Dar după cîte am aflat, poliția nu crede că e vorba de o spargere, continuă Enderby.

— Cum de ați aflat acest lucru? întrebă maiorul.

Enderby nu era însă dispus să-și dea în vileag sursa informațiilor.

— Am mai aflat că dumneavoastră ați descoperit cadavrul, continuă el.

— Da.

— Trebuie să fi fost un șoc îngrozitor.

Conversația se desfășura cât se poate de firesc. Maiorul era hotărât să nu-i furnizeze nicio informație, dar nu reușea să facă față abilității lui Enderby. Acesta lansa fel de fel de ipoteze și făcea afirmații pe care maiorul era silit să le confirme sau să le dezmință, oferindu-i, fără să vrea, tânărului ziarist răspunsurile pe care și le dorea. Se întrecea în amabilități, așa încât tactica sa n-avea nimic dezagreabil, ba, mai mult, maiorul începuse să-și dea seama că, de fapt, îl simpatizează pe acest tânăr plin de bunăvoință.

Apoi Enderby se sculă brusc, motivînd că trebuie să se ducă la oficiul poștal.

— Domnule, v-aș rămîne îndatorat dacă mi-ați da o chitanță pentru cec.

Maiorul se duse la un birou, scrise chitanța și i-o înmînă tânărului.

— Presupun, spuse maiorul, că astăzi vă reîntoarceți la Londra.

— O, nu, răspunse ziaristul. Doresc să fac niște fotografii la vila dumneavoastră din Sittaford. Să vă fotografiez cu animalele, îngrijind mușcatele sau în postura care vi se pare dumneavoastră mai caracteristică. Nici nu vă imaginați ce mult apreciază cititorii noștri asemenea reportaje. Aș dori apoi să-mi spuneți cîteva cuvinte pentru rubrica noastră „Ce intenționez să fac cu premiul de 5.000 de lire”. Știți, vreau să scriu un reportaj cât mai viu și convingător. N-aveți idee ce dezamăgiți ar fi cititorii dacă ar fi lipsiți de toate acestea.

— Bine, bine, dar să știi că este imposibil să ajungem la Sittaford pe vremea asta. A nins mai mult ca oricînd. De trei

zile nu mai poate circula niciun automobil pe șosea și probabil că vor mai trece trei zile pînă se va relua circulația.

— Știu, e foarte neplăcut. N-am încotro și va trebui să mă resemnez și să-mi fac veacul pe aici, prin Exhampton. E o plăcere să locuiești la „Trei Coroane”. Vă salut, domnule. Sper să vă revăd în curînd.

Enderby ieși pe strada principală și se duse direct la poștă de unde telegrafie la redacție că a avut marele noroc de a pica la momentul oportun pentru a putea transmite de la fața locului în exclusivitate un reportaj senzațional asupra crimei din Exhampton. Se hotărî apoi să-i ia un interviu omului de serviciu al căpitanului Trevelyan, acel Evans, despre care maiorul Burnaby pomenise imprudent, cînd discutaseră împreună.

După cîteva tatonări ajunse în Fore Street, nr. 85. Evans devenise acum o persoană importantă. Toți erau dispuși, ba chiar dornici să te conducă pînă la locuința lui.

Enderby bătu discret la ușă. Îi deschise un personaj a cărui înfățișare îți spunea pe loc că te afli în fața unui marinar, așa încît Enderby își dădu imediat seama cu cine are de-a face.

— Sînteți domnul Evans, nu-i așa? întrebă Enderby voios. Tocmai vin de la maiorul Burnaby.

— Da?! Evans avu un moment de ezitare. Pofțiți înăuntru, domnule.

Enderby intră imediat. O tînră durdulie, cu păr negru și obraji roșii, se învîrtea prin cameră. Enderby trase concluzia că aceasta trebuie să fie doamna Evans.

— Tristă afacerea asta cu regretatul dumitale stăpîn, zise Enderby.

— Într-adevăr, domnule. Tristă întîmplare.

— Cine crezi că ar putea fi făptașul? întrebă Enderby pe un ton cît se poate de naiv,

— Probabil unul din vagabonzii care mișună pe aici, spuse Evans.

— O, nu, stimabile! Teoria asta a căzut de mult.

— Cum?!

— Totul n-a fost decît o înscenare. Poliția a sesizat asta din capul locului.

— Dar de unde știți dumneavoastră toate astea?

Informatorul lui Enderby era camerista de la „Trei Coroane”, a cărei soră se întîmplă să fie soția polițistului Graves, dar tînărul îi dădu cu totul altă explicație.

— Am primit niște informații confidențiale de la sediu. Da, da, spargerea a fost pur și simplu o înscenare.

— Atunci cine e asasinul? întrebă doamna Evans apropiindu-se. În ochi i se citea teama.

— Hai, Rebecca, n-o mai lua și tu chiar așa, interveni soțul ei.

— Răi și naivi mai sînt polițiștii ăștia, spuse doamna Evans. Nu le pasă de nimic cînd reușesc să pună gheara pe cineva.

Se uita pe furiș la Enderby.

— Aveți cumva legătură cu poliția, domnule?

— Eu? Nici pe departe. Eu sînt redactor la ziarul „Daily Wire”. M-am deplasat pînă aici pentru maiorul Burnaby, care a cîștigat concursul nostru de rebus.

— Cum?! strigă Evans. Ei, fir-ar să fie! Deci, la urma urmelor, nu e nicio urmă de înșelătorie în treburile astea.

— Dumneavoastră credeți că e o înșelătorie? se miră ziaristul.

— Păi cum să nu, domnule, cînd lumea e așa de rea.

Evans era puțin cam dezorientat și avea sentimentul că exclamația sa fusese lipsită de tact.

— Auzisem că în treburile astea se folosesc fel de fel de șiretlicuri. Căpitanu' spunea că un premiu nu sosește

niciodată la adresa cea bună. De aceea folosea uneori adresa mea.

Fostul matroz povesti cu naivitate toată întâmplarea cu cele trei romane câștigate de căpitanul Trevelyan. Enderby îl încuraja să vorbească, gîndindu-se de pe acum la un reportaj excelent pe seama spuselor lui Evans. Ceva frumos de tot, din care n-ar fi lipsit bătrînul lup de mare în postura servitorului fidel. Nu-și putea explica totuși nervozitatea și iritarea soției lui Evans, dar în cele din urmă le puse pe seama suspiciunii și simplității ei.

— Găsiți-l pe ticălosul care a făptuit asemenea mișelie spuse Evans. Se zice că ziarele pot să facă multe cînd e vorba de descoperirea unui criminal.

— A fost o spargere, spuse doamna Evans. Asta-i clar.

— Bineînțeles că a fost o spargere, spuse Evans. Cine ar fi putut să aibă gînduri rele împotriva căpitanului, aici la Exhampton?

Enderby se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Cînd am să pot, mai trec pe la dumneavoastră să mai schimbăm o vorbă. Dacă domnul căpitan a obținut ca premiu trei romane la concursul nostru, atunci „Daily Wire” consideră că este de datoria sa să-l găsească pe criminal.

— Aveți perfectă dreptate, domnule. Chiar așa să faceți.

Spunîndu-le plin de voie bună la revedere, Charles Enderby plecă.

CINE O FI FĂPTAȘUL, GÎNDEA TÎNĂRUL ÎN TIMP CE MERGEA pe stradă. Nu cred să fie prietenul nostru Evans. Poate că totuși a fost o spargere. În cazul ăsta ar fi o adevărată decepție. Ce păcat că în toată treaba asta nu-i amestecată și o femeie! Trebuie să găsim cît mai curînd un element

senzațional, altfel cade totul baltă. Cum mi-o fi norocul! E pentru prima dată că mă aflu la fața locului într-un caz ca ăsta. Trebuie să profit la maximum. Charley, băiete, îți surîde și ție norocul în viață. Profită cît poți! Mai mult ca sigur că distinsul nostru amic, maiorul, o să danseze cum îi cînt eu dacă știu să-l tratez cu tot respectul și s-o țin întruna cu „Sir” în sus, „Sir” în jos. Mare mirare dacă n-a participat la răscoala din India! A, nu! Nu e chiar așa de bătrîn! Dar în războiul cu burii tot a fost. Am să-l pun să-mi povestească despre această campanie și cu asta, precis, îl dau gata!”

În timp ce i se perindau prin minte cele mai năstrușnice idei, Charles Enderby se îndrepta cu pași vioi spre hanul „Trei Coroane”.

CAPITOLUL IX. VILA „THE LAURELS”

Trenul parcurge distanța dintre Exhampton și Exeter în aproximativ o jumătate de oră. La douăsprezece fără cinci, inspectorul Narracott se afla în fața Vilei „The Laurels” și suna la sonerie.

Casa familiei Gardner era o construcție dărăpănată a cărei înfățișare ar fi avut mult de câștigat de pe urma unor reparații. Grădina din jur era neîngrijită și năpădită de buruieni, iar ușa de-abia se mai ținea în balamale.

„Proprietarii nu prea se lăfăie în bani; fără îndoială, sînt cam strîmtorați”, gîndi inspectorul.

Narracott era un om de bună-credință, dar cercetările efectuate pînă acum păreau să indice clar că Trevelyan nu fusese victima unei răzbunări. Pe de altă parte, își dădea bine seama că existau patru persoane care aveau de câștigat importante sume de bani de pe urma morții căpitanului. Mișcărilor lor trebuiau deci urmărite cu atenție. Cît despre numele descoperit în registrul de la „Trei Coroane”, acesta ar fi putut reprezenta un punct de pornire, dar, la drept vorbind, Pearson era un nume foarte răspîndit. În această primă etapă a anchetei pe care ar fi vrut să o vadă încheiată cît mai curînd,

inspectorul dorea să evite o hotărîre pripită și se silea din răspuțuri să analizeze totul la rece.

O femeie de serviciu, modest îmbrăcată, îi deschise ușa.

— Bună ziua, spuse Narracott. Aș dori să vorbesc cu doamna Gardner în legătură cu decesul fratelui său.

Narracott evitase în mod intenționat să-și prezinte cartea de vizită cu atribuțiile oficiale, fiindcă știa din proprie experiență că, în fața unui ofițer de poliție interlocutoarea sa ar fi simțit stîmjenită și și-ar fi pus imediat lacăt la gură.

— A aflat doamna de tristul eveniment? întrebă inspectorul ca din întîmplare, în timp ce intra în hol.

— Desigur, a primit telegrama domnului avocat Kirkwood.

— Atunci e în regulă.

Femeia îl conduse în sufragerie. Ca și restul casei, sufrageria era într-o stare de serioasă degradare, dar cu toate acestea avea un farmec deosebit și era foarte primitoare...

— Cred că doamna a fost foarte tulburată cînd a aflat de moartea fratelui său, nu-i așa?

— Nu prea erau în relații, răspunse tînăra puțin încurcată.

— Închide ușa și vino-ncoace! Inspectorul era nerăbdător să vadă care este efectul unui atac prin surprindere. Știai că a fost vorba de o crimă? întrebă el brusc.

— Crimă?!

Fata deschise ochii mari, trădînd în același timp groază dar și un interes ascuns față de o asemenea știre senzațională.

— Vorbiți serios, chiar a fost ucis?

— Bănuiam că nu știe încă. Mă gîndeam că avocatul a vrut, poate, s-o cruțe pe stăpîna dumatăle. Dar, apropo, cum te cheamă?

— Beatrice, domnule.

— Ei bine, Beatrice dragă, pînă la urmă tot ar fi aflat adevărul, din ziare.

— Groaznic! Cine s-ar fi gîndit la așa ceva? Dar cum s-au petrecut lucrurile, a fost împușcat sau înjunghiat?

Inspectorul îi satisfăcu pe deplin curiozitatea, apoi spuse pe un ton cît se poate de firesc:

— Am impresia că stăpîna dumitale intenționa să plece ieri după-amiază la Exhampton. Presupun însă că din cauza viscolului a renunțat.

— N-am auzit de așa ceva, spuse Beatrice. Trebuie să fie o confuzie la mijloc. Ieri după-masă doamna a fost după cumpărături și-apoi s-a dus la cinema.

— La ce oră s-a întors acasă?

— Pe la șase.

„Deci doamna Gardner e în afară de orice suspiciune”, gîndi inspectorul.

— Eu nu știu mai nimic despre familia Gardner. Doamna este cumva văduvă?

— O, nu. Soțul dumneaei trăiește.

— Cu ce se ocupă?

— Nu face nimic din cauză că este invalid, spuse Beatrice puțin surprinsă.

— Invalid? N-am știut.

— Nu poate să meargă, domnule. Stă toată ziua în pat. O infirmieră care locuiește cu noi se ocupă de dînsul. Să știți că nu orice fată ar suporta o casă unde îi stă toată vremea pe cap o infirmieră. Știți cum sînt ele. În permanență vor cîte ceva. Ba să iei o tavă, ba să pui ceaiul la fiert, dar ce să mai vorbesc...

— Într-adevăr îți trebuie multă răbdare să suporti toate acestea, spuse Narracott împăciuitor. Și acum anunț-o, te rog, pe doamna că a venit cineva din partea avocatului Kirkwood.

Beatrice plecă, iar după cîteva minute în cameră își făcu apariția o femeie impunătoare, cu un aer autoritar. Doamna Gardner avea o față ieșită din comun, cu o frunte foarte

înalță. Părul negru, ușor albit la tîmple, și-l purta pieptănat lins pe spate.

— Veniți din partea avocatului Kirkwood, dacă nu mă înșel?

— Nu tocmai, doamnă. Așa i-am spus femeii de serviciu. Fratele dumneavoastră, căpitanul Trevelyan, a fost ucis ieri după-amiază, iar eu sînt inspectorul de poliție Narracott, însărcinat cu anchetarea acestui caz.

Doamna Gardner era fără îndoială o femeie cu nervii de fier.

Avu o scurtă tresărire, dar își reveni imediat și îl invită pe inspector să ia loc.

— Ucis?! Extraordinar! Cine ar fi putut să-i dorească moartea?

— Tocmai acesta este lucrul pe care mă străduiesc din răzputeri să-l aflu.

— Sper să vă fiu de folos cu ceva, deși nu prea văd cu ce v-aș putea ajuta. În ultimii zece ani, l-am întîlnit foarte rar pe fratele meu. Nu știu nimic despre prietenii și relațiile sale.

— Vă rog să-mi scuzați indiscreția, erați cumva certați?

— Nu, altceva era la mijloc. Mai degrabă pot spune că între noi intervenise o anumită răceală. N-aș vrea să intru în intimități de familie, dar adevărul este că Joseph nu a fost de acord cu căsătoria mea. De altfel am impresia că sînt rari frații care își agreează cumnații. Numai că alte persoane știu să-și ascundă sentimentele cu mai multă abilitate decît fratele meu. După cum știți, probabil, răposatul moștenise o avere importantă de la o mătușă. Dar și eu și sora mea ne-am căsătorit cu oameni săraci. Atunci cînd soțul meu a rămas invalid de pe urma războiului, un ajutor cît de modest ne-ar fi fost foarte util. Banii mi-ar fi permis să-i ofer tratamentul costisitor pe care altminteri bietul meu soț nu și l-a putut permite. Îi cerusem fratelui meu un împrumut, dar

el m-a refuzat categoric. Bineînțeles că avea tot dreptul să o facă. După aceea ne-am văzut foarte rar și nu ne scriam mai deloc.

Declarația doamnei Gardner era o adevărată mostră de claritate.

„Ciudată persoană”, gîndea Narracott. Într-un fel, nu știa ce să creadă despre această femeie de un calm nefiresc, care îi relatase niște fapte neverosimil de simple. Inspectorul observase, totodată cum, deși surprinsă cînd aflase că este vorba de o crimă, doamna Gardner nu ceruse niciun detaliu despre moartea fratelui ei. Acest fapt i se părea cu totul neobișnuit.

— Mă întreb dacă ați aflat cumva cum s-au petrecut lucrurile, începu inspectorul.

Gazda se încruntă.

— E neapărat nevoie să știu chiar totul? Sper că fratele meu nu a avut o moarte chinuitoare.

— Într-adevăr, nu a suferit prea mult.

— Atunci, scutiți-mă, vă rog, de orice detalii oribile.

„Nefiresc, gîndea inspectorul, cu totul și cu totul anormal!”.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, doamna Gardner spuse:

— Probabil că atitudinea mea vi se pare nefirească, dar să știți, domnule, că am cunoscut destule orori. Soțul meu mi-a povestit multe tragedii din război... Femeia se cutremură. Dacă ați ști prin cîte am trecut, cred că ați înțelege mai bine.

— Întru totul de acord, doamnă. De fapt, eu am venit pentru a obține informații despre ceilalți membri ai familiei. Îmi puteți spune ce rude mai are căpitanul Trevelyan, în afară de dumneavoastră?

— Rude apropiate sînt numai cei din familia Pearson; copiii surorii mele Mary.

— Cîți copii sînt?

— Trei. James, Sylvia și Brian. James este cel mai în vîrstă. Lucrează la o firmă de asigurări.

— Cîți ani are?

— Douăzeci și opt.

— E căsătorit?

— Nu, dar e logodit cu o fată foarte drăguță, după cît se pare. Eu încă n-am cunoscut-o.

— Unde locuiește?

— La Londra, pe strada Cromwell, nr 21.

Inspectorul își notă adresa.

— Urmează apoi Sylvia. E căsătorită cu scriitorul Martin Dering. Cărțile sale se bucură de oarecare succes.

— Îmi puteți da adresa lor?

— Vila „The Nook”, Surrey Road, Wimbledon. Cel mai mic dintre ei este Brian. Acum se află în Australia. Regret, dar nu-i știu adresa. S-ar putea să o știe fratele sau sora sa.

— Mii de mulțumiri, doamnă Gardner. Iar în încheiere, doar ca o simplă formalitate, mi-ați putea spune ce-ați făcut ieri după-amiază?

Gazda păru surprinsă.

— Stați să mă gîndesc... Am făcut unele cumpărături... apoi am fost la cinema. M-am întors acasă în jurul orei șase și m-am odihnit puțin înainte de masă, deoarece filmul mi-a provocat o durere de cap.

— Încă o dată mii de mulțumiri.

— Vă mai pot fi cu ceva de folos?

— Nu. Am să iau legătura cu nepoții dumneavoastră. Nu știu dacă avocatul v-a informat că, împreună cu familia Pearson, dumneavoastră sînteți singurii moștenitori ai căpitanului Trevelyan.

Doamna Gardner se îmbujoră la față și ochii îi străluciră de emoție.

— Ar fi minunat, spuse ea aproape în șoaptă. După atâtea greutăți, după atîția ani de economii și dorințe neîmplinite...

Femeia tresări cînd de la etaj răsună vocea morocănoasă a unui bărbat care striga iritat:

— Jennifer, am nevoie de tine!

— Vă rog să mă scuzați, spuse gazda.

Vocea răsuna tot mai tare și insistent:

— Unde ești, Jennifer? Am nevoie de tine, dragă!

Inspectorul o însoți pînă la ușă și rămase în hol, în timp ce doamna Gardner urca scările.

— Vin imediat, răspunse ea.

Infirmiera, care tocmai cobora, îi făcu loc să treacă.

— Duceți-vă, vă rog, la soțul dumneavoastră. Este foarte nervos. Dumneavoastră reușiți totdeauna să-l calmați.

Inspectorul ieși în mod intenționat înaintea infirmierei, cînd aceasta ajunse la capătul scărilor.

— Putem sta o clipă de vorbă? spuse el.

Tînăra îl urmă, binevoitoare, în sufragerie.

— Vestea despre crimă l-a tulburat grozav pe pacientul meu, explică ea, aranjîndu-și manșetele impecabil scrobite. Zăpăcita asta de Beatrice s-a năpustit în cameră și a dat totul în vileag pe nepregătite.

— Vă rog să mă scuzați. Mă tem că este vina mea.

— Nu face nimic, n-aveați de unde să știți, îl liniști ea plină de amabilitate.

— Domnul Gardner suferă de o boală gravă, nu-i așa?

— E un caz foarte trist, răspunse infirmiera. Într-un fel este perfect sănătos, numai că în urma unui șoc nervos nu se mai poate folosi de membrele inferioare. Altfel nu are absolut nimic.

— A fost cumva mai agitat decît de obicei ieri după-amiază?

— Nu, nu mi s-a părut, răspunse infirmiera surprinsă.

— Ați stat cu dînsul, toată după-amiaza?

— Ar fi trebuit să stau, dar căpitanul Gardner a insistat să merg să-i schimb două cărți la bibliotecă. Uitase să le dea soției sale la plecare. Așa încît, ca să-i fac plăcerea, m-am dus eu cu cărțile. M-a mai rugat să-i cumpăr niște cadouri pentru soție. Era foarte încîntat și mi-a oferit să iau ceaiul la ceainăria „Boots”. Dînsul spune totdeauna în glumă că infirmierele țin foarte mult să nu piardă ceaiul de la ora cinci. Am plecat după ora patru, dar cu aglomerația specifică sărbătorilor n-am reușit să mă întorc înainte de șase. Bietul om era foarte liniștit. Mi-a spus că a dormit tot timpul.

— Cînd ați sosit, doamna Gardner era acasă?

— Da, mi se pare că se odihnea.

— Am impresia că ține foarte mult la soțul ei, nu-i așa?

— Îl divinizează. Cred că femeia asta ar fi în stare să facă orice pentru el. Este de-a dreptul înduioșător. Și cînd te gîndești ce-am văzut eu în alte case! Ce să vă mai spun, nu mai departe de luna trecută...

Dar inspectorul Narracott știe să evite cu abilitate istorioara scandalosă pe care tînăra dorea cu tot dinadînsul să i-o povestească. Se uită la ceas și exclamă cu glas tare:

— Formidabil! Gata, gata să pierd trenul! E departe gara de dumneavoastră?

— Dacă vreți să mergeți la gara St. David ajungeți în trei minute, pînă la gara din Queen Street însă...

— Trebuie să alerg, spuse Narracott. Rugați-o pe doamna Gardner să mă scuze că nu mi-am luat rămas bun de la dînsa. Discuția cu dumneavoastră mi-a făcut o deosebită plăcere, domnișoară.

Tînăra dădu aferată din cap. „Prezentabil bărbat, gîndea ea în timp ce închidea ușa. Foarte prezentabil – și ce persoană amabilă și înțeleghătoare!”. Apoi, cu un suspin înăbușit, urcă scările întorcîndu-se la pacientul ei.

CAPITOLUL X. FAMILIA PEARSON

Narracott consideră că a sosit, în fine, momentul să raporteze superiorului său rezultatul cercetărilor de pînă atunci.

— Cazul acesta va face vîlvă mare, opinase inspectorul general Maxwell, ascultînd cu atenție relatarea lui Narracott. Ziarele îi vor consacra pagini întregi.

— Aveți perfectă dreptate, domnule.

— Va trebui deci să fim foarte prevăzători. Să nu facem nici cea mai mică greșeală. După părerea mea, te afli pe drumul cel bun, Narracott. Ar trebui însă să-l găsești pe James Pearson cît mai curînd posibil și să afli unde a fost ieri după-amiază. Ai dreptate, Pearson este un nume foarte comun dar, nu uita, coincide și prenumele. Este adevărat că de vreme ce și-a semnat cu atîta seninătate numele în registru, nu ne mai putem gîndi la o crimă premeditată. Altfel e puțin probabil ca individul să fi fost atît de naiv. Eu cred că la mijloc n-a fost decît o ceartă banală care s-a soldat cu un gest necugetat. Dacă James Pearson este omul pe care-l căutăm, el a aflat precis despre moartea unchiului său încă în aceeași seară. Și atunci mă întreb de ce a șters-o cu trenul de șase dimineața fără să sufle nimănui o

vorbă? Orice s-ar zice, situația nu-i clară. Nu trebuie să plecăm de la premiza că totul a fost doar o simplă coincidență. Trebuie să lămurim lucrurile cât mai curînd cu putință.

— La aceasta m-am gîndit și eu, domnule. Cred că n-ar fi rău să plec la Londra cu trenul de unu patruzeci și cinci. Mai devreme sau mai tîrziu, doresc să stau de vorbă și cu doamna care a închiriat casa căpitanului. E ceva dubios la mijloc. Dar în prezent nu mă pot duce la Sittaford; drumurile sînt inaccesibile din cauza zăpezii. Și apoi cred că ea n-are nicio legătură directă cu crima, în timp ce Trevelyan era ucis, doamna Willett, împreună cu fiica sa, se aflau la o ședință de spiritism. De altfel tot atunci s-a petrecut un lucru destul de ciudat...

Și inspectorul îi povesti amănunțit tot ce aflate de la maiorul Burnaby.

— Absurdități! exclamă Maxwell. Ești convins că bătrînul a spus adevărul? Așa se întîmplă totdeauna. Cei care cred în fantome și alte fantasmagorii de genul ăsta ticluiesc fel de fel de povești.

— Cred că spunea adevărul, mîrîi Narracott. Cu foarte mare greutate am reușit să-l fac să vorbească. Nu se numără printre cei care cred în spiritism; dimpotrivă, este un militar bătrîn care nu dă doi bani pe asemenea închipuiri.

Inspectorul general dădu afirmativ din cap.

— Bine, bine, ce-mi spui este foarte bizar, dar nu lămurește cu nimic problema care ne interesează.

— Atunci plec urgent la Londra.

Maxwell fu de acord. Odată sosit la Londra, Narracott se duse imediat în strada Cromwell, la nr. 21. Aici află că domnul Pearson este la birou și revine acasă în jurul orei șapte. Narracott dădu indiferent din cap, ca și cum acest lucru nu l-ar fi deranjat cu nimic.

— Dacă pot, am să mai revin. Nu e nimic important, spuse el, și plecă în grabă fără să-și lase cartea de vizită.

Se hotărîse să nu-l caute pe James Pearson la birou, ci să-i facă în schimb o vizită surorii sale.

Doamna Sylvia Dering era acasă. O cameristă cu aer cam impertinent, îmbrăcată într-o rochie violetă, îi deschise și îl invită într-o sufragerie înțesată cu mobile. Inspectorul dădu cameristei cartea sa de vizită. Doamna Dering își făcu imediat apariția, cu cartea de vizită în mână.

— Presupun că ați venit în legătură cu moartea bietului meu unchi Joseph, îi spuse ea în loc de bună ziua. Este îngrozitor. De-a dreptul îngrozitor. Și mie îmi e tare frică de hoți. Săptămîna trecută am pus zăvoare noi la ușa din spatele casei și am instalat închizătoare automate la geamuri.

Sylvia Dering, despre care inspectorul aflate de la doamna Gardner că nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani, arăta cu mult peste treizeci. Era mică de statură, avea părul blond și o înfățișare anemică. Pe chipul ei se puteau citi oboseala și îngrijorarea. Avea o voce plîngăreată și enervantă.

— Dacă v-aș putea ajuta cu ceva, aș fi bineînțeles încîntată, continuă gazda. Dar, la drept vorbind, nu prea am avut de-a face cu unchiul Joseph. Vă asigur că nu era o persoană prea agreabilă. Nu era omul la care să poți apela în caz de nevoie. Nu știa altceva decît să critice. Pentru el literatura nu avea nicio valoare. Succesul, adevăratul succes nu se măsoară totdeauna în funcție de bani, domnule inspector.

Cînd se întrerupse în cele din urmă și inspectorul avu posibilitatea să vorbească și el, își și formase o impresie asupra gazdei.

— După cîte văd, doamnă Dering, ați aflat foarte repede despre această tragedie.

— Mi-a telegrafiat mătușa Jennifer.

— Da, înțeleg.

— Cred însă că și ziarele de seară vor scrie despre acest caz. Îngrozitor, nu-i așa?

— După cât se pare, nu l-ați văzut pe unchiul dumneavoastră de ani de zile.

— De când m-am căsătorit nu l-am văzut decît de două ori. Ultima dată a avut o atitudine jignitoare față de Martin. La drept vorbind, era tipul clasic al filistinului care în afară de sport nu mai știa nimic altceva. După cum v-am spus, nu prețuia deloc literatura.

„Soțul ei a cerut un împrumut și a fost refuzat”, comentă în sinea sa inspectorul.

— Ca o simplă formalitate, doamnă Dering, vreți să-mi spuneți ce-ați făcut ieri după-amiază?

— Ce-am făcut?! Puțin cam ciudată întrebare, domnule. Am jucat bridge aproape tot timpul. Seara, cum soțul meu nu era acasă, a venit o prietenă și a stat cu mine.

— Dar soțul dumneavoastră unde era?

— A participat la un dineu literar, explică doamna Dering plină de importanță. A luat masa cu un editor american.

— Înțeleg. Totul părea cât se poate de firesc și în afară de orice bănuială. Inspectorul spuse în continuare: După cîte știu, fratele dumneavoastră cel mai mic se află în Australia, nu-i așa?

— Exact.

— Aveți cumva adresa lui?

— Desigur. O pot găsi, dacă aveți nevoie. Un oraș cu un nume cam neobișnuit. Nu-mi amintesc în clipa asta. Locuiește undeva prin Noua Galie de Sud.

— Și acum, doamnă Dering, ce-mi puteți spune despre fratele dumneavoastră mai mare?

— Despre Jim?

— Da. Aș dori să iau legătură și cu dînsul.

Doamna Dering îi dădu imediat o adresă care coincidea cu cea primită de la doamna Gardner.

Văzînd apoi că aici nu mai are nimic de aflat, inspectorul se hotărî să plece. Ajuns în Cromwell Street, Narracott fu întîmpinat de aceeași femeie între două vîrste, cu înfățișare respectabilă. Domnul Pearson era acasă și putea fi găsit la etajul al doilea. Femeia îl însoți pînă la ușă, bătînd de cîteva ori și spuse în șoaptă, puțin cam jenată:

— A sosit domnul care v-a mai căutat.

În mijlocul camerei stătea un tînăr în ținută de seară. Avea o înfățișare plăcută; s-ar fi putut spune chiar că este frumos, dacă făceai abstracție de expresia sa care trăda nehotărîre și lipsă de personalitate. Altfel avea un aer cam abătut și îngrijorat, de parcă nu ar fi dormit suficient în ultimul timp. Tînărul îl privi pe inspector cu mirare.

— Sînt inspectorul de poliție Narracott, începu acesta, dar nu putu să continue.

Cu un strigăt înăbușit, tînărul se prăbuși într-un fotoliu și, lăsînd capul în jos murmură:

— Deci totul s-a sfîrșit! După cîteva clipe se ridică și adăugă: — Dă-i drumul odată, domnule, și spune ce ai de spus!

Inspectorul Narracott luă o înfățișare placidă.

— Fac cercetări în legătură cu moartea unchiului dumneavoastră, căpitanul Joseph Trevelyan. Ce aveți de declarat în acest sens?

Tînărul se ridică încet în picioare și întrebă cu vocea sugrumată:

— Ați venit să mă arestați?

— Nu, domnule. Nu am această intenție. Dacă veneam să vă arestez, aș fi făcut recomandările de rigoare. Vă cer pur și simplu să-mi spuneți ce-ați făcut ieri după-amiază. Puteți

răspunde sau nu la această întrebare, după cum credeți de cuviință.

— Dacă nu răspund, probabil că totul va fi în defavoarea mea. Știu eu cum procedați dumneavoastră. Ați aflat deci că ieri am fost la Exhampton.

— Am găsit numele dumneavoastră în registrul de la hanul „Trei Coroane”.

— Cred că n-are rost să neg. Într-adevăr, am fost la Exhampton. Ei și ce-i cu asta?

— Aveți dreptate, spuse inspectorul cu blîndețe.

— M-am dus să-mi văd unchiul.

— Conform unei înțelegeri?

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Unchiul dumneavoastră știa că veniți?

— Nu... Nu știa. A fost o hotărîre spontană.

— Trebuie să fi existat un motiv.

— Motiv? De ce trebuia să existe un motiv? Am vrut pur și simplu să-mi văd unchiul.

— În regulă, domnule. Și l-ați văzut?

Urmă o pauză cam lungă... Pe fața tînărului se citea nehotărîrea. În timp ce-l privea, lui Narracott i se făcu milă de James Pearson. Oare nu-și dădea seama tinerelul acesta că ezităările lui echivalau cu o autocondamnare? Într-un tîrziu, trase adînc aer în piept și se hotărî să vorbească.

— Cred că aș face mai bine să vă spun tot ce am pe suflet. Da, l-am văzut pe unchiul meu. La gară m-am interesat cum pot ajunge la Sittaford. Mi s-a spus că este imposibil. Drumurile erau blocate din cauza zăpezii. Am spus că e ceva urgent.

— Urgent? murmură inspectorul.

— Doream... neapărat să-mi văd unchiul.

— Așa s-ar părea.

— Hamalul continua să dea din cap și să susțină că este

imposibil. I-am spus numele bătrînului și, într-o clipă, hamalul s-a luminat la față. Mi-a explicat că unchiul meu se afla, de fapt, la Exhampton. Mi-a dat toate indicațiile necesare pentru a-i găsi casa.

— La ce oră se întîmpla asta?

— Pe la ora unu, cred. Am fost la han... la „Trei Coroane”, am reținut o cameră și am mîncat ceva. Apoi... m-am dus să-l văd pe unchiul Joe.

— Ați plecat imediat?

— Nu, nu imediat.

— La ce oră?

— N-aș putea să vă spun precis.

— Să zicem – trei și jumătate? Patru, patru jumătate?

— Eu... Eu... tînărul se bîlbîia din ce în ce mai rău. Nu cred că era așa tîrziu.

— Doamna Belling, patroana, mi-a spus că ați plecat pe la patru și jumătate.

— Patru și jumătate? Cred că greșește. Nu putea să fie așa de tîrziu.

— Ce s-a întîmplat după aceea?

— Am reușit să găsesc casa bătrînului, am stat de vorbă cu dînsul și apoi m-am întors la han.

— Cum ați intrat în casa unchiului?

— Am sunat și dînsul mi-a deschis.

— N-a fost surprins cînd v-a văzut?

— Da... a fost destul de surprins.

— Cît ați stat la dînsul?

— Un sfert de oră sau poate douăzeci de minute. Dar să știți, cînd am plecat eu n-avea nimic. Era viu și nevătămat. V-o jur.

— La ce oră ați plecat de la dînsul? Tînărul lăsă ochii în jos. Vocea sa trăda aceeași ezitare.

— Nu știu precis.

— Ba eu cred că știți, domnule Pearson.

Fermitatea tonului își făcu imediat efectul. Tînărul răspunse aproape în șoaptă: „Era cinci și un sfert”.

— Ați revenit la han la ora șase fără un sfert. În cel mai rău caz nu făceați mai mult de șapte-opt minute de la casa unchiului dumneavoastră pînă la „Trei Coroane”.

— Nu m-am întors imediat! M-am plimbat puțin prin oraș.

— Pe ger și pe zăpadă, nu-i așa?

— Atunci nu ninge. A început să ningă mai tîrziu.

— Înțeleg. Și ce-ați discutat cu unchiul dumneavoastră?

— Nimic deosebit. Am vrut pur și simplu să mai stau de vorbă cu bătrînul și să văd ce mai face. Atît și nimic mai mult.

„Minte fără pic de imaginație, comenta inspectorul Narracott în sinea sa. Dacă aș fi fost în locul lui m-aș fi descurcat mult mai bine.”

Cu glas tare, Narracott spuse:

— E în regulă, domnule. Acum aș dori să vă întreb de ce ați plecat din Exhampton fără a sufla nimănui vreo vorbă cînd ați aflat de uciderea unchiului dumneavoastră?

— Eram înspăimîntat, spuse tînărul cu toată sinceritatea. Am auzit că a fost ucis cam în jurul orei la care am plecat eu de la dînsul. Spuneți și dumneavoastră, nu aveam suficiente motive să intru în panică? M-am grăbit cît am putut și am plecat cu primul tren. Acum trebuie să mărturisesc că am procedat ca un prost. Dar așa se întîmplă totdeauna cînd te cuprinde frica. Și, la urma urmelor, oricine s-ar fi speriat la fel într-o asemenea situație.

— Nu mai aveți nimic de spus?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci sper că nu aveți nimic împotrivă să mă însoțiți și să dați o declarație scrisă.

— Asta-i totul?

— S-ar putea să fie necesar să vă reținem pînă după anchetă.

— Oare nu mă poate scoate nimeni din încurcătura asta? strigă Jim Pearson.

În aceeași clipă, ușa se deschise brusc și în cameră își făcu apariția o tînără. Inspectorul Narracott își dădu imediat seama că se afla în fața unei persoane cu totul deosebite. Tînăra nu era frumoasă, dar avea o față interesantă și atrăgătoare, un chip pe care dacă-l vedeai odată nu-l mai puteai uita. Întreaga ei făptură iradia inteligență, tact, voință de fier și o colosală forță de fascinație.

— Jim dragă, ce s-a întîmplat?

— Emily, totul s-a sfîrșit. Poliția crede că eu l-am omorît pe unchiul Joseph.

— Cine crede așa ceva?

Tînărul arată către polițist.

— Dînsul este inspectorul Narracott... Domnișoara Emily Trefusis... continuă tînărul încurcat.

— Ooo! exclamă Emily Trefusis.

Tînăra îl studie pe inspector din cap pînă în picioare cu ochii ei vii de culoarea castanei.

— Jim este un prostănac iremediabil și nu e în stare să omoare un om.

Inspectorul nu scoase nicio vorbă.

— Sînt convinsă, spuse Emily întorcîndu-se către Jim, că ai făcut cele mai nesăbuite declarații. Dacă ai citi ziarele cu mai multă atenție ai ști că nu e bine să vorbești în fața unui polițist decît dacă ai lîngă tine un avocat de nădejde care să obiecteze la fiecare cuvînt. Dar ce s-a întîmplat de fapt? Îl arestați, domnule inspector?

Narracott îi explică motivul vizitei sale.

— Emily... începu să strige tînărul. Sper că nu crezi c-am fost în stare să-l ucid?

— Nu, dragă, spuse fata cu blîndețe. Cum aş putea să cred așa ceva? Nu ai tu atîta curaj!

— Nu mai am niciun prieten pe lumea asta! se văita Jim.

— Te înșeli, spuse Emily. Mă ai pe mine, dragă. Vino-ți în fire, Jim, și privește diamantul acesta de la inelul meu de logodnă. Alături de tine se află logodnica ta credincioasă. Du-te cu inspectorul Narracott și lasă totul pe seama mea.

Jim se ridică din fotoliu la fel de nedumerit și își luă paltonul de pe scaunul de alături. Inspectorul Narracott îi dădu pălăria care zăcea aruncată pe birou. În timp ce se îndreptau spre ușă, inspectorul spuse politicos:

— Bună seara, domnișoară Trefusis.

— La revedere, inspectore! spuse Emily plină de farmec.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine pe Emily Trefusis, inspectorul ar fi înțeles că aceste cuvinte echivalau cu o provocare.

CAPITOLUL XI. EMILY INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Autopsia, care a avut loc luni dimineată, nu a contribuit cu nimic la elucidarea misterului, așa încât cercetările au fost sistate timp de o săptămână, spre decepția unui numeros public. De sîmbătă pînă luni, Exhamptonul ieșise brusc din anonimat și urcase treptele celebrității. Știrea că nepotul victimei era reținut de poliție făcuse mare vîlvă în presă, iar dacă la început „Crima de la Hazelmoor” era lichidată în cîteva rînduri dintr-o coloană laterală, acum devenise evenimentul zilei și se lăfăia pe prima pagină în reportaje interminabile, cu titluri uriașe. Luni sosiseră la Exhampton primele grupuri de ziariști. Charles Enderby avea o dată în plus motivul să se felicite pentru poziția privilegiată pe care o dobîndise, datorită celui providențial Concurs de rebus.

Enderby era hotărît ca sub pretextul unui reportaj să se țină scai de maiorul Burnaby și să obțină în felul acesta informații în exclusivitate despre locuitorii din Sittaford și relațiile lor cu victima.

În timpul prînzului, tînărul observase că măsuța de lîngă ușă era ocupată de o fată plină de farmec. Enderby ar fi vrut să știe ce caută fata aceasta la Exhampton. Tînăra era bine îmbrăcată, deși într-o manieră cam provocatoare, și nu părea

să fie rudă cu victima. În niciun caz nu făcea parte din categoria acelor numeroși pierde-vară care veniseră în oraș din simplă curiozitate.

„Oare cât are de gînd să stea? se întrebă Enderby. Păcat că după-amiază trebuie să plec la Sittaford. Ce să faci, așa mi-e norocul! Deși, la drept vorbind, nu poți să le ai chiar pe toate!”

Dar imediat după-masă, tînărul avu o surpriză deosebit de plăcută. În timp ce stătea în fața hanului, bucurîndu-se de razele leneșe ale soarelui de iarnă și privind zăpada ce se topea văzînd cu ochii, în spatele său răsună o voce încîntătoare.

— Vă rog să mă scuzați, ați putea cumva să-mi spuneți dacă există ceva mai deosebit de văzut în Exhampton?

Charles Enderby reacționa prompt pentru a nu pierde ocazia.

— Bineînțeles, există un castel. Nu e un monument celebru dar, orice s-ar zice, este o relictă. Dacă îmi permiteți, vă conduc eu pînă acolo.

— Sînteți foarte amabil. Numai dacă nu sînteți prea ocupat...

Fiind vorba de un asemenea partener, Charles Enderby n-avea cum să fie ocupat, așa încît porniră împreună spre castel.

— Dumneavoastră sînteți domnul Enderby, dacă nu mă înșel?

— Exact. Dar de unde știți?

— Mi-a spus doamna Belling.

— A, acum înțeleg.

— Numele meu este Emily Trefusis. Domnule Enderby... aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— De ajutorul meu? Da, cum să nu, dar...

— Știți, eu sînt logodnica lui Jim Pearson.

— Interesant! exclamă Enderby căruia avantajele

profesionale ale acestei revelații începuseră să-i și surîdă în minte.

— Poliția intenționează să-l aresteze, domnule Enderby. Sînt convinsă de asta. Iar eu știu că Jim este nevinovat. Mă aflu aici tocmai ca să dovedesc acest lucru. Dar am nevoie de ajutorul unui bărbat. Nu poți face nimic fără ajutorul unui bărbat. Bărbații sînt foarte descurcăreți și găsesc nenumărate posibilități de a obține informații. Pentru o femeie acest lucru este aproape imposibil.

— Da... sigur... aveți dreptate, spuse Enderby plăcut impresionat.

— I-am studiat pe ziaristii aceștia toată dimineața, urmă, Emily. Toți au o înfățișare absolut stupidă. Sînteți singurul care mi-ați inspirat încredere, cu privirea dumneavoastră inteligentă.

— Vă mulțumesc, dar cred că exagerați, spuse Enderby măgulit.

— V-aș propune așadar să devenim asociați. Colaborarea noastră ar fi, cred eu, avantajoasă pentru amîndoi. Sînt o serie de fapte pe care aș vrea să le cercetez mai amănunțit pentru a ajunge la miezul problemei. În calitatea dumneavoastră de ziarist m-ați putea ajuta foarte mult. Doresc...

Emily se întrerupse. În realitate, nu dorea altceva decît să-l facă pe Enderby agentul ei personal, un fel de copoi care să alerge unde-i spunea ea, să afle tot ce ar fi vrut să știe, într-un cuvînt un instrument docil în mîinile ei. Fata era însă perfect conștientă că aceste propuneri trebuiau prezentate în termenii cei mai măgulitori și ademenitori cu putință. De fapt, ea urma să fie creierul, dar pentru asta trebuia să dea dovadă de multă abilitate.

— Ei bine, își încheie ea propunerea, doresc să știu că mă pot bizui pe dumneavoastră!

Fata avea o voce fermecătoare, cu inflexiuni melodioase și

ademenitoare. Auzind ultimele ei cuvinte, Enderby se simți în al nouălea cer. Se înfierbântase de-a binelea și era gata să jure că o va sprijini în orice situație pe copila aceasta năpăstuită și neajutorată.

— Îmi dau seama ce trebuie să fie în sufletul dumneavoastră, spuse el, strângându-i mâna exaltat. Dar să știți, continuă Enderby, în care începea să se trezească ziaristul, eu nu dispun de timpul meu. Sînt deseori obligat să alerg de colo-colo, unde mă trimit cei de la redacție.

— Vă înțeleg, replică Emily. M-am gîndit eu și la acest lucru. Tocmai de aceea mă aflu aici. Eu reprezint pentru dumneavoastră ceea ce s-ar putea numi o inepuizabilă sursă de informații. Ei bine, îmi veți lua zilnic un interviu, iar eu voi face declarații care, mai mult ca sigur, îi interesează pe cititori... „Logodnica lui Jim Pearson”, „Fata care crede în inocența acuzatului”, „Amintiri din copilăria acuzatului, relatate de logodnica sa”... și cîte alte titluri și povești senzaționale de acest fel! De fapt, nu știu nimic despre copilăria lui Jim, dar asta n-are nicio importanță.

— Eu zic că sînteți de-a dreptul formidabilă! Da, da, o adevărată mină de aur!

— Și, spuse Emily, etalîndu-și în continuare meritele, să nu uităm că eu am acces și la rudele lui Jim. V-aș putea prezenta și pe dumneavoastră, spunînd că sîntem prieteni. Altfel sînt convinsă că v-ar închide ușa în nas.

— Așa este, spuse Enderby, puțin tulburat de amintirea unor confruntări din trecut.

În față i se deschideau perspective strălucite. De data aceasta avusese noroc. Mai întîi Concursul de rebus care-l adusese aici și apoi șansa de a da peste această fată minunată.

— S-a făcut, spuse el entuziasmat.

— În ordine, răspunse Emily, devenind deodată serioasă și luînd un ton de afaceri. Cu ce începem atunci?

— După-masă eu plec la Sittaford.

Enderby îi povesti împrejurările favorabile care-i asiguraseră o poziție privilegiată în relațiile cu maiorul Burnaby.

— Și să știți că asta nu-i puțin lucru dacă ținem cont că maiorul este tipul bătrînului urîcios care fuge de ziaristi ca de dracu. Nu poți totuși să întorci spatele unui om care ți-a înmînat un cec de cinci mii de lire sterline, nu-i așa?

— Ar fi într-adevăr cam deplasat, spuse Emily. Ei, dacă plecați la Sittaford, merg și eu cu dumneavoastră.

— Splendid, exclamă Enderby. Deși mă întreb unde o să dormim. După cîte știu, în afară de Vila Sittaford și de alte cîteva vilișoare, locuite de personaje de felul lui Burnaby, acolo nu mai este nicio casă.

— Găsim noi o soluție, spuse Emily. Eu mă descurc totdeauna.

Domnul Enderby ar fi trebuit să ia în serios aceste cuvinte. Emily era, într-adevăr, omul pentru care nu existau obstacole.

Ajunseră la castel dar, ignorîndu-l cu desăvîrșire, se așezară la soare pentru a-și pune la punct planul de acțiune.

— Domnule Enderby, eu privesc totul la rece și nu-mi irotesc timpul cu sentimentalisme. De la bun început te rog să mă crezi pe cuvînt că Jim este nevinovat. Nu spun asta fiindcă sînt îndrăgostită de el sau pentru că am o încredere oarbă în caracterul său nobil. Nici pe departe. E vorba pur și simplu de fapte precise. Vedeți dumneavoastră, eu am fost silită să mă descurc singură în viață de la vîrsta de șaisprezece ani. N-am avut niciodată prea mult de-a face cu femeile și le cunosc foarte puțin. Știu însă o groază de lucruri despre bărbați. Cînd o fată nu este în stare să-l cunoască cum trebuie pe băiatul cu care are de-a face, ea nu se va putea niciodată descurca. Și eu m-am descurcat foarte bine în viață. Sînt

manechin la Casa de mode „Lucie” și să știți că nu oricine ajunge acolo. Ei bine, așa cum vă spuneam, îmi dau imediat seama cu cine am de-a face, cînd e vorba de un bărbat. Din multe puncte de vedere Jim este un om slab. Sinceră să fiu, tocmai de aceea țin așa de mult la el, continuă Emily, uitînd pentru o clipă că joacă rolul femeii care admiră bărbații puternici. Îmi dă sentimentul că-l pot conduce și că pot face din el un om de nădejde. Accept orice, chiar și ideea că ar fi gata să fure dacă i-aș cere eu, dar în niciun caz nu-l văd în stare să ucidă. Dacă ar încerca să lovească pe cineva, precis că s-ar fistici și lovitura i-ar da greș. Jim este o făptură... blajină, domnule Enderby. Nu se încumetă să omoare nici măcar o viespe. Cînd intră vreuna în casă și vrea s-o dea afară, pînă la urmă tot el se alege cu o înțepătură. Dar n-are rost să mai continui. Trebuie să mă credeți pe cuvînt și să porniți de la premisa că Jim este nevinovat.

— Credeți oare că cineva încearcă în mod intenționat să-i pună în spate această crimă? întrebă Charles Enderby vrînd să-și demonstreze perspicacitatea de ziarist.

— Nu, nici vorbă. Nimeni nu știa că Jim se duce să-și vadă unchiul. Dar la urma urmelor, s-ar putea totuși să aveți dreptate. Eu înclin să cred însă că la mijloc a fost fie o simplă coincidență, fie un ghinion. Trebuie să găsim persoana care ar fi avut interesul să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan. Poliția are certitudinea că nu este vorba de ceea ce ei numesc „o afacere exterioară”, adică de o spargere. Povestea cu fereastra este doar o înscenare.

— Ați aflat toate astea de la poliție?

— Într-un fel, da.

— Cum adică „într-un fel”?

— Mi-a spus camerista a cărei soră este căsătorită cu sergentul Graves, ceea ce înseamnă că ea știe tot ce se petrece la poliție.

— Foarte bine, spuse Enderby, cu alte cuvinte nu a fost „o afacere exterioară”. Atunci lucrurile stau cu totul altfel.

— Exact, răspunse Emily. Poliția, sau mai bine zis inspectorul Narracott, un om foarte inteligent de altfel, se străduiește să afle cine beneficiază de pe urma morții căpitanului Trevelyan. Dar dacă Jim le-a căzut în plasă cu atîta ușurință, nu vor să-și mai bată capul cu alte cercetări. Sarcina noastră este să ducem ancheta pînă la capăt și să aflăm adevărul!

— Ar fi o lovitură formidabilă să descoperim noi criminalul! Toată lumea m-ar numi expertul în criminalistică al ziarului „Daily Wire”. Dar e prea frumos ca să fie adevărat, adăugă el resemnat. Asemenea minuni se întîmplă numai în romane.

— Nu, nu, spuse Emily. Mie mi se întîmplă astfel de lucruri.

— Sînteți pur și simplu formidabilă!

Emily scoase din buzunar un carnețel,

— Haideți atunci să luăm lucrurile metodic. Frații Pearson și mătușa Jennifer beneficiază în mod egal de pe urma morții lui Trevelyan. Sylvia, sora lui Jim, notă ea în carnețel, n-ar fi în stare să omoare nicio muscă; dar să nu trecem prea repede peste soțul ei. După părerea mea, acest om este o brută – tipul artistului imoral. Are fel de fel de relații cu femei, și așa mai departe. Foarte probabil să fie într-o pană de bani. Moștenirea ar reveni, de fapt, Sylviei, dar asta n-are nicio importanță. El ar reuși să pună imediat mîna pe bani.

— Pare o persoană foarte antipatică.

— Categorie. Are un fizic respingător.

— Atunci el este suspectul nr. 1 spuse Enderby care își lua și el notițe într-un carnețel. De aflat ce a făcut vineri. Lucru destul de simplu, de altfel. Pretextul – un interviu cu

popularul romancier Martin Derring, rudă cu familia victimei. Cum vi se pare?

— Extraordinar, spuse Emily. Urmează apoi Brian, fratele mai mic al lui Jim. El ar trebui să fie în Australia. Dar nu e exclus să se fi întors. Oamenii iau adeseori astfel de hotărîri, fără să sufle o vorbă.

— Atunci să-i trimitem o telegramă.

— Negreșit. Cît despre mătușa Jennifer, ea cred că iese din competiție. Din cîte am auzit, este o persoană foarte cumsecade. Are caracter. Dar, la drept vorbind, era la doi pași de locul crimei. Ar fi putut foarte bine să dea o fugă pînă la Exhampton să-și vadă fratele. Nu-i exclus ca acesta să-i fi trîntit cîteva vorbe despre soțul ei și, cum ea îl adoră, au apucat-o istericalele, a pus mîna pe sulul greu de la ușa și i-a dat bătrînului una după ceafă.

— Chiar credeți în versiunea asta? întrebă Enderby.

— Sincer vorbind, nu. Dar nu se știe niciodată. Să nu-l uităm apoi pe fostul matroz. Prin testament primește doar o sută de lire sterline și pare om de treabă. Dar, iarăși, nu se știe niciodată. Soția sa este fiica doamnei Belling, proprietara hanului „Trei Coroane”. O știți, fără îndoială. La întoarcere am să mă duc să plîng pe umărul ei. Pare întruchiparea sufletului matern și este foarte romanțioasă. Sînt convinsă că dacă îi spun că iubitul meu va intra la închisoare, o să mă compătimească din toată inima și nu-i exclus să aflu de la ea unele lucruri care mi-ar putea fi de folos. Și apoi să nu uităm Vila Sittaford. Din capul locului am avut convingerea că aici e ceva în neregulă.

— Ce anume?

— Femeile acelea din Africa de Sud. Faptul că au închiriat casa căpitanului Trevelyan în toiul iernii. Mi se pare teribil de ciudat.

— Într-adevăr, este cam neobișnuit, căzu de acord

Enderby. S-ar putea să fie ceva la mijloc. Ceva în legătură cu trecutul căpitanului Trevelyan. Și apoi ședința aceea de spiritism este o adevărată enigmă. Am de gând să scriu un reportaj despre toată treaba asta.

— Ce ședință de spiritism?

Tînărul îi povestește întâmplarea, savurînd fiecare cuvînt. Nu rămăsese niciun detaliu în legătură cu crima pe care ziaristul să nu-l fi știut.

— Puțin cam straniu, nu-i așa? continuă el. Te pune pur și simplu pe gînduri. Poate că e un sîmbure de adevăr în toate fantasmagoriile astea. S-ar zice că este pentru prima dată cînd întîlnesc un caz autentic.

Emily fu cuprinsă de un ușor tremur.

— Nu pot să sufăr poveștile astea supranaturale! Așa cum spuneți, e pentru prima dată cînd s-ar părea că nu e o farsă. Dar ce poveste macabră!

— Puțin cam neserioasă, aș zice eu. Dacă bătrînul a fost în stare să-și facă apariția și să anunțe că a fost ucis, de ce n-ar fi spus, la urma urmelor, și cine i-a făcut de petrecanie? Era mult mai simplu.

— Cred că răspunsul trebuie căutat la Sittaford, spuse Emily gînditoare.

— Aveți dreptate. Bănuiesc că va trebui să facem acolo cercetări amănunțite. Am închiriat un automobil și, peste o jumătate de oră, intenționez să plec. N-ar fi rău să veniți cu mine.

— Vin negreșit, hotărî Emily. Dar cum rămîne cu maiorul Burnaby?

— El vine pe jos. A plecat imediat după autopsie. Mai mult ca sigur că a vrut să scape de mine. Altfel cui i-ar trece prin cap să întindă atîta drum prin zloată?

— Putem ajunge pînă acolo cu automobilul?

— Bineînțeles. Astăzi e prima zi când se poate circula normal pînă la Sittaford.

— Perfect, strigă Emily ridicîndu-se în picioare. E timpul să ne întoarcem la „Trei Coroane”. Eu am să-mi fac valiza și apoi am să încerc să o înduișez cu cîteva lacrimi pe doamna Belling.

— N-aveți nicio grijă, o asigură Enderby plin de naivitate. Lăsați totul în seama mea.

— Așa am să fac, răspunse Emily căreia nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Ce minunat e să știi că există un om pe care te poți bizui!

Fără îndoială, Emily era o fetișcană foarte isteată și șireată.

CAPITOLUL XII. ARESTAREA

La întoarcere, Emily a avut marele noroc să se întâlnească în hol cu doamna Belling în persoană.

— După-amiază trebuie să plec, o anunță Emily.

— Vă duceți la Exeter cu trenul de patru și zece, nu-i așa, domnișoară?

— O, nu! Plec la Sittaford.

Doamna Belling se îmbujoră într-o clipă la față și era limpede că ardea de curiozitate.

— La Sittaford?!

— Da, trebuie să plec acolo urgent și v-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ați putea recomanda o gazdă.

— Doriți cumva să rămâneți la Sittaford?

Curiozitatea doamnei Belling devenea din ce în ce mai mare.

— Da... De fapt... Doamnă Belling, nu știu cum să încep... Unde v-aș putea spune câteva cuvinte între patru ochi?

Extrem de încântată, stăpîna hanului o conduse imediat pe Emily în sanctuarul ei. Camera de taină a doamnei Belling era o încăpere micuță, dar deosebit de confortabilă și primitoare, în care ardea un foc uriaș.

— Îmi promiteți să nu mai spuneți la nimeni, nu-i așa?

începu Emily, perfect conștientă că aceasta este formula magică cu care nu dai niciodată greș atunci când vrei să stîrnești curiozitatea sau compasiunea cuiva.

— Bineînțeles că nu! Cum vă închipuiți așa ceva? se apără doamna Belling ai cărei ochi străluceau de nerăbdare.

— Vedeți dumneavoastră, domnul Pearson... Jim...

— Vă referiți la tînărul care a stat la noi vinerea trecută?

Dar nu știați că l-au arestat?

— Cum?! L-au arestat pe Jim?

— Da, domnișoară. Nu cred că e o jumătate de oră de atunci.

Emily se făcu albă ca varul.

— Sînteți... sînteți sigură?

— Mai e vorbă? Amy, camerista noastră, a aflat direct de la sergent.

— Este cumplit! făcu Emily.

Arestarea lui Jim nu era o surpriză pentru ea, dar faptul în sine nu ușura cu nimic situația.

— Doamnă Belling, vreau să vă mărturisesc că eu sînt... logodită cu acest tînăr. Vă jur că nu el este criminalul. Vai, vai, e îngrozitor!

Și Emily începu deodată să plîngă în hohote. Este adevărat că Charles Enderby fusese avertizat că avea să urmeze o scenă lacrimogenă, dar acum Emily era de-a dreptul uluită de ușurința cu care plîngea. Orice s-ar zice, nu e simplu să plîngi la comandă, dar lacrimile ei nu erau false și lucrul acesta o înspăimînta cumplit. Nu trebuia să-și piardă cumpătul chiar atît de ușor. Această dovadă de slăbiciune nu-i folosea cu nimic lui Jim. Într-o asemenea împrejurare, era nevoie de fermitate, logică și un cap limpede. Lacrimile n-au ajutat niciodată la nimic.

Dar, oricum, se simțea ușurată, așa că se lăsă în voia sentimentelor. La urma urmelor nu intenționase să plîngă? Și

apoi nu erau lacrimile mesagerul cel mai sigur în stare de a înduioșa inima doamnei Belling? „Am să plîng! gîndea fata. Am să-mi ușurez inima de toate necazurile, de toate îndoielile și temerile neîntemeiate, care îmi frămîntă sufletul!”

— Ei, haide, draga mea, nu mai lua lucrurile chiar așa în negru, spuse doamna Belling îmbrățișînd-o ca o mamă și încercînd din răsputeri să o consoleze. Am spus eu de la bun început că n-a făcut el o faptă ca asta. Ce mai încolo și încoace, e un tînăr tare drăguț și așezat! Și iarăși vin la vorba mea că polițiștii sînt niște capete pătrate! Mai mult ca sigur că ucigașul e vreunul din pungașii care dau tîrcoale prin împrejurimi. Ei, hai, dragă, nu te mai frămîntă atîta! Pînă la urmă totul o să fie bine! Pe cîntea mea!

— Și dacă ați ști ce mult țin la el! se lamenta Emily.

„Bietul Jim, băiețel sărman și neajutorat, lipsit total de simțul realității! Totdeauna gata să facă o gafă tocmai cînd trebuie să fie mai atent. Ce șanse avea el oare în fața unui om ferm și ager ca inspectorul Narracott?”

— Trebuie neapărat să-l salvăm! repeta Emily printre lacrimi.

— Îl vom salva, dragă! N-avea nicio grijă, îl salvăm noi negreșit, răspundea doamna Belling încercînd s-o consoleze.

Apoi Emily își șterse cu hotărîre ochii, mai suspină de cîteva ori, își suflă bine nasul și, îndreptîndu-și spatele, întrebă pe un ton cît se poate de ferm:

— La cine aș putea să locuiesc la Sittaford?

— La Sittaford? Chiar ai de gînd să te duci acolo, dragă?

— Da, răspunse Emily, dînd energic din cap.

— Stai să vedem. Doamna Belling analiză problema pe toate fețele. La Sittaford nu prea sînt posibilități de locuit. Există numai un singur loc unde ai putea trage. Vila masivă, construită de căpitanul Trevelyan, este închiriată celor două doamne din Africa de Sud. Mai sînt însă cîteva vile mai mici.

La Vila nr. 5 locuiește familia Curtis. El se ocupa de grădina căpitanului și, cu permisiunea acestuia, închiria din cînd în cînd cîte o cameră cînd se ivea prilejul. E clar ca bună-ziua că ei sînt singurii care te pot găzdui. Ar mai fi poșta și casa fierarului. Dar Mary Hibber locuiește împreună cu cumnata ei și are șase copii. Cît despre nevasta fierarului așteaptă un al optulea prunc. Ce să-ți mai spun, la ei nu ai nici măcar unde să arunci un ac. Dar ia stai, domnișoară, cum ajungi dumneata pînă la Sittaford? Ai închiriat cumva un automobil?

— Mă duce domnul Enderby cu mașina.

— Aha! Dar el unde o să stea, mă rog?

— Probabil că va locui și el tot la doamna Curtis. O să poată să ne mai dea o cameră?

— Să locuiți acolo amîndoi?! Nu mi se pare lucrul cel mai potrivit pentru o fată tînăra ca dumneata, spuse doamna Belling uimită.

— Dar sîntem veri, nu știați?

Emily nu dorea cu niciun chip ca doamna Belling să aibă vreo îndoială cu privire la conduita ei. Doamna Belling se arătă ușurată.

— Atunci e în regulă, acceptă ea puțin ținătoare. Iar dacă eventual nu te simți bine la doamna Curtis, îți găsesc ei un culcuș în casa căpitanului.

— Îmi pare extrem de rău că am plîns ca o fetiță, spuse Emily, ștergîndu-și din nou ochii.

— Dar e firesc, dragă. Acum cred că te simți mai bine.

— Da, mă simt mult mai bine, spuse Emily din toată inima.

— Să știi de la mine, scumpa mea, că nimic nu-l ușurează pe om ca lacrimile din belșug și o ceașcă zdravănă de ceai. Așa că, înainte de-a pleca pe frigul ăsta, ai să bei negreșit un ceai fierbinte.

— Mulțumesc foarte mult, dar nu cred că...

— Vrei nu vrei, ceaiul tot trebuie să-l bei, spuse doamna Belling, ridicându-se hotărâtă și îndreptându-se spre ușă. Să-i spui Amaliei Curtis din partea mea să aibă grijă de dumneata. Să mănânci bine și să nu te mai frămânți atîta!

— Sînteți bunătatea întruchipată!

— Și să mai știi că am să deschid ochii mari și am să ciulesc urechile la tot ce se întîmplă pe-aici, adăugă doamna Belling, tot mai încîntată de rolul ce-i revenea în această aventură. Eu aud o mulțime de lucruri pe care poliția nu le află niciodată, dar dumitale am să-ți spun totul!

— Vorbiți serios?

— Poți conta pe mine! Nu-ți face nicio grijă, scumpa mea. Cît ai zice pește, îl vezi pe logodnicul dumitale scăpat de belea.

— Trebuie să mă duc să-mi fac bagajul.

— Atunci îți trimit ceaiul sus.

Emily urcă scările, își strînse lucrușoarele, se spală cu apă rece pe ochi și își dădu din belșug cu pudră pe față.

„Ai ajuns ca o arătare!”, își reproșă ea, privindu-și chipul în oglindă. Își mai dădu cu puțină pudră și ruj pe buze. „Curios cît de ușurată mă simt acum, gîndi mai departe. Nu-i nimic că îmi sînt ochii umflați, plînsul tot mi-a folosit la ceva!”

Emily sună. Camerista, înțelegătoarea cumnată a sergentului Graves, își făcu prompt apariția. Emily îi dădu o bancnotă de o liră sterlină și o rugă din toată inima să-i transmită orice informație care i-ar parveni, grație relațiilor ei în cercurile poliției. Camerista îi promise pe loc că va proceda întocmai.

— Să știi domnișoară, că sîntem cu toții alături de dumneavoastră. Mă întreb ce m-aș face dacă Fred al meu și cu mine ne-am găsi în situația dumneavoastră. Aș fi pierdută, zău că da! Orice lucrușor aflu, vă spun imediat, aveți toată încrederea!

— Ești un înger, spuse Emily.

— Ce mai, toate sînt ca în romanul polițist „Planta fatală”, pe care l-am luat mai zilele trecute. Și știți cum au ajuns să-l descopere pe adevăratul criminal? O bucată de ceară de sigiliu, asta l-a trădat! Logodnicul dumneavoastră trebuie să fie frumos, nu-i așa? În niciun caz ca în fotografiile din ziare. Am să fac tot ce pot pentru dumneavoastră!

Devenită astfel centrul de atenție al sufletelor romanțioase de la hanul „Trei Coroane”, Emily părăsi Exhamptonul, nu însă înainte de a fi băut cum se cuvine ceaiul prescris de doamna Belling.

— Apropo, îi spuse ea lui Enderby în timp ce bătrînul Ford se punea în mișcare. Ești vărul meu, să nu uiți asta.

— Dar de ce?

— La țară, oamenii au anumite prejudecăți. M-am gîndit că e mai bine așa.

— Excelent! exclamă tînărul convins că începe să-i surîdă norocul. În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să-ți spun Emily.

— În regulă, verișorule. Pe tine cum te cheamă?

— Charles.

— Bine, Charles.

— În acest timp, automobilul parcurgea cu greu șoseaua ce ducea spre Sittaford.

CAPITOLUL XIII. EMILY SOSEȘTE LA SITTAFFORD

Emily fu de-a dreptul fascinată când înaintea ochilor i se înfățișară primele imagini ale micului sat Sittafford. După ce străbătuseră mai bine de două mile pe șoseaua principală, urcaseră cu greu un drum abrupt de țară și ajunseră în fine la destinație. Sittaffordul era situat la marginea landei, iar satul propriu-zis era alcătuit doar din vechea fierărie și din localul poștei unde se afla, de fapt, și cofetăria. De aici parcurseră o străduță îngustă, pînă ce ajunseră la un șir de vilișoare de granit, construite de curînd. Șoferul opri și îi informă plin de amabilitate că la a doua vilă locuiește familia Curtis.

Stăpîna casei era o persoană mică de statură, slăbuță și cu părul complet alb. Altfel, dădea dovadă de multă energie și avea o înclinație accentuată spre cleveteală. Era teribil de agitată și ardea de curiozitate să afle ultimele noutăți despre moartea căpitanului Trevelyan, eveniment pe care cei din Sittafford îl aflaseră de-abia în cursul acelei dimineți.

— Bineînțeles că puteți sta la mine împreună cu vărul dumneavoastră! Așteptați numai pînă schimb rufăria. Sper că n-aveți nimic împotriva să luați masa cu noi? Vai, Doamne, dar cine ar fi crezut una ca asta! Căpitanul Trevelyan asasinat,

ancheta și toate celelalte! Ce să mai vorbim, de vineri dimineată am fost izolați de restul lumii iar astăzi, în zori, cînd am aflat cumplita veste, gata, gata să cad jos și mai multe nu! A murit căpitanu'! i-am spus imediat lui Curtis. Asta dovedește mai bine ca orice cît de răi s-au făcut oamenii în zilele noastre! Dar m-am luat cu vorba și vă țin afară în frig. Pofțiți, vă rog, înăuntru. Ceainicul este pe foc și-ntr-o clipă vă servesc un ceai cald. Trebuie să fiți pieriți de frig după tot drumul ăsta cu mașina! Dar să știți că s-a mai încălzit. Au fost adevărați munți de zăpadă pe la noi!

Aproape amețiți de debitul verbal ineputabil ale doamnei Curtis, Emily și Charles au fost în cele din urmă conduși la camerele lor. Emily avea o cămăruță pătrată, de o curățenie ireproșabilă, cu priveliște foarte frumoasa spre dealul Sittaford Beacon. Camera lui Charles era mai îngustă și dădea spre stradă. Mobila era foarte simplă – un pat, un scrin minuscul și un lavoar.

— Esențialul este că am reușit să ajungem pînă aici, spuse Charles după ce șoferul le aduse geamantanele și plecă încîntat de bacșișul pe care îl primise. Să-mi zici mie cuțu dacă în mai puțin de o jumătate de oră nu aflăm tot ce se poate ști despre locuitorii din Sittaford!

Zece minute mai tîrziu, tinerii se aflau în confortabila bucătărie de la parter, unde avură plăcerea să fie prezentați stăpînului casei. Domnul Curtis era un bătrîn cu părul cărunț și înfățișare morocănoasă. Se delectară cu un ceai tare, pîine cu unt, ouă fierte și smîntînă grasă de Devonshire. În timp ce își sorbeau ceaiul, tinerii erau numai ochi și urechi. Într-adevăr, în mai puțin de o jumătate de oră aflară tot ce era mai important de știut despre fiecare suflet din micuța comunitate.

Mai întîi le-a fost descrisă domnișoara Percehouse, de la Vila nr. 4. Această fată bătrînă despre care nimeni nu știa cîți

ani are sau în ce toane se află venise la Sittaford cu şase ani în urmă pentru ca, după cum spunea doamna Curtis, să-şi dea acolo obştescul sfîrşit.

— Dar, mă credeţi sau nu, aerul nostru e atît de sănătos că din prima zi cînd a pus piciorul aici, domnişoara Percehouse a început să se întremeze. Aerul nostru face minuni pentru plămîni. Domnişoara are un nepot care vine din cînd în cînd s-o vadă. Acum se află la dînsa. Ce să vă mai spun, tînărul veghează ca banii să nu iasă din familie. Groaznic de plicticos pentru un tînăr să stea aici în acest anotimp! Dar vorba aceea, există felurite căi de a-ţi petrece timpul, iar sosirea lui a fost o adevărată mană cerească pentru tînăra domnişoară de la Vila Sittaford. Biata fată! Ce idee să o aduci pe vremea asta în hardughia aia de casă! Egoiste mai sînt unele mame! Fata este foarte frumuşică. Pe tînărul domn Ronald Garfield îl găseşti toată ziua bună ziua în vizită la Vila Sittaford, atunci cînd nu trebuie să stea în preajma mătuşii sale.

Charles şi Emily se uitară unul la altul cu subînţeles. Charles îşi amintea că Ronald Garfield fusese menţionat printre cei care participaseră la şedinţa de spiritism.

— Vila nr. 6, vecină cu noi, continuă pe nerăsuflăte doamna Curtis, a fost închiriată de curînd de un domn pe nume Duke. Domn numai dacă ţii cu tot dinadinsul să-i acorzi acest titlu. E greu de spus dacă este un gentleman adevărat. Astăzi nu mai ştii cu cine ai de-a face. Altfel este o persoană foarte timidă şi rezervată şi s-a adaptat foarte bine cu cei de aici. După înfăţişare pare să fi fost militar, deşi nu prea se poartă ca militarii. Nu seamănă nici pe departe cu maiorul Burnaby, pe care de cum îl vezi îţi dai seama că este un distins militar de carieră.

La Vila nr. 3 stă bătrînelul acela mititel, domnul Rycroft. Se spune că a cutreierat străinătăţile pentru a procura păsări pentru colecţiile Muzeului Britanic. Toţi îl numesc

„Naturalistul”. Când nu ninge sau nu plouă e toată ziua pe afară și bate toate coclaurile. Are o bibliotecă grozavă. Vila sa parcă ar fi toată numai rafturi de cărți.

La Vila nr. 2 locuiește un domn invalid, căpitanul Wyatt, împreună cu slujitorul său care-i indian. Bietul om e tare friguros. Vreau să spun slujitorul, nu căpitanul. Și nici nu-i de mirare când te gîndești că vine din țări calde. Fac o căldură în casă de-ți vine rău. Când intri la ei parcă intri într-un cuptor.

La Vila nr. 1 stă maiorul Burnaby. Dînsul locuiește singur. Dimineața de vreme mă duc să-i fac ordine. Domnul maior este un gentleman foarte meticulos și rezervat. El și căpitanul Trevelyan erau prieteni la cataramă. Adevărați prieteni de-o viață. Amîndoi au camerele împodobite cu animale împăiate aduse de peste mări și țări.

Cît privește doamna Willett și fiica sa, sincer să vă spun nu știu nimeni ce să creadă. În orice caz trebuie să aibă mulți bani. Amos Parker din Exhampton, care le ține contabilitatea, mi-a spus că săptămînal contul lor depășește opt-nouă lire. Nici nu v-ar veni a crede ce bunătați se cară în casa aia. Au venit cu cameristele lor de la Exeter, dar fetelor nu prea le place aici și vor să plece. Cred că au dreptate, săracele. Doamna Willett le trimite la Exeter cu mașina de două ori pe săptămîină și, dat fiind că nu trăiesc chiar așa prost, au acceptat să rămîină. Dar ca să vă spun sincer toată afacerea asta mi se pare nițel cam ciudată. O doamnă elegantă cum e doamna Willett să se înmormînteze la țară pe o vreme ca asta. E foarte ciudat! Dar ce să-i faci? Asta e. M-am luat cu vorba și așa face mai bine să strîng ceștile astea de ceai.

Doamna Curtis trase adînc aer în piept. Charles și Emily, care obosiseră și ei ascultînd-o, îi urmară exemplul. Valul acesta de informații și amănunte comunicate cu atîta dezinvoltură îi istovise de-a binelea. Charles se încumetă să pună o întrebare.

— S-a întors maiorul Burnaby?

Doamna Curtis se opri din drum cu tava în mână.

— Bineînțeles, domnule. Ca totdeauna, și-a făcut apariția pe jos, cu vreo jumătate de oră înainte de sosirea dumneavoastră. „Bine, domnule, i-am strigat eu, doar n-ați venit pe jos pe vremea asta tocmai de la Exhampton?” Și el mi-a răspuns puțin cam aspru: „Și de ce nu? Dacă un om are două picioare, n-are nevoie de patru roți. Dumneata știi doar că eu fac drumul ăsta o dată pe săptămână!” „Aveți dreptate, domnule, zic eu, dar acum e altceva. Vreau să spun că după atâtea emoții, după tristul eveniment și ancheta, este o adevărată minune că mai aveți putere!” Dar el a mormăit ceva și și-a văzut de drum. Arată rău, orice s-ar zice. Este un adevărat miracol că vineri noaptea a ajuns întreg la Exhampton. Pentru vârsta lui e un mare curaj să te încumeți să mergi pe jos atâta drum, pe viscol și zăpadă! Puteți să ziceți dumneavoastră ce vreți, dar tinerii de astăzi n-ajung nici la degetul cel mic al bătrînilor! Ronald Garfield, tînărul acela, n-ar fi fost în stare de așa ceva! Doamna Hibbert, poștăreasa, și domnul Pound, fierarul, sînt toți de părere că Ronnie Garfield nu trebuia să-l lase singur pe bătrîn. Dacă maiorul Burnaby ar fi fost doborît de viscol și zăpadă, toți ar fi dat vina pe Garfield. E clar ca bună ziua!

Cu aceste cuvinte, doamna Curtis părăsi triumfătoare camera, îndreptîndu-se spre bucătărie, însoțită de zăngănitul ceștilor de ceai. Domnul Curtis își trecu gînditor pipa dintr-un colț al gurii în altul.

— Femeile, zise el, vorbesc, nu glumă! Se opri o clipă, apoi continuă aproape în șoaptă: și de cele mai multe ori habar n-au ce spun!

Emily și Charles primiră în tăcere această constatare, dar văzînd că bătrînul nu intenționa să mai adauge nimic, Charles declară:

— Aveți perfectă dreptate, domnule.

— Daaa! întări domnul Curtis, căzînd pe gînduri și cufundîndu-se din nou într-o tăcere adîncă.

Charles se sculă în picioare.

— Eu mă duc să-l văd pe bătrînul Burnaby și să-l anunț că mîine dimineată începem să facem fotografiile.

— Vin și eu cu tine, spuse Emily. Vreau să știu ce gîndește despre Jim și ce părere are, în general, despre crimă.

— Ți-ai luat cizme? E o mocirlă îngrozitoare.

— Mi-am luat niște șoșoni din Exhampton.

— Ești o fată foarte prevăzătoare. Te gîndești la toate.

— Din păcate, această calitate n-ajută prea mult cînd vrei să descoperi un criminal. Prevederea te ajută mai degrabă să comiți o crimă.

— Atunci fii amabilă și nu mă ucide, glumi Enderby.

Plecară împreună. În acest interval, doamna Curtis reveni în cameră.

— S-au dus la maior, o informă domnul Curtis.

— Aha! răspunse soția acestuia. Ei, ce zici de asta? Sînt îndrăgostiți unul de altul, sau nu? Toată lumea spune că nu-i bine să se căsătorească verii între ei. Din asemenea căsătorii ies copii muți sau surzi, cretini sau Dumnezeu știe cum. Da el se topește după ea, e clar ca bună ziua. În ce privește fala, e isteată foc, ca Belinda, fata bătrînei mele mătușe Sarah. Stau și mă gîndesc ce-o fi punînd la cale fata asta? Curtis, știi ce cred eu?

Domnul Curtis îi răspunse cu un mormăit.

— Eu cred că tînărul ăsta pe care l-a arestat poliția, bănuindu-l de crimă, cred că el e de fapt băiatul pe care a pus fata ochii. Și ea a venit aici ca să sondeze terenul și să vadă ce poate afla. Și ascultă-mă tu pe mine, urmă doamna Curtis, foindu-se printre cești și farfurioare. Dacă e ceva de aflat, fetei ăsteia n-o să-i scape nimic!

CAPITOLUL XIV. DOAMNA WILLETT

În timp ce Emily și Charles se îndreptau spre vila maiorului Burnaby, inspectorul Narracott era instalat confortabil în salonul Vilei Sittaford și încerca să-și formeze o părere asupra gazdei.

Narracott fusese silit să amâne această vizită din cauza drumurilor înzăpezite, iar acum întâlnirea cu locatara de la Vila Sittaford întrecea toate așteptările. Doamna Willett reușise să se impună din capul locului, conducând discuția după bunul ei plac.

Gazda își făcuse brusc apariția în salon, avînd un aer foarte preocupat și serios. În fața inspectorului se afla o femeie înaltă, cu trăsături fine și ochi pătrunzători. Era îmbrăcată cu o jachetă și o fustă croșetate din mătase, de o croială sofisticată, care nu se potrivea deloc cu ce te-ai fi așteptat să poarte o femeie în provincie. Degetele îi erau împodobite cu inele de valoare, iar la gît purta un colier mare și scump de perle de cultură.

— Inspectorul Narracott, dacă nu mă înșel? începuse doamna Willett. Era firesc să veniți, O tragedie de-a dreptul tulburătoare. Aproape că nu-mi vine să cred. Noi am aflat de cele întîmplate abia în cursul acestei dimineți. Fiica mea și cu

mine am fost profund șocate. Dar vă rog să luați loc, domnule inspector. Vă prezint pe fiica mea, Violet.

Inspectorul nu avusese încă timp să o observe pe tînăra care își făcuse apariția în salon odată cu mama ei. Deși trecuse aproape neobservată, Violet era o fată înaltă și frumoasă, cu părul blond și ochi albaștri imenși. Doamna Willett luă ea însăși loc într-un fotoliu.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector? Eu l-am cunoscut foarte puțin pe bietul căpitan Trevelyan, dar dacă totuși credeți că...

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse inspectorul rar. Aveți dreptate, de multe ori și cel mai neînsemnat amănunt poate fi util la ceva.

— Înțeleg perfect. Sperați să găsiți ceva de natură să arunce o lumină nouă asupra întregului caz, deși, sincer vorbind, am îndoieli serioase în acest sens. La plecare, căpitanul Trevelyan și-a luat din casă toate obiectele îndrăgite. Bietul de el se temea ca nu cumva să-mi bag nasul printre undițele și puștile lui de vînătoare.

Doamna Willett rîse amuzată.

— Îl cunoșteți pe căpitan?

— Vreți să spuneți înainte de închirierea casei? O, nu! De cînd locuiesc aici l-am invitat în mai multe rînduri, dar nu a venit niciodată. Era un om extrem de timid. Acesta părea să fie defectul lui. Am cunoscut mulți bărbați ca dînsul. Lumea îi numește misogini, dar în realitate nu este la mijloc decît o mare timiditate. Dacă aș fi reușit să îl am mai des în preajma mea, sublinie doamna Willett cu convingere, aș fi izbutit să-l descotorosesc de această meteahnă. Cei de felul lui trebuie dați nițel pe brazdă.

Inspectorul Narracott înțelegea acum de ce fusese căpitanul Trevelyan atît de rezervat față de chiriașele sale.

— L-am invitat mereu la noi. Nu-i așa, Violet?

— Da, mamă.

— În realitate, Trevelyan avea un nevinovat suflet de marinar. Și să știți, domnule inspector, că nouă femeilor ne sînt foarte simpatici marinarii.

Inspectorul Narracott își dădu deodată seama că pînă acum interviul fusese condus în întregime de doamna Willett. Era conștient că se află în fața unei femei deosebit de inteligente. După toate aparențele, gazda era absolut nevinovată, dar lucrurile ar fi putut să stea și altfel.

— Aș dori să capăt informații asupra unui lucru... încep el și se opri brusc.

— Despre ce anume?

— După cum știți, fără îndoială, maiorul Burnaby a descoperit cadavrul. A făcut descoperirea datorită unui incident ce a avut loc în această casă.

— La ce vă referiți?

— Mă refer la ședința de spiritism. Vreau...

Inspectorul întoarse brusc capul. Din colțul în care se afla tînăra fată se auzise un zgomot slab.

— Biata Violet a fost foarte impresionată, ca noi toți de altfel. Ciudată treabă! Nu sînt superstițioasă, dar cele întîmplate apar cu totul ieșite din comun.

— Deci este adevărat?

Doamna Willett îl privi mirată.

— Adevărat? Bineînțeles că este adevărat. La început am crezut că totul era o glumă macabră și de prost gust. Îl suspectam pe tînărul Ronal Garfield că...

— O, nu mamă! Sînt convinsă că n-a făcut nimic. Doar s-a jurat că nu el a mișcat masa.

— Eu spun ce gîndeam în timpul ședinței de spiritism, draga mea. Atunci eram convinsă că totul nu-i decît o glumă. Cum puteam să-mi închipui altceva?

— Foarte ciudat, spuse inspectorul rar. Ați fost foarte tulburată, doamnă Willett, nu-i așa?

— Pe toți ne-a tulburat. La început totul a pornit pur și simplu de la o glumă nevinovată. Știți dumneavoastră... Un joc nostim cu care să-ți omori timpul în lungile seri de iarnă. Și apoi, dintr-o dată, mesajul acela! M-am înfuriat cumplit!

— V-ați înfuriat?!

— Era și firesc. Credeam că cineva face totul intenționat, ca glumă, după cum v-am spus.

— Și acum ce credeți?

— Acum?

— Da, acum ce părere aveți?

Doamna Willett făcu un gest foarte elocvent cu mâna.

— Nu știu ce să cred. Este... foarte straniu.

— Dar dumneavoastră, domnișoară Willett?

— Eu? Fata tresări. Nu știu. N-am să uit niciodată cele întâmplate. Nici în vis nu scap de ele. Nu o să mai am niciodată curajul să particip la o ședință de spiritism.

— Domnul Rycroft ar spune că totul a fost strict autentic, sînt convinsă, interveni gazda. El crede în astfel de povești. Drept să vă spun, parcă sînt înclinată să cred și eu. Ce altă explicație s-ar putea găsi decît că a fost vorba de un mesaj din lumea spiritelor?

Inspectorul Narracott dădu din cap. Povestea cu ședința de spiritism fusese pretextul ca să poată afla ce dorea să știe. Întrebă apoi pe un ton cît se poate de obișnuit:

— Doamnă Willett, nu vi se pare cam monoton să vă petreceți iarna în sătucul acesta?

— Vai, dar sînt de-a dreptul încîntată! E o schimbare formidabilă! Știți, noi venim din Africa de Sud.

Vorbea pe un ton vioi și cît se poate de firesc.

— Cum, chiar din Africa de Sud? Din ce parte?

— De la Cape. Violet nu a mai fost pînă acum în

Anglia. Se simte în al nouălea cer și zăpada i se pare lucrul cel mai romantic de pe lume. Casa asta este extrem de confortabilă.

— Ce v-a determinat să veniți tocmai aici?

Vocea inspectorului trăda cea mai sinceră curiozitate.

— Am citit nenumărate cărți despre comitatul Devonshire și mai ales despre Dartmoor. În timpul călătoriei cu vaporul, mi-a căzut în mână o carte cu lucruri foarte interesante despre Widdecombe. Am dorit totdeauna să cunosc Dartmoorul.

— Dar ce v-a făcut să alegeți tocmai orașelul Exhampton? Nu prea este cunoscut.

— După cum vă spuneam, am citit fel de fel de cărți iar în timpul călătoriei am cunoscut un tânăr care ne-a vorbit plin de entuziasm despre Exhampton.

— Cum se numea? Era de prin părțile acestea?

— Cum se numea?! Parcă Dullen. Ba nu, Smythe. Ce caraghios, nu-mi mai amintesc. Știți dumneavoastră cum se întâmplă când călătorești cu vaporul. Te împrietenești cu o sumedenie de oameni, ești hotărât să-i revezi și, la nicio săptămână după ce ai ajuns la destinație, nu-ți mai amintești nici măcar cum îi cheamă. Gazda începu să ridă. Era un băiat delicios. Nu prea frumos, cu părul roșu, dar cu un zîmbet încântător.

— Și în felul acesta v-ați hotărât să închiriați o casă prin părțile noastre? întrebă inspectorul zîbind.

— Exact. Un adevărat capriciu, nu-i așa?

„Inteligentă, gîndea în sinea sa inspectorul. Deosebit de inteligentă.” Inspectorul începuse să sesizeze tactica doamnei Willett. Femeia ducea tot timpul lupta pe teritoriul adversarului.

— Așa s-a făcut că ați scris agenției imobiliare și v-ați interesat cum ați putea închiria o casă?

— Da, și agenția ne-a trimis detalii despre Sittaford. Se părea că este exact ce doream noi.

— La drept vorbind, în anotimpul acesta cred că aș fi ales cu totul altceva, spuse inspectorul rîzînd.

— La urma urmelor, dacă am locui în Anglia, probabil că am avea și noi alte gusturi, replică doamna Willett, dînd dovadă de multă agerime.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Dar de unde ați aflat de numele agenției imobiliare Williamson? Cred că nu a fost prea simplu să-l găsiți.

Urmă o pauză scurtă, prima de altfel în cursul acestei conversații. Narracott avu impresia că observă o urmă de iritare, de mînie chiar, în ochii doamnei Willett. Inspectorul pusese o întrebare delicată la al cărui răspuns femeia nu se gîndise. Gazda se întoarse către fiica sa:

— De unde am luat adresa, Violet? Nu-mi mai amintesc.

În ochii fetei se citea teama.

— A, ba da! Îmi amintesc acum! se învioră doamna Willett. De la Biroul de informații „Delfridges”. Este o firmă foarte utilă. De la ei afli tot ce dorești. Le-am cerut numele celei mai bune agenții imobiliare din Exhampton și am primit imediat răspunsul.

„Foarte ageră, gîndi inspectorul. Neașteptat de ageră! Dar orice s-ar zice, acum v-am prins pe picior greșit, stimată doamnă!”

Apoi cercetă casa fără a găsi însă nimic. Nici hîrtii, nici sertare sub bufete ferecate. Doamna Willett îl însoți pretutindeni, vorbind cu însuflețire. În cele din urmă, inspectorul își luă la revedere de la gazdă, mulțumindu-i cu recunoștință pentru discuția avută. În timp ce pleca, Narracott o surprinse pe Violet într-un moment de neatenție. Pe chipul ei se citea limpede frica. În aceste clipe, cînd se

credea neobservată, fata își dăduse frîu liber sentimentelor. Doamna Willett continua să vorbească.

— Din păcate, avem totuși și un inconvenient. Problema oamenilor de serviciu, domnule inspector. Personalul de serviciu nu suportă să stea aici. Menajera și feciorul mă tot amenință că vor pleca, iar moartea căpitanului i-a tulburat de tot. Nu știu ce să fac. Poate că dacă am angaja un bărbat, lucrurile s-ar schimba. Așa m-au sfătuit și cei de la Biroul forțelor de muncă din Exeter.

Inspectorul dădu un răspuns mecanic. Era absent la tot ce spunea gazda și se gîndea intrigat la expresia de teamă pe care o surprinsese pe chipul fetei. Doamna Willett dăduse dovadă de multă inteligență, dar nu fusese îndeajuns de abilă. Dacă nu avea nicio legătură cu moartea căpitanului Trevelyan, atunci de ce era oare fiica ei atît de speriată? Inspectorul recurse la o ultimă încercare, în timp ce se afla cu mîna pe clanță, se întoarse brusc și întrebă:

— Apropo, îl cunoașteți pe tînărul Pearson?

De data aceasta era evident că gazda fusese luată prin surprindere. Urmă o pauză destul de lungă, după care doamna Willett spuse încurcată:

— Pearson?! Nu cred...

În această clipă din camera de alături se auzi un suspin înăbușit și apoi o bufnitura puternică. Inspectorul alergă imediat în salon. Violet Willett leșinase și zăcea pe podea.

— Biata copilă! După atîtea emoții nici nu-i de mirare! Ședința aceea de spiritism sinistră și pe deasupra și crima! Fata are o constituție foarte plăpîndă. Vă mulțumesc, domnule inspector. Așezați-o pe canapea. Fiți amabil și sunați. Cred că nu mai e nevoie de nimic. Vă mulțumesc foarte mult!

În timp ce părăsea Vila Sittaford, pe chipul inspectorului se citea încordarea. Jim Pearson era logodit, după cum bine

știa, cu tînăra aceea extrem de drăguță pe care o văzuse la Londra. De ce leșinase Violet Willett cînd auzise numele lui Jim Pearson? Ce legătură putea să existe între acesta și familia Willett? Narracott se opri o clipă nedumerit și scoase din buzunar carnetelul în care își notase numele chiriașilor celor șase vilișoare, construite de căpitanul Trevelyan. Inspectorul urmări lista cu degetul și se opri la nr. 6.

— Da, își spuse el. N-ar fi rău să-i fac o vizită. Parcurse cu pași energici străduța și, oprindu-se în fața Vilei cu nr. 6, unde locuia domnul Duke, bătu hotărît la ușă.

CAPITOLUL XV. ÎN VIZITĂ LA MAIORUL BURNABY

După ce urcară poteca ce ducea la vila maiorului Burnaby, Charles Enderby sună, bine dispus, la sonerie. Ușa se deschise imediat, iar maiorul, roșu la față, apărură în prag.

— Dumneavoastră sînteți? exclamă el, nu prea entuziasmat, dar cînd dădu cu ochii de Emily, reveni deodată la sentimente mai bune.

— Îmi permiteți să vă prezint pe domnișoara Trefusis, spuse Charles cu convingerea că numele fetei reprezintă cel mai puternic argument de pe lume. Domnișoara dorea nespuns de mult să vă cunoască.

— Putem intra? întrebă Emily, însoțindu-și cuvintele de cel mai fermecător zîmbet.

— Da, bineînțeles... poftiți...

Mayorul, care se fistîcise de-a binelea și se bîlbîia, îi conduse în sufragerie, invitîndu-i să ia loc. După cum îi era obiceiul, Emily trecu direct la subiect.

— Știți, domnule maior, eu sînt logodită cu Jim... cu Jim Pearson. Cum este și firesc, sînt foarte îngrijorată de soarta lui.

La auzul acestor cuvinte, maiorul care dădea de o parte mese și măsuțe pentru a face loc musafirilor, se opri mirat.

— Vai, spuse el, tristă situație! Scumpă domnișoară, nici nu vă puteți închipui ce impresionat sînt!

— Domnule maior, vă rog să-mi spuneți sincer, credeți că logodnicul meu este vinovat? Vă rog nu vă sfițiți și spuneți-mi adevărul. Aș prefera de o mie de ori să mi se spună adevărul decît să fiu amăgită cu minciuni.

— Nu, nu cred că este vinovat, afirmă maiorul cu toată convingerea. Potrivi o perniță pe un fotoliu și apoi se așează în fața domnișoarei Trefusis. Tînărul este un băiat foarte drăguț. Dar să știți că s-ar putea să aibă o fire cam slabă. Să nu mi-o luați în nume de rău dacă vă spun că, după părerea mea, face parte din categoria tinerilor care sînt gata să calce pe un drum greșit ori de cîte ori le iese ispita în cale. Dar să ucidă n-ar fi în stare! Și să știți că eu nu vorbesc la întîmplare. În cariera mea am avut de-a face cu mulți oameni. În zilele noastre, militarii în vîrstă sînt de obicei cam luați peste picior. Dar să nu uitați, domnișoară, că mai știm și noi cîte ceva.

— Vai, dar aveți perfectă dreptate. Vă sînt foarte recunoscătoare pentru tot ce mi-ați spus.

— Doriți niște whisky cu sifon? întrebă maiorul. Cu părere de rău, nu vă pot oferi altceva, se scuză el.

— Nu, vă mulțumim, domnule maior.

— Atunci poate doriți numai puțin sifon?

— Nu, vă mulțumesc, răspunse Emily.

— Ar fi trebuit să vă ofer un ceai, spuse gazda cu o nuanță de regret în glas.

— Am luat ceaiul la doamna Curtis, interveni Charles.

— Domnule maior, urmă Emily, cine credeți că este făptașul? Aveți cumva idee?

— Nu. Pe cîntea mea, nu am nici cea mai mică bănuială. Am crezut din capul locului că e vorba de vreun borfaș care a pătruns în casă, dar poliția spune că nu poate fi vorba de așa

ceva. La urma urmelor, e treaba lor și presupun că ei știu mai bine. Poliția opinează că nu a avut loc o spargere și în cazul acesta sînt și eu de aceeași părere. Oricum, domnișoară Trefusis, sînt teribil de contrariat. Trevelyan nu era omul care să aibă dușmani.

— Dacă avea dușmani, dumneavoastră ați fi știut mai mult ca sigur, nu-i așa?

— Da, cred că îl cunoșteam pe Joe mai bine chiar decît rudele sale.

— Și nu vă vine în minte nimic, nici măcar un amănunt care ne-ar putea ajuta? insistă Emily.

Maiorul își netezi mustața scurtă.

— Știu la ce vă gîndiți. La fel ca în cărți, considerați că trebuie să existe un fapt cît de mic care ar putea oferi cheia misterului. Ei bine, regret, dar nu există așa ceva. Trevelyan ducea o viață obișnuită, absolut normală. Primea puține scrisori și scria și mai puține. În viața lui nu existau niciun fel de complicații sentimentale: sînt sigur de asta. Și totuși sînt foarte contrariat.

Cei trei tăcură pentru o clipă.

— Dar ce părere aveți despre omul de serviciu al căpitanului? întrebă Charles.

— A lucrat la el ani de zile. E un om demn de toată încrederea.

— De curînd s-a căsătorit, adăugă Charles.

— S-a căsătorit cu o fată foarte serioasă și respectabilă.

— Domnule maior, interveni Emily, vă rog să-mi scuzați întrebarea. Dar de ce v-ați speriat cu atîta ușurință cînd ați aflat că prietenul dumneavoastră ar fi mort?

Ca de obicei, cînd intervenea în discuție problema ședinței de spiritism, maiorul se scarpină în cap, puțin stîmjenit.

— Într-adevăr am fost îngrijorat, nu pot nega. Știam că totul este o absurditate și totuși...

— Aveați sentimentul că ceva este în neregulă, nu-i așa? îi veni Emily în ajutor.

Maiorul încuviință din cap.

— Tocmai de aceea mă întreb... urmă Emily.

Cei doi bărbați se uitară la ea.

— Nu știu cum să vă spun, se strădui Emily să le explice. Dumneavoastră nu credeți în spiritism și, cu toate acestea, în ciuda timpului nefavorabil și a absurdității întregului incident, ați fost totuși atât de tulburat încât ați pornit-o la drum, ca să vă convingeți că domnul Trevelyan este perfect sănătos. Ei bine, domnule maior, nu credeți că aceasta s-a datorat faptului că... plutea ceva în atmosferă? Vreau să spun, continuă Emily disperată, văzînd că Burnaby nu părea să înțeleagă nimic din toate acestea, vreau să spun că poate în mintea dumneavoastră sau a vreunuia din cei prezenți exista în mod inconștient o suspiciune și că poate, într-un fel sau altul, ați simțit acest lucru.

— Sincer vorbind, nu știu ce să vă răspund. Burnaby se scărpină din nou în cap. E adevărat, adăugă el puțin luminat, femeile iau în serios astfel de lucruri.

— Femeile??? se miră Emily. Da, murmură ea ca pentru sine. Cred că de fapt asta este. Se întoarse brusc către maior. Mi-ați putea vorbi despre doamna Willett și fiica sa?

— Da... Maiorul era însă în mod evident un personaj lipsit de talent descriptiv. Doamnele sînt foarte amabile, foarte îndatoritoare.

— De ce credeți că au închiriat Vila Sittaford tocmai în toiul iernii?

— Nu-mi dau seama, răspunse maiorul. De altfel, nimeni nu-și poate explica acest lucru.

— Nu vi se pare puțin cam ciudat? insistă Emily.

— Într-adevăr, e ciudat. Dar fiecare om are gusturile lui. Inspectorul Narracott este și el de aceeași părere.

— Astea sînt povești, spuse Emily. Oamenii nu fac nimic fără să aibă un motiv bine determinat.

— La drept vorbind, nu știu ce să cred, replică maiorul precaut. Unii oameni acționează la voia întâmplării. Dumneavoastră nu faceți parte din categoria lor, domnișoară, dar sînt alții...

Maiorul oftă și dădu din cap.

— Sînteți sigur că doamna Willett nu-l cunoștea dinainte pe căpitan?

Maiorul exclude această posibilitate; în caz contrar, Trevelyan i-ar fi mărturisit, explică el.

— Deci și căpitanului i se părea la fel de ciudată închirierea casei?

— Bineînțeles, v-am spus doar.

— Care era atitudinea doamnei Willett față de căpitanul Trevelyan? întrebă Emily. Încerca să-l evite?

Maiorul rîse puțin amuzat.

— Nu, nici pe departe. Îi mîncase sufletul trimițîndu-i invitații peste invitații ca să vină la ele în vizită.

— Aha, spuse Emily gînditoare. Se opri o clipă și apoi continuă: Atunci credeți că a închiriat Vila Sittaford în mod intenționat, pentru a face cunoștință cu căpitanul?

— Da... Burnaby părea că analizează această ipoteză cu toată atenția. Da, cred că s-ar putea să aveți dreptate. Oricum, aș zice că este un mod cam costisitor de a-ți atinge scopul.

— Nu știu ce să cred, spuse Emily. Căpitanul Trevelyan nu era omul la care s-ar fi putut ajunge cu ușurință pe alte căi.

— Categorie nu, încuviință prietenul răposatului căpitan.

— Ciudat, conchise Emily.

— Și inspectorul Narracott s-a gîndit la această ipoteză, spuse Burnaby.

Emily fu cuprinsă brusc de un val de furie împotriva inspectorului. De cîte ori îi venea cîte o idee mai interesantă, își dădea imediat seama că inspectorul se gîndise înaintea ei la același lucru. Și această constatare era un motiv de serioasă iritare pentru o tînăra care avea convingerea că este cu mult mai ascuțită la minte decît semenii ei. Se sculă în picioare și îi întinse mîna bătrînului militar.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea simplu.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult folos, răspunse maiorul. De felul meu sînt un om deschis și simplu. Totdeauna am fost așa. Dacă aș fi mai ager. Poate v-aș putea sugera ceva care să vă ofere un punct de pornire. Oricum, vă rog să contați pe mine ori de cîte ori aveți nevoie.

— Vă mulțumesc și am să țin minte cuvintele dumneavoastră, spuse Emily.

— La revedere, domnule, interveni Enderby. Mîine dimineată vin la dumneavoastră cu aparatul de fotografiat. Știți, pentru pozele acelea.

Maiorul mormăi ceva. Emily și Charles porniră spre doamna Curtis. De îndată ce ajunseră acasă, Emily îi spuse tînărului ziarist:

— Vino la mine în cameră, vreau să discutăm ceva.

Fata stătea pe un scaun, iar Charles se așezase pe pat.

Emily își smulse pălăria din cap și o zvîrli cît colo, într-un colț al camerei.

— Am impresia, spuse ea, că am găsit într-un fel un punct de pornire. S-ar putea să mă înșel, dar este totuși o idee. Multe lucruri se leagă de ședința de spiritism. Ai făcut spiritism vreodată?

— Da, cînd și cînd. Doar în glumă, bineînțeles.

— Categorie că numai în glumă. Este genul de amuzament

nimerit pentru după-amiezile ploioase. Toți participanții dau vina unul pe altul că umblă cu șiretlicuri. Dacă ai participat la o asemenea ședință, știi ce se întâmplă. Începe descifrarea unui nume. E un nume pe care cineva dintre cei prezenți îl cunoaște. Deseori, participanții recunosc imediat numele și, la fiecare literă, speră că o să iasă totuși altceva, iar în tot acest timp, aproape inconștient, mișcă masa, adică trișează. Și, cu cât vrei să te abții de la astfel de trucuri, cu atât ești mai tentat să trișezi.

— Da, chiar așa se întâmplă, încuviință Enderby.

— Nu cred sub niciun motiv în spirite și bazaconii de acest gen. Dar presupunînd că cineva dintre cei prezenți știa că Trevelyan este ucis, chiar în acel moment...

— Stai, dragă, protestă Charles, ce spui tu este pură fantezie!

— Să știi că nu-i musai să fie chiar așa. Eu cred că e foarte posibil și, la urma urmelor, totul nu e decît o ipoteză. Să afirmăm că cineva știa că Trevelyan era mort și că, pur și simplu nu era în stare să ascundă acest lucru. Iar jocul de-a spiritele l-a trădat.

— E extrem de ingenios, spuse Charles, dar nu pot să cred nicio clipă.

— Să presupunem că totuși este adevărat, spuse Emily cu hotărîre. Am convingerea că atunci cînd e vorba de descoperirea unui criminal, nu trebuie să fugi de supoziții.

— Ai perfectă dreptate, cedă Enderby. Să presupunem că este adevărat... că totul este așa cum spui tu.

— În cazul acesta, continuă Emily, trebuie să analizăm cu atenție fiecare persoană care a luat parte la joc. Să începem cu maiorul Burnaby și domnul Rycroft. E puțin probabil ca vreunul dintre ei să fi fost în complicitate cu autorul crimei. Apoi urmează domnul Duke. În momentul de față nu știm nimic despre el. S-a stabilit de curînd în aceste locuri și e

foarte posibil să fie un personaj diabolic, membru al unei bande sau ceva similar. Deci să-i încercuim numele. Vine apoi doamna Willett. Charles, dragă, este foarte mult mister în jurul acestei femei și al fiicei sale.

— Dar ce ar fi putut să cîștige ele de pe urma morții căpitanului?

— La prima vedere, nimic. Dar dacă teoria mea este corectă, trebuie să existe pe undeva o legătură. Datoria noastră este să o găsim.

— Perfect, aprobă Enderby. Dar dacă totul se va dovedi doar o alarmă falsă?

— Ei bine, atunci va trebui să luăm totul de la început, replică Emily.

— Taci o clipă, strigă Charles ridicînd brusc mîna.

Se îndreaptă în grabă spre fereastră și deschise geamul.

În aceeași clipă Emily auzi și ea același zgomot. Era dangătul îndepărtat al unui clopot uriaș. În timp ce ascultau în tăcere, vocea doamnei Curtis răsună agitată din bucătărie:

— Auziți clopotul, domnișoară?... Îl auziți?

Emily deschise ușa.

— Îl auziți acum? E limpede, nu-i așa? Asta mai lipsea, colac peste pupăză!

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Emily.

— Este clopotul de la închisoarea din Princetown, domnișoară. Se află la o depărtare de douăsprezece mile de noi. Asta înseamnă că a evadat un deținut. George, George! Unde-o mai fi și omul ăsta? Auzi clopotul, tată? A evadat un deținut!

Doamna Curtis dispăru în bucătărie și nu i se mai auzi glasul. Charles închise geamul și reveni pe pat.

— Păcat că lucrurile se petrec anapoda, spuse el decepționat. Dacă deținutul ăsta ar fi evadat vineri, n-ar mai fi existat niciun dubiu asupra criminalului. Nu mai era nevoie

de nicio anchetă. „Evadat înfometat, criminal în culmea disperării comite o spargere. Trevelyan își apără avutul, criminalul îi face de petrecanie”. Totul ar fi fost atît de simplu.

— Ar fi fost, spuse Emily cu un suspin.

— Dar omul ăsta evadează trei zile prea tîrziu. Cîtă lipsă de gust! spuse Charles și clătină trist din cap.

CAPITOLUL XVI. DOMNUL RYCROFT

În dimineața următoare, Emily se sculă foarte devreme, dar fiind înzestrată cu un acut simț al realității, își dădu imediat seama că la o oră atît de matinală nu se putea conta pe sprijinul domnului Enderby. Cum nu mai avea însă răbdare să stea în pat și era dornică de mișcare, tînăra se hotărî să facă o plimbare de înviorare prin împrejurimi.

Emily trecu prin fața Vilei Sittaford și străbătu străduța care cotea brusc la dreapta, urca dealul abrupt și pătrundea în landă pentru ca apoi să se transforme într-o potecă năpădită de vegetație și să dispară aproape cu totul. Era o dimineață minunată, iar priveliștea ce i se înfățișa înaintea ochilor era de-a dreptul impresionantă. Emily continuă să urce pînă ajunse în vîrfurile colinei Sittaford, care era alcătuit dintr-o îngrămădire de stînci cenușii, avînd cele mai fantastice forme. De pe această culme privi în jos întinderea nesfîrșită a landei care, cît cuprindeai cu ochii, se desfășura netulburată de drumuri sau așezări omenești. În partea opusă a colinei, aceleași îngrămădiri fantastice de stînci cenușii. După ce contemplă pentru cîteva minute peisajul, își întoarse privirea pentru a studia locurile de unde venise. Chiar sub vîrfurile colinei se afla Sittafordul, așezat pe platforma dealului, cu

construcția masivă și pătrată a Vilei Sittafford și cu celelalte vilișoare care punctau peisajul. În vale se zărea orașul Exhampton.

„De pe înălțimi, omul ar trebui să aibă o viziune mai clară asupra lucrurilor, gîndea Emily, puțin dezorientată. Ar trebui să ai aceeași revelație pe care o încerci atunci cînd, dînd în lături acoperișul unei case de păpuși, iscodești fascinat interiorul.

Tînăra regreta din toată inima că nu-l întîlnise niciodată pe căpitanul Trevelyan. Este foarte greu să-ți formezi o idee despre un om atunci cînd nu l-ai văzut niciodată în viață. În acest caz, trebuie să te bazezi numai pe părerile altora, iar Emily nu era dispusă să recunoască că părerea unei alte persoane ar putea fi superioară părerilor sale. Impresiile altor oameni nu-ți sînt de niciun folos. Ele pot fi la fel de întemeiate ca propriile tale impresii, și nu te poți bizui pe ele atunci cînd vrei să pornești la acțiune. Cu alte cuvinte, gîndea Emily, niciodată nu poți folosi „unghiul de atac” al unei alte persoane.

Puțin iritată din pricina propriilor sale gînduri, fata oftă agitată. Fusese atît de cufundată în meditație, încît era absentă cu desăvîrșire la tot ce se petrecea în jur și fu de-a dreptul șocată cînd își dădu seama că la numai cîtiva pași de ea se afla un omuleț în vîrstă, care își ținea pălăria în mînă în modul cel mai curtenitor cu putință. Bătrînelul respira din greu.

— Vă rog să-mi permiteți, spuse el, sînteți domnișoara Trefusis dacă nu mă înșel?

— Da, eu sînt, răspunse Emily.

— Numele meu este Rycroft. Vă rog să mă scuzați că îndrăznesc să vă adresez aceste cuvinte, dar în mica noastră comunitate nu scapă neobservat nici cel mai mic amănunt, iar vestea sosirii dumneavoastră a făcut, cum era și firesc,

înconjurul satului. Vă pot asigura, domnișoară Trefusis, că toată lumea manifestă o deplină înțelegere și simpatie față de situația dumneavoastră. Noi sîntem cu toții, pînă la unul, dornici din tot sufletul să facem tot ce putem pentru a vă veni în ajutor.

— Sînteți deosebit de amabil, domnule, spuse Emily.

— Exagerați, exagerați, răspunse domnul Rycroft. Este vorba de a ajuta o ființă fragilă și frumoasă aflată la restriște, dacă îmi permiteți să mă exprim în limbajul meu puțin cam învechit. Dar ca să fim serioși, dragă domnișoară, vă rog să contați pe mine dacă socotiți că vă pot ajuta în vreun fel. Frumoasă perspectivă de pe vîrfurile acestei coline, nu-i așa?

— Încîntătoare, încuviință Emily. Peisajul landei este impresionant.

— Știți, probabil, că noaptea trecută a evadat un prizonier de la Princetown?

— Da, am aflat. L-au prins?

— Am impresia că nu, dar bietul om va fi prins fără îndoială cît se poate de curînd. Cred că nu greșesc dacă spun că în ultimii douăzeci de ani nimeni nu a reușit să evadeze cu succes de la Princetown.

— În ce direcție se află închisoarea?

Domnul Rycroft îi arată spre sud, în direcția landei.

— Se află la douăsprezece mile, dacă străbați landa de-a curmezișul. Altfel, dacă urmezi șoseaua, sînt mai bine de treisprezece mile.

Emily fu cuprinsă de un tremur ușor, imaginîndu-și disperarea omului care alerga hăituit prin această pustietate. Gîndul acesta o impresiona profund. Domnul Rycroft, care o urmărea cu atenție, dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el. Împărtășesc și eu sentimentele dumneavoastră. Un om hăituit ca un animal îți stîrnește totdeauna un simțămînt de revoltă, deși trebuie să știți că la

Princetown se află cei mai agresivi și mai periculoși criminali, acei infractori pe care orice ființă lucidă ar lupta din răspuțeri să-i izoleze de societate.

Apoi bătrînelul rîse, încercînd într-un fel să se dezvinovățească.

— Să mă scuzați, domnișoară Trefusis, dar pentru mine orice crimă prezintă un interes deosebit. Este un obiect de studiu fascinant. Ornitologia și criminologia sînt subiectele mele preferate. Rycroft se opri o clipă apoi continuă: Iată de ce, dacă mi-ați permite, aș dori să devin asociatul dumneavoastră în rezolvarea acestui caz. Studiul nemijlocit al unei crime a fost dintotdeauna visul meu neîmplinit. Vreți să aveți încredere în mine și să-mi îngăduiți să vă pun la dispoziție întreaga mea experiență? Am citit mult și am studiat acest domeniu în profunzime.

Emily nu rosti niciun cuvînt. Fata se felicita, încîntată că lucrurile merg așa cum dorea ea. Avea acum prilejul să obțină informații de prima mînă asupra locuitorilor și atmosferei din Sittaford. „Unghiul de atac”, repeta Emily în gînd, obsedată de aceste cuvinte. Cunoscuse punctul de vedere pragmatic al maiorului Burnaby, pentru care speculațiile nu aveau niciun sens. Fapte concrete și nimic mai mult. Acum i se oferea un alt „unghi de atac”, care i-ar fi putut deschide o perspectivă cu totul nouă asupra cazului. Domnul acesta mititel, adus de spate și uscățiv, citise teancuri de cărți și studiase totul în profunzime. Era un cunoscător subtil al firii umane și, pe deasupra, avea o curiozitate devorantă pentru toate aspectele vieții. El întruchipa curiozitatea fascinată a tipului meditativ, în opoziție cu dinamismul omului de acțiune.

— Vă rog să mă ajutați, spuse ea simplu. Sînt atît de îngrijorată și nefericită!

— Aveți toate motivele să fiți, dragă domnișoară. După cîte știu, nepotul cel mare al căpitanului Trevelyan a fost

reținut de poliție iar dovezile împotriva lui par să fie clare și în afară de orice tăgadă. Eu am însă o minte deschisă. Iată deci cum se prezintă situația...

— Bineînțeles, spuse Emily. Nu aveți niciun motiv să-l socotiți nevinovat pe Jim, atîta timp cît nu știți nimic despre el.

— Foarte înțelept, replică domnul Rycroft. De altfel, trebuie să vă mărturisesc, domnișoară, că și dumneavoastră reprezentați un caz deosebit de interesant. Apropo, numele dumneavoastră pare să fie originar din Cornwell, ca și numele răposatului nostru prieten Trevelyan?

— Da, așa este. Tatăl meu era din Cornwell iar mama era scoțiană.

— Foarte interesant, spuse Rycroft. Dar acum să revenim la vechea noastră problemă. Să presupunem mai întâi că tînărul Jim, parcă așa se numește, nu? Ei bine, să presupunem că tînărul Jim avea urgentă nevoie de bani, că s-a dus să-și vadă unchiul, i-a cerut un împrumut, iar acesta l-a refuzat. Apoi, într-un moment de furie, a pus mîna pe sulul de la ușă și l-a lovit mortal pe bietul Trevelyan. Deci nu a fost o crimă premeditată, ci pur și simplu un act demential dintre cele mai deplorabile. E foarte posibil că așa s-au petrecut lucrurile, dar nu-i exclus ca imediat după plecarea tînărului să fi pătruns altcineva în casă și să fi comis crima. Dumneavoastră susțineți a doua ipoteză. La drept vorbind, și eu sper că așa s-au petrecut lucrurile. M-aș bucura ca logodnicul dumneavoastră să fie nevinovat, fiindcă din punctul meu de vedere cazul n-ar mai prezenta altfel niciun interes. Iată de ce susțin și eu tot a doua versiune. Crima a fost comisă de persoana care a pătruns în casă după plecarea logodnicului dumneavoastră. Să presupunem că așa s-au petrecut lucrurile și să trecem imediat la analizarea problemei cheie. Mai știa și altcineva de existența acestui conflict? Cu alte cuvinte, putem afirma oare

că această ceartă a fost factorul care a precipitat crima? Înțelegeți raționamentul meu? Cineva intenționa să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan și a profitat de acest prilej, dându-și seama că bănuielile vor cădea asupra tânărului Jim.

Emily analizează problema din acest punct de vedere.

— În acest caz... spuse ea rar.

Domnul Rycroft îi luă vorba din gură:

— În acest caz, continuă el apăsător, asasinul a fost o persoană care avea legături strânse cu căpitanul Trevelyan și locuia la Exhampton. După toate probabilitățile, persoana s-a aflat în casa victimei, fie în timpul schimbului de cuvinte cu logodnicul dumneavoastră, fie după aceea. Și, având în vedere că nu sîntem la tribunal și deci putem invoca nume de persoane după pofta inimii, numele care îți vine imediat în minte este Evans. Dacă se afla în casa căpitanului, a auzit probabil cearta și a profitat de ocazia ce i se oferea. Etapa următoare este să aflăm cu ce beneficiază Evans de pe urma morții stăpînului său.

— Cred că primește o sumă de bani destul de mică.

— Moștenirea, nu este neapărat motivul principal. Trebuie să aflăm dacă Evans nu avea cumva nevoie urgentă de bani. Trebuie să avem în vedere, totodată, și pe doamna Evans, cu care s-a căsătorit de curînd. Dacă ați fi studiat criminologia ați înțelege mai bine ce efecte morbide poate avea influența anumitor persoane, în special în mediul rural. În Broadmoor se află cel puțin patru tinere cu maniere destul de agreabile, dar cu înclinații foarte stranie, pentru care viața unui om nu prezintă mare importanță. Categorie, trebuie să o avem în vedere și pe doamna Evans.

— Ce părere aveți despre ședința de spiritism?

— Foarte ciudată treabă. Un adevărat mister. Trebuie să vă mărturisesc, domnișoară Trefusis, că m-a impresionat profund. După cum ați aflat probabil, eu cred în fenomene

supranaturale. Într-o anumită măsură, cred în spiritism. Am și redactat un raport complet pe care l-am trimis Societății pentru fenomene paranormale. Acesta este un caz uluitor și absolut autentic. Totul s-a petrecut în prezența a cinci persoane, dintre care niciuna nu avea nici cea mai mică suspiciune că Trevelyan a fost asasinat.

— Vă gândiți cumva...

Dar Emily se opri brusc. Îi era penibil să-i spună că unul din cei cinci participanți știa poate dinainte ce se întâmplase. Nu-l suspecta nicio clipă pe bătrînel că ar avea vreo legătură cu tragica întâmplare, ci se gîndea pur și simplu că, în cazul lui Rycroft, care fusese și el prezent la ședință, o asemenea afirmație ar putea fi absolut lipsită de tact. Așa că se hotărî să-și atingă scopul pe căi ocolite.

— Totul mă interesează colosal de mult, domnule Rycroft. Așa cum spuneți, este un fapt uluitor. Aveți cumva impresia că cineva dintre cei prezenți, în afară de dumneavoastră, bineînțeles, are calități de medium?

— Dragă domnișoară, eu personal nu sînt înzestrat cu asemenea calități. Nu am nicio putere în această direcție. Sînt pur și simplu un observator pasionat.

— Ce părere aveți despre domnul Garfield?

— Un băiat de treabă, răspuse Rycroft, dar lipsit de orice alte calități.

— Destul de înstărit presupun, nu-i așa?

— Ba cred că n-are o lescaie. Sper că am folosit corect această expresie colorată? Ronnie vine la Sittaford pentru a-i face curte mătușii sale de la care, după cum se spune, se așteaptă la „lucruri mari”. Domnișoara Percehouse este însă o persoană foarte isteată și sînt convins că își dă perfect de bine seama cît valorează sentimentele nepotului ei. Dar bătrîna are simțul umorului și îl lasă pe băiat să-și facă iluzii.

— Aș dori tare mult să o cunosc.

— Sînt convins că o veți cunoaște. Fără doar și poate că va insista ea însăși să vă vadă. La mijloc e curiozitatea, stimată domnișoară, curiozitatea și nimic altceva.

— Vorbiți-mi, vă rog, despre doamna Willett și fiica sa.

— Încîntătoare, spuse Rycroft. Minunate persoane! Tipul femeilor venite din colonii, de altfel. Oricum, nu sînt prea infatuante, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Exagerează puțin cu ospitalitatea lor și sînt cam prețioase. Domnișoara Violet este însă o fată fermecătoare.

— Ciudat loc să-ți petreci iarna, nu vi se pare?

— Da, cam ciudat. Dar, la urma urmelor, este foarte normal. Noi englezii tînjim după soare, arșiță și palmieri unduitori. Cei care trăiesc în Australia sau în Africa de Sud visează să-și petreacă sărbătorile în mod tradițional cu zăpadă și țurțuri de gheață pe la geamuri.

„Oare cine i-o fi băgat în cap toate astea?”, se întreba Emily. Fata era de părere că nu este musai să te înmormîntezi în pustietatea landei pentru a-ți petrece sărbătorile ca în bătrîni, cu nămeți și țurțuri de gheață. Era limpede că Rycroft nu vedea nimic anormal în faptul că cele două femei aleseseră tocmai acest loc pentru vacanța de iarnă. Totuși, conchise Emily, pentru un om care se consideră ornitolog și criminalist pasionat era absolut firesc să gîndească așa. Lui Rycroft Sittaffordul i se părea un loc ideal și, în consecință, nu putea concepe că alții nu sînt de aceeași părere cu el. Coborîră alene poteca și ajunseră în sat.

— Cine locuiește în această vilă? întrebă Emily brusc.

— Căpitanul Wyatt. Este invalid săracul și, pe deasupra, cam retras de felul său.

— Era cumva prieten cu căpitanul Trevelyan?

— Nu s-ar putea spune că erau prieteni intimi. Trevelyan îi făcea din cînd în cînd o vizită de curtoazie. De fapt Wyatt

nu prea încurajează vizitele. E un om cam taciturn și foarte nesociabil.

Emily nu scotea nicio vorbă. Se gîndea ce pretext ar putea invoca pentru a pătrunde în casa lui Wyatt. Intenționa să nu lase necercetat niciun „unghi de atac”. Deodată își aminti numele unui alt participant la ședința de spiritism. Despre care pînă acum nu discutaseră nimic.

— Dar ce părere aveți despre domnul Duke? întrebă ea vioaie.

— Ce-i cu el?

— Ei bine, cine este acest om?

— Nimeni nu știe nimic, răspunse Rycroft trăgănînd cuvintele.

— De-a dreptul extraordinar! exclamă Emily.

— De fapt nu e chiar așa de extraordinar. Duke este un individ care nu ascunde niciun secret. Cred că singurul său secret este originea sa socială. Nu este un personaj prea rafinat, nu știu dacă mă înțelegeți? Dar este un om foarte de treabă.

Emily tăcu din nou.

— Aceasta este vila mea, explică Rycroft. Poate îmi faceți cinstea să pofțiți pentru cîteva minute înăuntru.

— Aș fi încîntată, răspunse Emily.

Cei doi urcară o potecă scurtă și ajunseră în fața vilei. Interiorul era încîntător. Pereții erau căptușiți cu rafturi de cărți. Emily trecea de la un raft la altul, uitîndu-se curioasă la titluri. Șiruri întregi de cărți erau consacrate fenomenelor oculte; alte volume cuprindeau romane polițiste recente, dar cea mai mare parte a bibliotecii era consacrată criminologiei și proceselor celebre din întreaga lume. Tratatele de ornitologie erau relativ puține în raport cu restul cărților.

— Totul este minunat, spuse Emily. Acum trebuie să mă întorc acasă. Cred că domnul Enderby s-a sculat și mă

așteaptă. Sincer să vă spun, nu am luat încă micul dejun. I-am spus doamnei Curtis că mîncăm la nouă și jumătate, dar văd că acum este ora zece. Am întîrziat, dar aceasta se datorește faptului că am întîlnit o persoană atît de interesantă ca dumneavoastră și că... mi-ați fost de mare ajutor.

— Vă stau oricînd la dispoziție, se bîlbîi domnul Rycroft, în timp ce Emily îi arunca o privire plină de farmec. Vă puteți oricînd baza pe mine. Sîntem colaboratori.

Emily îi strînse mîna cu căldură.

— Este atît de încîntător să ai sentimentul că există cineva pe care te poți bizui, spuse ea, folosind această frază care pînă acum se dovedise de-a dreptul miraculoasă.

CAPITOLUL XVII. DOMNIȘOARA PERCEHOUSE

La întoarcere, Emily găsi pe masă ouăle și șunca gata pregătite pentru micul dejun. Charles se sculase și o aștepta în sufragerie, iar doamna Curtis era încă teribil de surescitată din pricina veștilor despre evadatul de la Princetown.

— Au trecut doi ani de la ultima evadare, spuse ea, și, în mai puțin de trei zile au și pus mîna pe fugar. L-au găsit pe lîngă Moretonhampstead.

— Credeți că va trece și prin părțile noastre? întrebă Charles.

Dar reprezentanta experienței locale respinse categoric o asemenea posibilitate.

— Evadații nu se încumetă niciodată să vină prin locurile acestea, explică răspicat doamna Curtis. N-au ce face în pustietatea landei, dar dacă totuși scapă de mlaștini și miriște, dau peste orășele mici. Mai mult ca sigur că fugarul se va îndrepta spre Plymouth. Dar nici n-apucă bine să-și îndrepte pașii într-acolo, că au și pus mîna pe el.

— De partea cealaltă a colinei ar putea găsi un ascunziș excelent printre stînci, interveni Emily.

— Aveți dreptate, domnișoară. Și chiar există o asemenea

ascunzătoare. I se zice Grota Spiridușilor. Între stînci se deschide o crăpătură neînchipuit de îngustă, dar de îndată ce pătrunzi înăuntru, grota se lărgeste ca prin minune. Legenda spune că un curtean credincios al regelui Charles I a stat ascuns acolo două săptămîni și că îi aducea de mîncare o slujnică de pe la o fermă din împrejurimi.

— Trebuie să văd neapărat Grota Spiridușilor, spuse Charles.

— Domnule, nici nu v-ar veni a crede ce greu este să-i dai de urmă. În timpul verii, oamenii care ies la iarbă verde o caută ore întregi și tot nu reușesc s-o găsească. Dar dacă dumneavoastră aveți mai mult noroc, nu uitați să aruncați acolo un bănuț și o să vi se îndeplinească o dorință.

După ce terminară micul dejun, Emily și Charles ieșiră puțin în grădină.

— Mă gîndesc că n-ar fi rău să dau o fugă pînă la Princetown. Extraordinar cum se înlănțuie lucrurile atunci cînd îți surîde norocul. Totul a început cu înmînarea premiului la Concursul nostru de rebus și pînă să-mi dau seama pe ce lume mă aflu, mă și pomenesc că-mi pică în mînă două cazuri formidabile: o crimă și un evadat. Strașnic, n-am ce zice!

— Apropo, ce-ai de gînd cu reportajul în imagini despre vila lui Burnaby?

Charles se uită spre cer.

— Cred că este cazul să-ți spun că pe o asemenea vreme nu se pot face fotografii. Mă voi strădui însă din răputeri să susțin că reportajul este singurul motiv al deplasării mele la Sittaford. După cum vezi, se lasă ceața, în altă ordine de idei, am trimis ziarului meu un „Interviu cu domnișoara Emily Trefusis”. Sper că nu te deranjează?

— Absolut deloc, răspunse Emily mecanic. Și ce-ai scris acolo?

— Banalități pe gustul marelui public. „Reprezentantul special al ziarului nostru a luat un interviu domnișoarei Emily Trefusis, logodnica domnului James Pearson, arestat recent de poliție sub acuzația de a fi ucis pe căpitanul Trevelyan...” Mai departe ți-am făcut portretul. Am scris că ești o fată fermecătoare și plină de curaj.

— Foarte mulțumesc, zise Emily.

— A fost un interviu minunat. Nici nu-ți poți imagina ce cuvinte frumoase și înduioșătoare ai spus, cu câtă gingăsie feminină ai declarat că ești gata să fii alături de logodnicul tău, chiar dacă întreaga lume ar fi împotriva lui.

— Chiar așa m-am exprimat? întrebă Emily clipind ușor din ochi.

— Ai ceva împotriva? întrebă Enderby neliniștit.

— O, nu! Să-ți fie de bine, dragă!

Domnul Enderby o privi puțin surprins.

— Stai liniștit, îl calmă fata. Este vorba de un motto. Așa scria pe babetea mea de sărbătoare, când eram mică. Aveam o alta de toate zilele pe care era scris însă „Lăcomia strică”...

— Aha, acum înțeleg. Printre altele, am strecurat câte ceva și despre anii petrecuți de căpitanul Trevelyan în marină. Am aruncat în treacăt o vorbă despre furtul unor idoli și eventualitatea unui act de răzbunare din partea preotului care slujea la templul jefuit. Dar înțelegi, totul e doar o insinuare.

— Se pare că ți-ai făcut datoria, constată Emily.

— Dar tu ce ai făcut? Te-ai sculat foarte devreme.

Emily îi povesti întâlnirea cu domnul Rycroft. Fata se opri brusc și se uită spre poartă. Îndreptându-și privirea în aceeași direcție, Charles văzu un tânăr zdravăn și rumen în obraji, care se afla în fața porții și încerca printr-o serie de gesturi timide să le atragă atenția.

— Îmi cer mii de scuze că vă inoportunez în acest mod,

spuse tînărul. Îmi este deosebit de penibil, dar m-a trimis mătușa mea.

Emily și Charles îl priviră amîndoi nedumeriți.

— Ăsta-i adevărul, continuă tînărul. Vă rog să mă credeți, mătușa mea este un tiran. Ce vrea ea, aia trebuie să faci! Oricum e foarte neplăcut să dai buzna peste oameni la ora asta, dar dacă mi-ați cunoaște mătușa... Dacă îi îndepliniți dorința o veți cunoaște imediat!

— Mătușa dumneavoastră este cumva domnișoara Percehouse? întrebă Emily.

— Exact, spuse tînărul puțin ușurat. Atunci înseamnă că ați auzit despre dînsa? Cumătra Curtis a vorbit, fără doar și poate. Are limbă lungă, nu-i așa? În orice caz, să știți că nu are suflet rău. Dar mă iau cu vorba. Mătușa mi-a spus că dorește să vă vadă negreșit, iar eu am venit să vă comunic acest lucru. Vă transmite complimente, își cere mii de scuze pentru deranj, în fine, dînsa este invalidă, nu iese din casă și v-ar fi foarte recunoscătoare... N-are rost să spun toată povestea. La mijloc e curiozitatea și dacă motivați că vă doare capul sau că trebuie să vă faceți corespondența, totul e în ordine și scăpați de deranjul de a mai da ochii cu ea.

— Dar vreau să vin negreșit, îmi face chiar plăcere, spuse Emily. Vin cu dumneavoastră într-o clipă. Domnul Enderby tocmai trebuia să plece la maiorul Burnaby.

— Chiar trebuie să mă duc? întrebă Enderby cu jumătate de glas.

— Categorie, răspunse Emily răspicat.

Fata îl concedie pe Charles cu un simplu gest și apoi porni la drum cu noul ei prieten.

— Dumneavoastră sînteți domnul Garfield, dacă nu mă înșel? întrebă ea.

— Da, ar fi trebuit să mă recomand.

— Nu face nimic. Nu era așa greu de ghicit...

— Foarte draguț, din partea dumneavoastră că ați acceptat să veniți. Alte fete s-ar fi simțit teribil de ofensate. Dar dumneavoastră știți cum sînt domnișoarele bătrîne.

— Domnule Garfield, sper că nu locuiți aici?

— Doamne ferește, spuse Ronnie Garfield, cutremurîndu-se. Ați mai pomenit vreodată un asemenea loc, uitat de Dumnezeu? N-ai nici măcar un cinematograf unde să-ți mai petreci timpul. Crima asta ne mai scoate din monotonie...

Se întrerupse, speriat de propriile lui cuvinte.

— Vă rog să mă scuzați. Zău, scuzați-mă. Sînt cea mai nefericită creatură de pe lume! Totdeauna fac o gafă. N-am vrut să vă jignesc.

— Sînt convinsă, spuse Emily pe un ton blînd.

— Am ajuns.

Domnul Garfield împinse ușa; Emily intră în curte și străbătu aleea ce ducea spre o vilă identică cu cele din apropiere. În camera de zi, care dădea spre grădină, se afla o canapea pe care stătea întinsă o femeie în vîrstă. Stăpîna casei avea o față suptă și zbîrcită, dar era înzestrată cu un nas ascuțit și cu cei mai iscoditori ochi pe care îi văzuse Emily vreodată. Bătrîna se ridică cu greutate, sprijinindu-se într-un cot.

— Deci ai adus-o, spuse ea. Foarte amabil din partea dumitale că ai venit să vezi o femeie în vîrstă. Asta-i situația cînd ești țintuit la pat. Ai vrea să-ți bagi nasul în toate și dacă nu vine Mahomed la munte, atunci se duce muntele la Mahomed. Să nu crezi că e vorba numai de curiozitate, mai e și altceva la mijloc. Ronnie, du-te și vopsește mobila de grădină. În chioșcul de la capătul curții vei găsi două scaune și o banchetă. Ai acolo pregătită și vopseaua.

— Am înțeles, mătușă Caroline.

Nepotul ascultător dispăru într-o clipă.

— Ia loc, spuse domnișoara Percehouse.

Emily se așează în fotoliul care îi fusese indicat. Ciudat, dar își dădu imediat seama că nutrește un sentiment limpede de simpatie și prețuire față de această femeie cu limba ascuțită. Emily simțea că între ele exista, categoric, o afinitate.

„Iată un om, gîndea fata, care merge direct la miezul problemei. Știe ce vrea și reușește să se impună ori de cîte ori are prilejul. Seamănă cu mine, numai că întîmplarea face ca eu să fiu și drăguță în timp ce ea trebuie să se bizuie numai pe tăria ei de caracter.

— Presupun că ești logodnica nepotului lui Trevelyan, spuse domnișoara Percehouse. Am aflat totul despre dumneata, iar acum, după ce te-am văzut, îmi dau perfect de bine seama ce urmărești. Eu îți doresc din tot sufletul noroc.

— Vă mulțumesc, spuse Emily.

— Nu pot să sufăr femeile molii și sentimentale. Îmi plac oamenii fermi și de acțiune. Se uită la Emily puțin încruntată. Probabil că mă compătimești văzînd că zac în pat și nu sînt în stare să mă mișc?

— Nu, spuse Emily gînditoare. Nu cred că poate fi vorba de așa ceva. Eu am convingerea că un om cu voință reușește totdeauna să obțină ceva de la viață. Dacă nu reușești să te descurci într-un fel, atunci se mai găsesc și alte drumuri.

— Exact, spuse domnișoara Percehouse. Trebuie să abordezi viața dintr-un alt unghi, asta-i totul.

— „Unghiul de atac”, murmură Emily.

— Ce spui?

Emily se strădui să-i explice cît mai clar cu putință teoria pe care o elaborase în cursul acelei dimineți și posibilitățile ei de aplicare în cazul de față.

— Nu-i rău, aprecie domnișoara Percehouse, dînd aprobator din cap. Acum, scumpa mea, să trecem la treburile noastre. Avînd în vedere că ești o fată cu picioarele pe pămînt sper că ai venit la noi ca să mai afli cîte ceva despre locuitori

și să vezi dacă aceste informații au vreo legătură cu crima. Ei bine, dacă vrei să afli ceva despre oamenii de aici, întreabă-mă și eu îți voi spune totul.

Emily nu se lăsă mult rugată. Dînd dovadă de conciziune și spirit practic, trecu imediat la subiect.

— Să începem cu maiorul Burnaby, propuse fata.

— E tipul ofițerului ieșit la pensie. Cam îngust la minte, fără orizont, gelos și invidios foc. Foarte naiv în probleme financiare. E tipul bărbatului gata oricînd să investească bani în acțiuni pentru fabrici de împachetat fum. Altfel îi place să-și plătească datoriile cu promptitudine și are aversiune față de oamenii care intră în casă fără să se șteargă pe picioare.

— Să trecem la domnul Rycroft, sugeră Emily.

— Un omuleț cam straniu, de un egoism feroce. Nițel cam într-o ureche. Îi place să se considere un personaj extraordinar. Presupun că s-a și oferit să te-ajute în rezolvarea acestui caz, date fiind excepționalele lui cunoștințe în domeniul criminologiei.

Emily recunoscă că așa stăteau lucrurile.

— Dar, domnul Duke, ce-mi puteți spune despre dînsul?

— Nu știu nimic despre omul ăsta, deși ar fi cazul să-mi dau seama cu cine am de-a face. E un tip foarte obișnuit. Pînă acum ar fi trebuit să-i găsesc și lui o etichetă și totuși nu sînt în stare. Foarte ciudat! E ca și cum aș avea un lapsus. Cuvîntul îmi stă pe limbă și cu toate acestea nu mi-l amintesc pentru nimic în lume!

— Dar doamna Willett?

— A, doamna Willett! Domnișoara Percehouse se ridică într-un cot, de-a dreptul incitată. Ce ți-aș putea spune despre această doamnă Willett? Și totuși cred că am ce să-ți spun! S-ar putea într-un fel să-ți fie de folos. Du-te la măsuța de scris, trage sertarul de sus și adu-mi, te rog, de acolo plicul alb. Emily îi aduse plicul conform indicațiilor.

— N-am pretenția că ce-ți spun este important, poate chiar să nu aibă nicio valoare. La urma urmelor, toată lumea spune câte o minciună și doamna Willett are și ea dreptul să procedeze la fel. Luă plicul și-l deschise. Am să-ți povestesc totul. Doamna Willett și fiica ei și-au făcut apariția la Sittaford, în niște toalete foarte elegante, venind cu automobilul lui Forder, în timp ce cameristele, cu cuferele înțesate de lucruri, au sosit cu autobuzul. Și fără îndoială, această descindere a fost un adevărat eveniment. Așa că în timp ce cortegiul trecea pe stradă eu eram la geam și am observat că o etichetă s-a desprins de pe un cufăr și, purtată de vînt, a căzut la noi în grădină. Să știi că nimic nu mă enervează mai rău decît murdăria. L-am trimis atunci imediat pe Ronnie să-mi aducă peticul acela de hîrtie și cred că l-aș fi aruncat în foc dacă nu era atît de strălucitor și de viu colorat. M-am hotărît în consecință să-l păstrez pentru albumele de poze pe care le pregătesc pentru copiii internați în spitale. Aș fi uitat poate de mult acest incident, dacă doamna Willett nu ar fi insistat în mai multe rînduri că Violet se află pentru prima dată în străinătate și că ea însăși n-a mai văzut nici o altă țară în afară de Anglia, Italia și Africa de Sud.

— Interesant, spuse Emily.

— Sigur că da. Și acum, privește, te rog!

Domnișoara Percehouse scoase din plic o etichetă de geamantan pe care i-o întinse tinerei fete. Pe etichetă era scris: „Mendle's, Melbourne”.

— După cîte știu eu, Australia nu are nimic comun cu Africa de Sud, își începu domnișoara Percehouse perorația. Aș spune că amănuntul acesta n-are nicio importanță, dar astea sînt faptele. Și să mai știi încă ceva, dragă. Am auzit-o în mai multe rînduri pe doamna Willett strigîndu-i fiicei sale „Coo-ee” ceea ce este caracteristic pentru australieni, nu pentru cei din Africa de Sud. Și lucrul acesta mi se pare de-a

dreptul ciudat. La urma urmelor, de ce să nu admiți că vii din Australia, dacă asta-i realitatea?

— Într-adevăr e foarte curios, spuse Emily. Și mi se pare la fel de ciudat că au venit tocmai aici să-și petreacă iarna.

— Ce mai, e de-a dreptul bătător la ochi, spuse domnișoara Percehouse. Bănuiesc că le-ai cunoscut, nu?

— Nu încă. Intenționez să le fac o vizită în cursul dimineții, numai că n-am avut niciun motiv.

— Ți găsesc eu imediat unul, spuse domnișoara Percehouse, înviorată. Adu-mi stiloul, hîrtia de scris și un plic. Perfect. Stai să mă gîndesc nițel.

Gazda deliberă cîteva minute, apoi începu deodată să strige înfricoșător de tare:

— Ronnie, Ronnie, Ronnie! Ai surzit, ce Dumnezeu? De ce nu vine odată băiatul ăsta cînd îl chem? Ronnie, Ronnie!

Ronnie sosi în pas alergător cu pensula în mînă.

— S-a întîmplat ceva, mătușă Caroline?

— Da' de ce trebuie neapărat să se întîmple ceva? Te-am chemat și atîta tot! Ia spune-mi, ți s-a servit vreo prăjitură mai deosebită, ieri după-amiază la ceai, cînd ai fost la doamna Willett?

— Prăjitură?!

— Prăjitură, sandvișuri, fursecuri, orice altceva... Greu mai ești de cap, băietel! Ce v-a dat la ceai?

— A servit fursecuri cu stafide, spuse Ronnie foarte nedumerit, și niște tartine cu pateu de ficat...

— Fursecuri cu stafide... Merge perfect! Gazda începu să scrie rapid. Poți să te întorci să-ți vezi de vopsitul tău, Ronnie. Nu te mai învîrți pe aici și nu mai sta așa cu gura căscată. Poți să respiri și pe nas, că doar ți-au scos polipii de cînd aveai opt ani!

Domnișoara Percehouse continuă să scrie:

. . .

„STIMATĂ DOAMNĂ WILLETT,

Am aflat de la nepotul meu că ieri la ceai i-ați servit cele mai delicioase fursecuri cu stafide. V-aș ruga să aveți amabilitatea să-mi dați și mie rețeta. Nutresc speranța că rugămintea mea nu va constitui în niciun fel un prilej de deranj pentru dumneavoastră și aș vrea să înțelegeți că, în afară de deliciile culinare, un invalid are puține satisfacții de la viață. Domnișoara Trefusis a avut amabilitatea să-mi promită că vă transmite personal această scrisorică, deoarece astăzi Ronnie este ocupat. Cred că sînteți la fel de impresionată de știrile cu privire la evadatul de la Princetown.

A dumneavoastră sinceră,

CAROLINE PERCEHOUSE”.

DUPĂ CE TERMINĂ SCRISOAREA, DOMNIȘOARA PERCEHOUSE puse hîrtia în plic, îl lipi bine și scrise adresa.

— Poftim, draga mea. Probabil că la Vila Sittaford au sosit cohorte de ziariști. I-am văzut trecînd pe stradă în mașina lui Forder. Dar să întrebi de doamna Willett și să spui că aduci un mesaj din partea mea. În felul acesta ai să pătrunzi în casă. N-are rost să-ți spun să fii cu ochii în patru și să cauți să profiți la maximum de această vizită. Sînt convinsă că știi ce ai de făcut.

— Sînteți deosebit de amabilă!

— Îi ajut pe cei care știu să se ajute singuri. Apropo, pînă acum nu m-ai întrebat nimic despre Ronnie. Presupun că se află și el pe lista dumatăle. În felul lui este un băiat bun, dar teribil de moale. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar ar fi în stare să facă orice pentru bani. Uită-te numai cîte înghite de la mine! Nu are nici măcar atîta minte să-și dea seama că aș

ține de o mie de ori mai mult la el dacă din cînd în cînd ar fi și el mai categoric și m-ar pune la punct. Singurul locuitor din sat despre care nu ți-am spus nimic este căpitanul Wyatt. Am impresia că este opioman. Om mai sucit și mai cusurgiu ca el nu găsești în toată Anglia! Mai vrei să știi ceva?

— Cred că nu, tot ce mi-ai spus îmi este de ajuns.

CAPITOLUL XVIII. EMILY FACE O VIZITĂ LA VILA SITTAFFORD

In timp ce străbătea grăbită străduța, Emily observă că vremea începe să se strice. Deasupra satului se lăsa o ceață deasă.

„Cîte nu are omul de suferit în Anglia, din pricina climei ăsteia îngrozitoare! gîndea fata. Dacă nu plouă bate vîntul, și dacă nu ninge, te îneacă ceața! Chiar și atunci cînd strălucește soarele, e atît de frig încît îți îngheață mîinile și picioarele!”

Dar șirul gîndurilor îi fu întrerupt brusc de o voce răgușită care răsuna prin apropiere:

— Scuzați-mă, nu ați văzut cumva o cățelușă bull terrier?

Emily tresări și își întoarse privirile în direcția de unde se auzea glasul. În dreptul unei porți, se afla un bărbat înalt și subțire, cu părul cărunt. Avea fața arsă de soare și ochii mari și congestionați. Omul se sprijinea pe o cîrjă și o scruta pe Emily cu deosebit interes. Fetei nu-i fu greu să identifice în acest personaj pe căpitanul Wyatt, locuitorul invalid de la vila nr. 3.

— Nu, n-am văzut, răspunse într-un târziu Emily.

— Cățelușa a ieșit din curte, explică domnul Wyatt. Este o creatură deosebit de afectuoasă, dar teribil de prostuță. Și cu automobilele acestea care circulă în sus și în jos...

— Nu am impresia că e prea mare aglomerație pe aici, replică Emily.

— În timpul verii e un du-te-vino de autobuze, preciză căpitanul Wyatt. Dimineața trece cursa de la Exhampton. Merge pînă la colina Sittaford Beacon, dar la jumătatea drumului face o haltă pentru cei care doresc să ia o gustare.

— Bine, dar acum nu e vară!

— Cu toate acestea nu de mult a trecut pe aici un autobuz. Cred că erau ziariștii care se duceau să vadă Vila Sittaford.

— L-ați cunoscut bine pe căpitanul Trevelyan?

Fata era convinsă că incidentul cu cățelușa nu era decît un pretext prin care căpitanul Wyatt încerca să-și satisfacă curiozitatea. Era perfect conștientă că devenise principalul punct de atracție al satului și, ca atare, căpitanul Wyatt dorea în mod firesc, ca și toți ceilalți de altfel, să o cunoască.

— Nu l-am cunoscut prea bine. Trevelyan mi-a vîndut vila în care locuiesc.

— Aha, făcu Emily încurajator.

— Omul era un avar și nimic mai mult. Inițial se stabilise ca vila să fie construită în conformitate cu gustul și dorința cumpărătorului, dar pentru că eu am cerut să-mi vopsească tocurile de la geamuri în maro și galben, el a majorat prețul. Susținea că înțelegerea prevedea o singură culoare.

— Deci nu l-ați prea simpatizat?

— Am avut multe conflicte cu dînsul, preciză căpitanul Wyatt. Dar eu mă cert cu toată lumea, adăugă el după o clipă de gîndire. Într-un loc ca ăsta, oamenii trebuie puși la punct pentru ca să învețe să te lase în pace. Toată ziua bună ziua cioc, cioc la ușă, și cînd ți-e lumea mai dragă dau buzna peste tine și îți împuiază capul cu prostii. Nu mă deranjează o vizită cînd sînt dispus de așa ceva, dar musafirii trebuie să vină cînd ești tu dispus, nu cînd au ei poftă. Trevelyan își dădea aere de

stăpîn al domeniului și, de cîte ori avea chef, mă onora cu prezența lui. Acum nu mai are cine să mă deranjeze, adăugă el cu satisfacție.

— Ooo! exclamă Emily șocată.

— E mare lucru să ai un servitor străin. Ei știi ce înseamnă un ordin. Abdul! Abdul!... strigă căpitanul Wyatt.

Din vilă își făcu apariția un indian înalt, purtînd turban. Omul stătea liniștit și aștepta atent instrucțiunile stăpînului său.

— Pofțiți înăuntru să luați ceva, spuse Wyatt. Puteți vizita mica mea vilă.

— Regret, dar sînt grăbită.

— Nu, nu cred!

— Ba da, trebuie să mă grăbesc! Sînt așteptată undeva.

— În zilele noastre oamenii nu mai știu ce înseamnă arta de a trăi, spuse căpitanul. Ce absurditate... Să alergi să prinzi trenul, să dai întâlniri la oră fixă, să-ți trăiești toată viața obsedat de minute și de secunde! Deviza mea este: „Scoală-te odată cu soarele, mănîncă atunci cînd ți-e poftă și nu te face robul ceasornicului”. I-aș învăța eu pe oameni cum să trăiască, dacă mi-ar da ascultare!

Dar Emily gîndea că rezultatele acestui mod de viață nu păreau a fi dintre cele mai ademenitoare. Fetei nu-i mai fusese dat să vadă un om atît de uzat – o adevărată ruină – ca acest domn Wyatt. Apreciînd totuși că, pentru moment, i-a satisfăcut îndeajuns curiozitatea, invocă din nou întîlnirea la care trebuia să fie prezentă și își văzu de drum.

Vila Sittaford avea o ușă masivă de stejar, o sonerie respectabilă și un imens ștergător de sîrmă. Cutia de scrisori era de alamă și strălucea ca aurul. Emily își dădu seama că toate aceste amănunte erau o dovadă de lux și bunăstare. O cameristă obișnuită la înfățișare, dar îngrijit îmbrăcată, îi deschise ușa.

— Doamna Willett nu primește pe nimeni în dimineața aceasta, spuse camerista pe un ton foarte glacial.

Emily înțelese pe loc că ziariștii trecuseră pe aici înaintea ei și îi exasperaseră pe locatari.

— Am adus un mesaj din partea domnișoarei Percehouse, spuse Emily și îi dădu cameristei plicul.

La auzul acestui nume, camerista deveni mai binevoitoare. După un moment de ezitare, o invită plină de amabilitate înăuntru. Pătrunse într-o încăpere pe care agenții imobiliari ar fi calificat-o drept „un hol elegant”, iar de aici fu condusă într-un salon uriaș. În cămin ardea un foc strălucitor și se vedea clar că prin această cameră își făcuseră de lucru niște femei.

După ce studie cu atenție fiecare colțișor, Emily se duse în fața căminului pentru a-și încălzi mâinile. În aceeași clipă se deschise ușa și în cameră intră o fată frumoasă și elegant îmbrăcată, de aproximativ aceeași vîrstă cu ea. Emily observă imediat că tînăra se afla într-o stare de puternică încordare nervoasă. Reușea totuși să-și ascundă emoția cu mult eroism și dădea impresia că este de un calm desăvîrșit.

— Bună dimineața, spuse tînăra, îndreptîndu-se spre ea și strîngîndu-i mîna. Îmi cer scuze că mama nu poate coborî, dar nu se simte prea bine și va trebui să-și petreacă dimineața în pat.

— Îmi pare foarte rău. Mă tem că nu e momentul cel mai potrivit pentru o vizită.

— Nu vă faceți nicio problemă. Bucătăreasa vă scrie chiar acum rețeta de fursecuri. Sîntem încîntate să-i putem face o plăcere domnișoarei Percehouse. Locuiți la dînsa?

Emily zîmbi la gîndul că Vila Sittaford era probabil singura casă din sat unde nu se știa încă nimic despre prezența și intențiile ei. Cei de aici aveau un regim special.

Personalul de serviciu era fără doar și poate la curent cu prezența ei, în timp ce locatările o ignorau cu desăvîrșire.

— Nu, nu stau la dînsa. De fapt locuiesc la doamna Curtis.

— Este normal, de altfel. Vila nr. 5 e foarte mică și apoi acolo locuiește și Ronnie Garfield, nepotul domnișoarei. Nu ar mai fi fost loc și pentru dumneavoastră. Domnișoara Percehouse este o persoană minunată, nu-i așa? Are multă tărie de caracter, dar cîteodată mi-e frică de ea.

— Într-adevăr, este o persoană voluntară și cam arțăgoasă, încuviință Emily, bine dispusă. Dar, la urma urmelor, cum să nu fii tentat să-i intimidezi pe cei din jurul tău, cînd vezi că nimeni nu-ți opune rezistență?

Domnișoara Willett scoase un oftat.

— Aș vrea să fiu și eu în stare să mă impun. Am avut o dimineață îngrozitoare, ziariștii mi-au mîncat pur și simplu sufletul.

— A, da, e firesc. Aceasta este casa căpitanului Trevelyan, cel care a fost ucis la Exhampton, nu-i așa?

Emily încerca să afle motivul stării de încordare în care se afla gazda. Fata de-abia se mai putea stăpîni. Violet se speriasse de ceva și acum teama o copleșise de-a binelea. Emily adusese în mod intenționat vorba de căpitanul Trevelyan, dar fiica doamnei Willett nu reacționează în niciun fel la auzirea acestui nume. Poate că se aștepta la o asemenea discuție.

— Da. Totul a fost îngrozitor.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă să discutăm acest subiect, v-aș ruga să-mi spuneți...

— Nu... bineînțeles că nu... ce să am împotrivă?

„Cu fata asta este ceva în neregulă, gîndi Emily. Aproape că nu știe ce spune. Oare de ce s-o fi speriat atît de tare în dimineața aceasta?”

— V-aș ruga să-mi vorbiți și mie despre ședința de

spiritism, continuă Emily. Am auzit din întâmplare despre acest incident și mi s-a părut teribil de interesant. Vreau să spun, cu totul ieșit din comun.

„Emoții copilărești, gîndea în sinea ei Emily. Asta cred că este singura explicație!”

— O, a fost îngrozitor! N-am să uit niciodată seara aceea! Credeam cu toții că ne face cineva o farsă, numai că era o glumă cam exagerată.

— Cum adică?

— N-am să uit niciodată clipa în care am aprins luminile! Toți musafirii aveau o înfățișare atît de stranie... Nu mă refer la domnul Duke și maiorul Burnaby. Ei sînt oameni cu nervii de fier și n-ar fi niciodată dispuși să recunoască că au fost impresionati de o întâmplare ca aceasta, dar se vedea totuși clar că maiorul Burnaby era foarte tulburat. Aș spune că de fapt el a dat crezare mesajului mai mult decît toți ceilalți musafiri. Cît despre bietul domn Rycroft, era gata-gata să facă un atac de cord, deși el ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de situații fiindcă se ocupă de studierea fenomenelor paranormale. Despre Ronnie Garfield ce să vă mai spun? Arăta de parcă văzuse un strigoi la doi pași de el. Chiar și mama era foarte tulburată. N-am mai văzut-o niciodată într-o asemenea stare!

— Trebuie să fi fost o atmosferă sumbră și plină de mister! Regret că n-am fost și eu cu dumneavoastră!

— Într-adevăr înspăimîntător! Pretindeam cu toții că a fost doar o glumă, dar lucrurile nu păreau să stea chiar așa. Apoi maiorul Burnaby s-a hotărît brusc să se ducă la Exhampton. Am încercat cu toții să-l oprim, dar fără niciun rezultat. Cînd a plecat, eram foarte îngrijorați și speriați. Și, după toate acestea, alaltăieri seară... a nu, ieri dimineață am aflat că domnul Trevelyan a fost ucis.

— Credeți că era spiritul căpitanului Trevelyan? spuse

Emily puțin speriată. Nu credeți cumva că a fost un caz de clarviziune sau de telepatie?

— Nu știu ce să spun, dar n-am să mai rîd niciodată de astfel de lucruri.

Camerista își făcu apariția, aducînd rețeta pe o tăviță, și i-o înmîină gazdei. Violet desfăcu hîrtia, o citi în grabă și apoi i-o dădu lui Emily.

— Poftiți, spuse ea. De fapt ați sosit la timp. Crima i-a speriat grozav pe servitori. Ei susțin că e periculos să locuiești într-un loc atît de izolat. Ieri seară, mama și-a pierdut răbdarea și le-a spus să-și facă bagajele. Astăzi după-amiază cele două slujnice vor pleca. În locul lor ne vin doi bărbați. Sper că se vor descurca mai bine.

— Servitorii aceștia sînt tare copilăroși, nu-i așa? spuse Emily.

— Se comportă de parcă bietul domn Trevelyan ar fi fost ucis chiar în această casă.

— Dar ce v-a făcut să veniți, tocmai aici? întrebă Emily pe un ton foarte nevinovat.

— Am crezut că va fi nostim!

— Și nu găsiți că e cam plicticos?

— O, nu. Mie îmi place foarte mult la țară.

Violet evita să se uite în ochii vizitatoarei sale. Pentru o clipă, privirea ei trădase suspiciune și teamă. Fata se agita pe scaun și dădea semne de nerăbdare. Emily se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Mii de mulțumiri, domnișoară Willett. Sper că mama dumneavoastră are să se simtă mai bine.

— Se și simte mult mai bine. Starea ei se datorește servitorilor și... grijilor.

— Bineînțeles.

Emily profită de o clipă de neatenție a gazdei și reuși cu

multă abilitate să-și pună mânușile pe măsura de lângă fotoliul pe care stătuse. Violet Willett o însoți pînă la ușă, unde se despărțiră cu un schimb de amabilități. Emily plecă, dar pentru că în timp ce cobora scările nu auzi cheia răsucindu-se în broască, se întoarse, așteptă o clipă și apoi pătrunse tiptil în hol. Vizita la doamna Willett confirmase pe deplin teoriile sale cu privire la Vila Sittaford. Mai mult ca sigur că aici se petrecea ceva neobișnuit. Emily nu credea că Violet are vreun amestec în uciderea căpitanului Trevelyan, dar dacă inocența fetei era doar o mască, atunci situația se schimba. Ceva era în neregulă aici și lucrul acesta avea precis o legătură cu tragedia. Exista, fără îndoială, o legătură între cele două femei și căpitanul Trevelyan, iar această relație reprezenta poate cheia misterului.

Emily se opri o clipă, neștiind ce să facă. În hol nu se mai afla nimeni; avea o scuză foarte plauzibilă – mânușile pe care le lăsase, intenționat, în salon. Fata stătea nemișcată și asculta. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepția unui murmur slab care venea de la etaj. Se strecură cu maximum de precauție pînă la scara interioară și privi în sus. Apoi, încet, încet, urcă scările, treaptă cu treaptă. Gestul ei era foarte riscant. La drept vorbind, i-ar fi fost greu să susțină că mânușile urcaseră scările din proprie inițiativă! Dar ardea de curiozitate și dorea cu orice chip să surprindă măcar cîteva frînturi din conversația ce avea loc sus. Emily obișnuia să spună că ușile construcțiilor moderne nu se închid niciodată etanș. De altfel, murmurul vocilor răzbea pînă jos. „Dacă reușesc, așadar, să ajung pînă în dreptul ușii, își făcea ea socoteala, am să pot urmări discuția cuvînt cu cuvînt!” Încă un pas... și încă unul... Erau vocile celor două femei, mai mult ca sigur vocea Violetei și a mamei sale!

Deodată, conversația se întrerupse brusc și se auziră zgomote de pași. Emily se retrase imediat și coborî scara.

Cînd ajunse jos, Violet fu surprinsă s-o găsească în hol pe musafira de care tocmai se despărțise. Tînăra se învîrtea prin cameră, avînd aerul unui cîine care s-a rătăcit de stăpînul său.

— Mănușile... explică Emily. Cred că le-am uitat aici și am venit să le iau.

— Trebuie să fie în salon, spuse Violet.

Intrară amîndouă în salon, unde, cum era și firesc, găsiră mănușile pe măsuta de lîngă fotoliu.

— Mii de mulțumiri, spuse Emily. Așa sînt eu, uitucă! Îmi las lucrurile prin toate părțile.

— Pe o asemenea vreme mănușile sînt indispensabile. Este foarte frig.

Tinerele se despărțiră din nou în hol, dar de data aceasta Emily auzi clar că cineva răsucea cheia în broască.

Străbătu poteca, foarte îngîndurată, pentru că, în clipa cînd coborîse scările de la etaj, auzise limpede, prin ușa întredeschisă, vocea îngrijorată a unei femei mai în vîrstă exclamînd tare: „Doamne, Dumnezeuule, nu mai pot să suport! De s-ar face odată noapte!”

CAPITOLUL XIX. IPOTEZE

Cînd s-a întors acasă, Emily a fost întâmpinată de doamna Curtis, care i-a dat două telegrame și a anunțat-o că Charles plecase împreună cu alți cîțiva tineri. Emily a luat telegramele, le-a deschis și le-a vîrît apoi în buzunarul jachetei, spre decepția gazdei care o iscodea cu privirea, arzînd de curiozitate.

— Sper că nu ați primit vești proaste? întrebă doamna Curtis.

— O, nu, răspunse Emily.

— Cînd primesc telegrame, îmi sare totdeauna inima, zău așa! insistă doamna Curtis.

— Da, aveți dreptate, și eu mă sperii cumplit.

În acea clipă, însă, Emily nu dorea nimic altceva decît să fie lăsată singură pentru a putea face un bilanț al situației. Se duse în camera ei, luă un creion și o hîrtie și se puse pe treabă după propriul ei sistem. Dar după mai puțin de douăzeci de minute de meditație și analize, fu întreruptă de Charles.

— Salve, salve, salve! Aici erai, deci! Presa te caută de azi de dimineață și tu, nicăieri! Pentru orice eventualitate le-am comunicat că nu ai niciun motiv de îngrijorare. Țin să te informez că eu sînt purtătorul tău de cuvînt!

Charles chicoti.

— Să știi că nu mi-am asumat acest rol nici din invidie nici din răutate. Le-am dat ziaristilor tot ce li se cuvenea. Îi cunosc pe fiecare și știu ce-i de făcut. E prea frumos să fie adevărat! Mă ciupesc întruna și am senzația că o să mă trezesc dintr-un vis frumos. Apropo, ce zici de ceața asta?

— În niciun caz n-o să mă oprească să plec după-amiază la Exeter, spuse Emily.

— Chiar ai de gând să te duci pînă acolo?

— Da. Trebuie neapărat să mă întîlnesc cu domnul Dacres, care urmează să se ocupe de cazul lui Jim. Mi-a scris că dorește să mă vadă. După aceea, intenționez să trec și pe la mătușa Jennifer. La urma urmelor, nu e mai mult de o jumătate de oră pînă la Exeter.

— Crezi cumva că doamna Gardner a luat trenul, s-a dus la fratele ei și i-a făcut rapid de petrecanie, fără ca nimeni să observe că lipsește de-acasă?

— E-adevărat că lucrul acesta pare puțin probabil, dar trebuie să avem în vedere orice posibilitate. N-aș vrea în niciun caz ca mătușa Jennifer să fie vinovată. Aș prefera mai degrabă ca asasinul să fie Martin Dering. Îi urăsc pe cei de teapa lui, care își permit orice, fiindcă știu să profite de situație.

— Este Dering un asemenea tip?

— Sigur că da. E tipul omului gata oricînd să săvîrșească o crimă. Primește toată ziua telegrame de la diverse edituri și își risipește toți banii la cursele de cai. Este teribil de enervant că omul ăsta are un alibi atît de perfect. Domnul Dacres mi-a atras atenția. Întîlnirea cu editorul și prezența la un dineu literar, ce poate să fie mai respectabil și în afară de orice bănuială?

— Un dineu literar?... Vineri seara?... Martin Dering... stai să mă gîndesc... Martin Dering... Acum mi-aduc bine aminte.

Ce mai, sînt sigur, dar, pentru orice eventualitate, am să-i scriu lui Caruthers.

— Dar despre ce tot vorbești?

— Uite cum stau lucrurile. Știi doar că am sosit la Exhampton vineri seară. În aceeași zi trebuia să primesc o informație de la un prieten de-al meu, tot ziarist, acest Caruthers, despre care-ți vorbeam. Aranjasem să treacă pe la mine în jurul orei șase jumătate, înainte de a se duce la un dineu literar... Știi, Caruthers e o persoană foarte importantă... În caz că nu putea veni la timp, urma să-mi trimită cîteva rînduri la Exhampton. Ei bine, omul nu a putut veni la întîlnire, așa că mi-a scris.

— Ei și ce legătură are una cu alta?

— Nu mai fi așa nerăbdătoare. Ajung și la miezul problemei. Amicul meu era nițel cam amețit cînd mi-a scris. Se distrase bine la dineu... După ce mi-a transmis știrea care mă interesa, mi-a înșirat o întreagă poliloghie despre sindrofia la care participase. Îți imaginezi probabil... Mi-a relatat cuvîntările care s-au rostit, mi-a descris „personalitățile” cu care avusese de-a face: un romancier celebru și un dramaturg la modă. Mi-a scris apoi că a avut un loc teribil la masă. Scaunele de lîngă el erau amîndouă goale. Într-o parte trebuia să stea Ruby Mealmott, autoarea aceea de romane siropoase la modă iar pe locul celălalt, Martin Dering, specialistul nostru în romane licențioase. Dar cum niciunul nu era prezent, și-a schimbat locul și s-a așezat lîngă un cunoscut poet, încercînd să profite și din punct de vedere profesional de seara aceea. Ei bine, acum îți dai seama ce vreau să spun?

— Charles, scumpule, exclamă Emily, dîndu-și frîu liber sentimentelor, dar ce-mi spui tu este formidabil? Asta înseamnă că bruta de Martin Dering nu a fost prezent la sindrofie?

— Exact!

— Ești sigur că-ți amintești bine numele?

— Absolut sigur. Din păcate am rupt scrisoarea, dar ca să mă conving mai bine am să-i telegrafiez lui Caruthers. În orice caz, nu cred că fac o confuzie.

— Mai rămîne editorul cu care s-a întîlnit în cursul după-amiezii. Dar, după cît se pare, acesta tocmai a plecat în America și atunci treaba nu prea miroase bine. E ca și cum și-ar fi ales în adins un martor cu care știa că e greu să se ia legătură ulterior.

— Chiar crezi că e ceva în toată treaba asta?

— S-ar părea să fie ceva la mijloc. Cred că cel mai bun lucru este să mergem direct la drăguțul de Narracott și să-i comunicăm ultimele noastre descoperiri. Noi n-am putea lua contact cu un editor care în clipa de față se află în largul oceanului sau mai știu eu unde. Asta e o treabă de competența poliției.

— Pe cîntea mea, dacă lucrurile se adevăresc, am dat lovitură! se bucură Enderby. Dacă avem dreptate, am impresia că distinsul ziar „Daily Wire” nu mi-ar putea oferi mai puțin de...

Dar Emily îl întrerupse brutal din visurile sale de mărire.

— Dragă, nu trebuie să ne pierdem capul și să lăsăm restul la voia întîmplării. Trebuie să plec negreșit la Exeter. Nu cred că o să mă pot întoarce pînă mîine dimineată. Dar să știi că am o treabă pentru tine.

— Despre ce e vorba?

Emily îi relată întrevădarea cu Violet Willett și îi atrase atenția asupra exclamației ciudate pe care o auzise în timp ce cobora de la etaj.

— Trebuie cu orice chip să aflăm ce se va petrece la noapte. În aer plutește ceva!

— Dar ce-mi spui tu este extraordinar!

— Nu-i așa! S-ar putea să fie doar o coincidență, dar tot

așa de bine nu-i exclus să fie ceva serios la mijloc. Nu uita că doamna Willett s-a descotorosit de toți servitorii. Diseară urmează să se petreacă ceva neobișnuit la Sittaford, iar tu va trebui să fii la fața locului și să vezi despre ce e vorba!

— Cum adică, să-mi petrec toată noaptea în grădină, dîrdîind de frig la adăpostul unui tufiș?

— Sper că nu ai nimic împotriva, nu-i așa? Ziariștii sînt gata să facă orice pentru o cauză nobilă.

— Cine ți-a mai spus și asta?

— N-are nicio importanță. Știu eu ce vorbesc. Ai să fii acolo, nu-i așa?

— Mai e vorbă, spuse Charles. N-o să-mi scape nimic. Dacă diseară se întîmplă într-adevăr ceva neobișnuit la Vila Sittaford, voi fi și eu pe acolo.

Apoi Emily îi povesti tot ce aflate de la domnișoara Percehouse în legătură cu eticheta de pe geamantan.

— Ciudat, spuse Enderby. Cel de-al treilea membru al familiei Pearson, cel mai tînăr dacă nu mă înșel, se află în Australia, nu-i așa? Lucrul acesta s-ar putea să nu însemne mare lucru, dar tot așa de bine nu-i exclus să aibă legătură cu crima.

— Hm, exclamă Emily. Cam asta e tot ce-am avut de spus. Tu mai ai să-mi comunici ceva?

— Să vezi, se codi Charles, am o idee.

— Te-ascult.

— Numai că nu știu cum ai s-o iei.

— Ce vrei să spui, că n-o să-mi facă plăcere?

— Îmi promiți că nu te-nfurii, nu-i așa?

— N-avea nicio grijă. Te voi asculta cu atenție și calm, orice mi-ai spune.

— Ei bine, uite despre ce este vorba. Începu Charles Enderby, privind-o cam nehotărît. Să nu îți închipui că vreau

să te jignesc, dar aş dori să ştiu dacă eşti sigură că prietenul tău spune numai adevărul?

— Vrei să insinuezi cu alte cuvinte, că Jim l-a ucis pe căpitanul Trevelyan? Poţi să crezi ce vrei. Ți-am spus de la bun început că această supoziție este foarte firească, dar ți-am atras atenția că noi trebuie să acționăm pornind de la premisa că Jim e nevinovat.

— Nu vreau să spun că el este ucigașul, încercă să se dezvinovățească Enderby. Sînt de acord cu tine că nu el i-a făcut bătrînului de petrecanie. Vreau numai să ştiu cît adevăr este în povestea lui. Jim susține că a fost la Trevelyan, că au stat de vorbă și că la plecare bătrînul era perfect sănătos, nu i așa?

— Exact.

— Ei bine, mie mi-a venit ideea că bătrînul era poate mort la sosirea lui Jim. Ce zici? Cu alte cuvinte, Jim s-a speriat și n-a mai vrut să spună cum s-au petrecut lucrurile.

Charles își prezentase teoria cu oarecare timiditate, dar se simți dintr-o dată ușurat cînd își dădu seama că Emily nu dădea semne de mînie. Fata își încruntase sprîncenele și căzuse pe gînduri.

— La drept vorbind, începu ea, ce spui tu este foarte posibil. Pînă acum nu mi-a venit această idee. Știu că Jim nu ar fi în stare să ucidă pe cineva, dar e foarte probabil să se fi speriat și să fi trîntit o minciună prost ticluită. În acest caz, el nu e omul care să mai dea înapoi.

— Nenorocirea este că nu poți merge la închisoare să-l întrebi cum s-au petrecut lucrurile. Nu cred că ți s-ar permite să discuți cu el între patru ochi.

— În schimb, l-aș putea trimite pe domnul Dacres. După cîte ştiu, avocatul are dreptul să discute cu clientul său. Din păcate, însă, Jim este teribil de încăpățînat. Dacă a spus odată un lucru, tot așa o ține.

— „Asta îmi este declarația și nu mai am nimic de adăugat”, spuse Enderby înțelegînd cum stau lucrurile.

— Exact, Charles dragă. Mă bucur că mi-ai sugerat această ipoteză. Mie nu mi-a venit în minte. Noi căutăm persoana care a sosit la vila Hazelmoor după plecarea lui Jim, dar dacă în realitate lucrurile s-au petrecut înainte?

Emily se opri dusă pe gînduri. Aveau în față două teorii diametral opuse. Teoria sugerată de domnul Rycroft, potrivit căreia tocmai conflictul dintre Jim și unchiul său declanșase crima, și cealaltă teorie potrivit căreia asasinul îl ignorase cu desăvîrșire pe Jim. Emily considera că, înainte de toate, trebuia să discute cu doctorul care a examinat corpul victimei. Dacă era posibil ca Trevelyan să fi fost ucis, să zicem, la ora patru, problema alibiurilor trebuia pusă într-o lumină cu totul nouă. Pe de altă parte, domnul Dacres trebuia să-l convingă pe Jim că este absolut necesar să spună adevărul. Emily se ridică de pe pat.

— N-ar fi rău să te interesezi cum pot ajunge la Exhampton. S-ar părea că omul acela de la fierărie are o mașină. Vrei să te duci să discuți cu el? Eu pornesc imediat după masa de prînz. La trei și zece am un tren spre Exeter. În felul acesta voi avea timp să trec și pe la doctor. Cît e ceasul?

— Douăsprezece și jumătate.

— Bine. Mîncăm și după aceea mergem împreună să rezolvăm problema automobilului. Dar mai am ceva de făcut înainte de a pleca din Sittaford.

— Ce anume?

— Am de gînd să-i fac o vizită domnului Duke. E singura persoană din Sittaford cu care n-am stat încă de vorbă. A fost și el prezent la ședința de spiritism.

— În drum spre fierărie trecem și pe la el.

Vila domnului Duke era situată la marginea satului. Charles împinse poarta și intrară în curte. În clipa aceea avură

o surpriză. Ușa vilei se deschise și un bărbat își făcu apariția. Acesta nu era altul decît inspectorul Narracott. Și el păru surprins, Emily avu chiar impresia că era puțin stînjenit.

Emily renunță la planurile ei inițiale.

— Sînt bucuroasă că vă văd, domnule inspector. Aș dori să discut cu dumneavoastră cîteva probleme.

— Încîntat, domnișoară Trefusis. Inspectorul își scoase ceasul din buzunar, apoi exclamă: Regret, dar va trebui să ne grăbim. Mă așteaptă o mașină. Trebuie să mă reîntorc la Exhampton cît mai curînd cu putință.

— Atunci am mare noroc! N-ați vrea să mă luați și pe mine cu dumneavoastră?

Pe un ton cam rece, inspectorul răspunse că este încîntat.

— Charles, adu-mi, te rog, valiza. E gata pregătită.

Charles plecă imediat.

— Întîlnirea cu dumneavoastră aici este o adevărată surpriză, domnișoară Trefusis, spuse inspectorul Narracott.

— Cînd ne-am despărțit, doar v-am spus „La revedere”, dacă vă mai aduceți bine aminte, nu-i așa?

— Atunci nu mi-am dat seama.

— Vedeți, n-a trecut mult și ne întîlnim din nou, spuse Emily plină de candoare. Știți, domnule inspector, faceți o mare greșală! Jim nu este omul pe care îl căutați! Și încă ceva: Cred că în sinea dumneavoastră sînteți de acord cu mine.

— Ce vă face să credeți acest lucru, domnișoară Trefusis?

— Ce faceați în casa domnului Duke?

Narracott păru cam încurcat, așa că Emily profită de situație.

— Aveți îndoieli, domnule inspector... da, da, aveți îndoieli. Dumneavoastră credeți că ați pus mîna pe vinovat, dar acum nu mai sînteți sigur și, în consecință, căutați un alt fir. Să știți că am să vă spun ceva care v-ar putea fi de folos. Vă povestesc totul în drum spre Exhampton.

Pe stradă se auzi zgomot de pași și Ronnie Garfield le ieși înaintea. Avea aerul unui puști care a fugit de-acasă și aleargă cu respirația tăiată, simțindu-se cu musca pe căciulă.

— Domnișoară Trefusis, începu el, nu vreți să facem o plimbare după-amiază, cît doarme mătușa?

— Imposibil, răspunse Emily. Plec la Exeter.

— Cum? Și nu vă mai întoarceți?

— Ba da, mâine dimineată sînt înapoi.

— Atunci e minunat!

Emily scoase din buzunarul jachetei un plic pe care îl înmîină lui Ronnie.

— Te rog să dai mătușii dumitale plicul acesta. Este rețeta pentru fursecurile cu stafide. Spune-i, te rog, că a cerut-o la timp. Bucătăreasa pleacă astăzi împreună cu ceilalți servitori. Să nu uiți să-i spui. Amănuntul acesta o va interesa foarte mult.

De departe, răsună un glas ascuțit:

— Ronnie, Ronnie, Ronnie!

— E mătușa, spuse tînărul, tresărind agitat. Trebuie să plec!

— Du-te negreșit, spuse Emily. Ai o pată de vopsea pe obrazul stîng, îi strigă ea, dar Ronnie dispăruse. Iată-l și pe prietenul meu cu valiza! Să mergem, domnule inspector vă povestesc totul în mașină.

CAPITOLUL XX. ÎN VIZITĂ LA MĂTUȘA JENNIFER

La ora două și jumătate, doctorul Warren a fost vizitat de Emily. Din prima clipă, doctorul a simțit o simpatie sinceră pentru această fată atrăgătoare, plină de simț practic. Întrebările ei erau clare și la obiect.

— Da, domnișoară Trefusis, înțeleg ce vreți să spuneți. Sper însă că vă dați seama că, în realitate, lucrurile nu se petrec ca într-un roman polițist și este aproape imposibil să stabilești cu exactitate momentul în care a survenit un deces. Eu am examinat corpul victimei la ora opt. Pot afirma cu toată convingerea că Trevelyan era mort de cel puțin două ore. Mi-ar fi totuși greu să afirm că decesul survenise înainte. Dacă dumneavoastră mi-ați sugera că a fost ucis la ora patru, aş spune că este foarte posibil, deși eu înclin să cred că totul s-a petrecut mai târziu. Pe de altă parte, însă, este evident că decesul n-a putut să aibă loc cu mult înainte de această oră. Patru ore și jumătate este intervalul de timp maxim în limita căruia ar fi putut să se petreacă tragedia.

— Vă mulțumesc, spuse Emily. Ați fost foarte amabil.

Tînăra a reușit să prindă trenul de trei și zece și, de la gară, s-a dus direct la hotelul unde locuia domnul Dacres. Discuția care a avut loc a fost precisă și concretă, asemenea

unei tranzacții comerciale. Domnul Dacres o cunoștea pe Emily din copilărie și se ocupase de problemele ei din clipa în care fata ajunsese la majorat.

— Dragă Emily, începu el, cred că trebuie să te pregătești pentru o veste proastă. Situația lui Jim Pearson este mult mai gravă decît ne-am fi imaginat.

— Mult mai gravă?!

— Nu are niciun rost să ne pierdem timpul cu vorbe. Trebuie să știi că au ieșit la iveală o serie de fapte care îl pun pe logodnicul tău într-o lumină foarte nefavorabilă. Tocmai acesta a fost motivul care a determinat poliția să-l acuze de crimă. Cred că nu ar fi în interesul tău să-ți ascund aceste fapte.

— Vă rog foarte mult să-mi spuneți totul.

Fata dădea dovadă de stăpînire de sine și vorbea pe tonul cel mai calm. Indiferent cît de tulburată era în sinea ei, nu era deloc dispusă să-și dea sentimentele în vileag. Judecata rece și nu sentimentalismele îi putea fi de folos în această situație. Emily trebuia să-și păstreze mintea limpede.

— Nu există nicio îndoială că prietenul dumitale avea neapărat nevoie de bani. Pentru moment nu am să abordez aspectele etice ale problemei. S-ar părea că Pearson obișnuia din cînd în cînd să împrumute bani de la firma sa, dacă s-ar putea spune așa, folosind un eufemism, fără cunoștința acesteia. Tînărul avea pasiunea operațiunilor de bursă și, la un moment dat, știind că în interval de o săptămînă urmează să încaseze niște dividende, a sustras bani în contul acestora pentru a cumpăra acțiuni a căror valoare fusese informat că trebuie să crească. Operațiunea s-a dovedit satisfăcătoare, banii au fost restituiți la timp, iar Pearson nu și-a făcut niciun scrupul în ceea ce privește corectitudinea tranzacției. După cît se pare, aproximativ acum o săptămînă, a recurs din nou la același joc. De data aceasta însă a intervenit un element cu

totul neprevăzut. Registrele firmei sînt verificate la intervale fixe dar, din anumite motive, de data aceasta verificarea a avut loc înainte de termen. Pearson s-a văzut astfel pus în fața unei dileme foarte neplăcute. El era perfect conștient cum vor fi interpretate lucrurile, dar în același timp se afla în imposibilitatea de a strînge banii sustrași de la firmă. A mărturisit că a încercat să împrumute bani de la mai multe persoane dar, nereușind, a alergat la ultima sa salvare, unchiul din Devonshire pe care, informîndu-l în ce încurcătură se află, s-a străduit să-l convingă să-i vină în ajutor. Căpitanul Trevelyan a refuzat însă categoric să-l ajute.

Ei bine, draga mea Emily, nu putem face nimic pentru a împiedica dezvăluirea acestui incident. Poliția a și reușit să-i dea de urmă. Și cred că-ți dai bine seama că toate aceste fapte constituie un motiv evident de crimă. În clipa în care căpitanul Trevelyan era mort, Pearson ar fi putut foarte lesne să obțină suma dorită, sub forma unui avans de la domnul Kirkwood, executorul testamentar. În felul acesta se salva de la un dezastru sigur și putea evita un eventual proces.

— Of, ce prost e bietul meu Jim, exclamă Emily deznădăjduită.

— Categoric, răspunse sec domnul Dacres. După părerea mea, singura noastră șansă este să putem dovedi că Jim Pearson ignora cu desăvîrșire clauzele testamentului lăsat de unchiul său.

Urmă o scurtă pauză în care Emily analiză situația. Apoi spuse calm:

— Cu toată părerea de rău, trebuie să recunosc că este imposibil. Cei trei frați Sylvia, Jim și Brian cunoșteau cu toții clauzele testamentului. Ei discutau deseori acest subiect și se amuzau copios pe seama unchiului bogat din Devonshire.

— Mare ghinion, spuse avocatul.

— Credeți cumva că Jim este vinovat, domnule Dacres?

— Oricît s-ar părea de ciudat, nu împărtăşesc totuşi această opinie. Aş putea spune chiar că Jim Pearson este un tânăr limpede ca cristalul. Aş îndrăzni să afirm că nu prea are scrupule în afaceri, dar nu cred nicio clipă că ar fi fost în stare să-şi ucidă unchiul.

— Lucrul ăsta este excelent, spuse Emily. Păcat însă că poliţia nu împărtăşeşte şi ea acelaşi punct de vedere.

— Ai dreptate. Părerile şi impresiile noastre nu au nicio valoare practică. Din păcate, faptele care pledează împotriva lui Jim Pearson sînt foarte puternice. N-am de gînd să-ţi ascund nimic, Emily dragă, dar să ştii că perspectivele sînt foarte sumbre. L-aş propune pe Lorimer să se ocupe de cazul lui. Este supranumit avocatul cauzelor pierdute.

— Aş mai vrea să ştiu ceva. Spuneţi-mi, vă rog, aţi vorbit cu Jim?

— Bineînţeles.

— Aş vrea să-mi spuneţi sincer dacă credeţi că a spus adevărul în toate privinţele.

Apoi Emily îi expuse pe scurt teoria sugerată de Enderby.

Înainte de a da un răspuns, avocatul analiză cu atenţie problema.

— Impresia mea este că spune adevărul atunci cînd se referă la discuţia avută cu unchiul său. Pe de altă parte însă, este limpede că s-a speriat straşnic, iar în eventualitatea că a intrat pe fereastra din spatele casei şi a descoperit cadavrul lui Trevelyan, a fost probabil mult prea înspăimîntat pentru a admite acest fapt. În consecinţă a scornit cealaltă versiune.

— La asta m-am gîndit şi eu. Data viitoare cînd veţi mai discuta cu el am să vă rog să insistaţi şi să-l îndemnaţi să spună adevărul. Ar fi foarte important.

— Aşa voi face. În orice caz, adăugă el după o scurtă pauză, cred că ipoteza ta nu este bună. Vestea despre moartea căpitanului Trevelyan s-a răspîndit la Exhampton pe la ora

opt și jumătate. La ora aceea, ultimul tren spre Exeter plecase, dar Jim nu a părăsit orașul decît a doua zi dimineață, ceea ce ar fi reprezentat, evident, o greșeală. În felul acesta nu făcea decît să atragă atenția asupra sa. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă pleca la altă oră. Cu alte cuvinte, dacă, așa cum spui tu, ar fi descoperit cadavrul după ora patru și jumătate, eu cred că era mai normal să plece imediat din Exhampton. Ar fi avut un tren în jurul orei șase și altul la ora opt fără un sfert.

— Aveți dreptate, recunosc Emily.

— Am discutat cu el amănunțit despre modul cum a intrat în casa unchiului său. Jim Pearson afirmă că Trevelyan l-a pus să-și scoată ghetetele și să le lase la ușă, ceea ce explică de ce n-au fost găsite urme de pași sau de zăpadă în hol.

— Nu v-a spus cumva dacă a auzit zgomote care i-ar fi putut sugera că se mai află cineva în casă?

— Nu mi-a spus nimic în acest sens, dar am să-l întreb.

— Vă mulțumesc, spuse Emily. Ați vrea să-i duceți cîteva rînduri din partea mea?

— Bineînțeles, dar să știi că vor fi citite de autoritățile de la închisoare.

— N-aveți nicio grijă, voi scrie cu multă discreție!

Emily trecu la birou și scrisese cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie:

„SCUMPUL MEU JIM,

Totul o să iasă bine. Fruntea sus, băiete! Mă lupt ca o leoaică să aflu adevărul. Ce prostuț ai fost, scumpule!

CU DRAGOSTE,
Emily!

. . .

— POFTIM.

Avocatul citi scrisorica cu atenție, dar se abținu de la orice comentariu.

— Mi-am dat toată silința să scriu cît mai clar cu putință pentru ca autoritățile să poată citi ușor rîndurile mele. Acum trebuie să plec.

— Dar dă-mi voie să te servesc măcar cu o ceașcă de ceai.

— Vă mulțumesc, domnule Dacres, nu mai am nicio clipă de pierdut. Trebuie să mă duc urgent la doamna Jennifer Gardner, mătușa lui Jim.

Cînd a ajuns la vila „The Laurels”, Emily a fost informată că doamna Gardner este plecată în oraș și urmează să sosească din clipă în clipă. Emily îi zîmbi cameristei și îi spuse că este gata să intre înăuntru să-și aștepte mătușa.

— Doriți cumva să vorbiți cu infirmiera?

Emily era oricînd dispusă să stea de vorbă cu cineva; așa încît fu pe dată de acord. Cîteva minute mai tîrziu, sora Davis, scrobită din cap pînă în picioare, și arzînd de curiozitate, își făcu apariția.

— Mă numesc Emily Trefusis, începu fata. Într-un fel sînt rudă cu doamna Gardner... Sînt nepoata dumneaei prin logodnicul meu Jim Pearson, despre care ați aflat probabil că a fost arestat.

— O, da! A fost îngrozitor. Am aflat totul din ziarele de dimineață. Oribilă treabă, deși s-ar părea că faceți față cu destul eroism situației, domnișoară!

Vocea sorei Davis trăda o ușoară nemulțumire. Voia parcă să insinueze că infirmierele sînt obișnuite să reziste în fața oricărei calamități datorită tăriei lor de caracter, în timp ce muritorii de rînd ar fi cazul să-și piardă firea în astfel de împrejurări.

— Aveți dreptate, nu trebuie să ne pierdem sîngele rece. Sper că nu sînteți supărată. Vreau să spun că nu vă simțiți jenată să aveți relații cu o familie în care s-a petrecut o crimă.

— Este, într-adevăr, foarte neplăcut, răspunse infirmiera, muindu-se în fața acestei dovezi de considerație, dar datoria față de un pacient este mai presus de orice!

— Ce nobil din partea dumneavoastră! mătușa Jennifer trebuie să se simtă minunat, știind că există o asemenea persoană pe care se poate bizui.

— Sînteți foarte amabilă, spuse infirmiera cu un zîmbet afectat. Dar înainte de acest caz pot să vă spun că am mai avut și alte experiențe ieșite din comun. Nu mai departe, ultimul pacient pe care l-am îngrijit...

Și Emily ascultă cu răbdare o poveste interminabilă și senzațională în care era vorba de un divorț complicat și de cele mai încîlcite probleme de stabilire a paternității. După ce aduse elogii sorei Davis pentru înțelepciunea, discreția și tactul de care dăduse dovadă, Emily aduse din nou vorba despre familia Gardner.

— Nu l-am cunoscut pînă acum pe soțul mătușii Jennifer, spuse ea. Nu iese niciodată din casă, nu-i așa?

— Nu, bietul de el nu se poate deplasa.

— Dar de ce suferă de fapt?

Infirmiera savură prilejul de a intra în toate detaliile profesionale ale acestui caz.

— Cu alte cuvinte, după cît se pare, s-ar putea face bine în orice clipă? murmură Emily gînditoare.

— Oricum ar fi teribil de slab pentru a putea merge, preciză sora.

— Da, bineînțeles, dar oricum există o speranță, nu-i așa?

— În cazul său nu cred că există vreo șansă de vindecare, spuse sora Davis cu un aer de superioritate profesională.

Emily își întocmise în carnețel o schemă a ceea ce numea

ea alibiul mătușii Jennifer. Murmură ca din întâmplare, încercînd să sondeze terenul:

— Ce straniu cînd te gîndești că mătușa Jennifer se afla la cinema în timp ce fratele ei era ucis!

— Într-adevăr, foarte trist. Bineînțeles că n-avea de unde să știe, dar, orice s-ar zice, mai tîrziu, cînd afli asemenea lucruri ești foarte tulburat.

— A avut cumva mătușa Jennifer vreo presimțire despre cele întîmplate, întrebă Emily pe ocolite. După cîte mi se pare, dumneavoastră ați întîmpinat-o în hol cînd s-a întors acasă și ați exclamat că nu arată prea bine.

— O, nu, răspunse infirmiera. Nu i-am deschis eu. De fapt n-am văzut-o pînă la cină, cînd arăta perfect, ca de obicei. Foarte interesant!

— Atunci probabil că fac o confuzie, spuse Emily.

— Probabil este vorba de altcineva, îi sugeră infirmiera. Eu am venit acasă ceva mai tîrziu. Mă simțeam vinovată că l-am lăsat prea mult singur pe domnul Gardner, dar de fapt el însuși mă îndemnase să ies la aer. Infirmiera se uită la ceas. Vai de mine, exclamă ea. Pacientul meu mi-a cerut să-i aduc o sticlă cu apă caldă. Trebuie să fac cele de trebuință. Vă rog să mă scuzați, domnișoară Trefusis.

Emily o scuză plină de amabilitate și se îndreptă spre cămin, unde apăsă pe butonul soneriei. Camerista apărui imediat, puțin cam speriată.

— Cum te cheamă?

— Beatrice, domnișoară.

— Beatrice dragă, n-am s-o mai pot aștepta pe mătușa Jennifer. Doream s-o întreb ceva despre cumpărăturile pe care le-a făcut vineri. Știi cumva dacă la întoarcere a adus cu dînsa un pachet mare?

— Nu, domnișoară. N-am văzut-o cînd s-a întors.

— Mi s-a părut că ai spus că s-a întors la ora șase.

— Da, așa este domnișoară. Eu n-am văzut-o când s-a întors, dar la ora șapte, când m-am dus să pun în pat sticla cu apă caldă, m-am speriat văzînd-o acolo cu lumina stinsă. „Vai, doamnă, i-am spus eu, de-ați ști ce m-am speriat!” „M-am întors demult. Am venit la ora șase”, mi-a zis dînsa. Dar de văzut n-am văzut niciun pachet, încheie Beatrice, străduindu-se din răputeri să poată fi de folos cu ceva.

— Nu face nimic. E în regulă draga mea.

Beatrice ieși din cameră. Emily scoase din geantă mersul trenurilor și începu să-l răsfoiască.

— Trenul pleacă din Exeter, din gara St. David, la orele trei și zece, murmură ea. Sosește la Exhampton la trei și patruzeci și două minute. Suficient timp deci să ajungă pînă la casa fratelui ei și să-l lichideze. Ce sinistru și cinic pare totul! Și ce absurd în același timp... Deci, una peste alta, toată treaba ar lua cam o jumătate de oră sau cel mult patruzeci și cinci de minute. Ia să vedem acum la ce oră are primul tren înapoi. Este un tren la patru douăzeci și cinci și mai e apoi trenul de șase și zece despre care vorbea domnul Dacres. Trenul acesta sosește la Exeter la șapte fără douăzeci și trei. Da, este posibil și într-un caz și în altul. Păcat că infirmiera asta e în afară de orice suspiciune! Ea a fost toată după-amiaza în oraș și nu știe nimeni pe unde s-a învîrtit. Dar nu poți comite o crimă fără să ai un motiv. La urma urmelor, nu cred că ucigașul căpitanului Trevelyan se află printre locatarii acestei case deși, sincer vorbind, m-aș simți tare ușurată să știu că totuși există o asemenea posibilitate. Dar parcă se aude ușa de la intrare...

În hol se auzi un murmur de voci, apoi ușa salonului se deschise și mătușa Jennifer Gardner își făcu apariția.

— Eu sînt Emily Trefusis... logodnica lui Jim Pearson.

— Deci dumneata ești Emily, spuse doamna Gardner și îi întinse mîna. Ce surpriză!

Deodată Emily se simți slabă și neajutorată. Avea sentimentul că este o fetiță pe punctul de a face o pozna. Formidabilă persoană această mătușă Jennifer! O adevărată întruchipare a tăriei de caracter. Făcea cât zece femei luate la un loc.

— Ai luat ceaiul, draga mea? Nu? Atunci îl luăm împreună. Numai o clipă să văd mai întâi ce face Robert.

La rostirea acestui nume, fața ei căpătă o expresie ciudată. Vocea gravă și frumoasă a acestei femei deveni deodată blînda. Era ea și cum prin noapte ar fi licărit o rază de lumină.

Rămasă singură în cameră, Emily gîndi în sinea ei: „Femeia aceasta își adoră soțul. În orice caz mătușă Jennifer are în ea ceva care îți dă fiori. Tare aș vrea să știu dacă unchiul Robert e încîntat să fie idolatrizat în felul acesta”.

Cînd reveni în salon, gazda își scosese pălăria.

— Dorești cumva să discutăm, Emily? Dacă nu, eu te înțeleg perfect.

— Credeți că ne-ar mai ajuta la ceva să discutăm cele întîmplate?

— Să sperăm, totuși, că vor reuși să-l descopere curînd pe adevăratul criminal. Emily, apasă, te rog, pe sonerie. Sora Davis o să ia ceaiul sus. Nu vreau să ne împuieze capul cu vorbăria ei. Nu pot să le sufăr pe infirmierele astea.

— Își cunoaște meseria?

— Cred că da. Cel puțin, așa spune Robert. Eu nu pot s-o sufăr, dar soțul meu spune că este cea mai bună infirmieră pe care a avut-o pînă acum.

— E destul de prezentabilă.

— Nici vorbă! Cu asemenea mîini mari și urîte!

Emily urmări cu privirea degetele lungi și albe ale mătușii, în timp ce manevra cleștele de zahăr și cana de lapte.

— Robert a fost foarte tulburat de cele întîmplate, spuse

doamna Gardner. Se montează singur și apoi are cele mai neobișnuite stări de nervi. Cred că este consecința bolii.

— Îl cunoștea bine pe căpitanul Trevelyan?

— Robert nu l-a văzut niciodată și nu-i păsa deloc de el. Sincer să-ți spun, nici eu nu aș putea pretinde că am fost prea îndurerată de moartea fratelui meu. Dragă Emily, Trevelyan era un om egoist și avar. El știa cu ce greutateți ne luptăm și cât eram de săraci! Știa perfect că un împrumut, la timpul potrivit, i-ar fi oferit lui Robert posibilitatea unui tratament special și lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ei bine, și-a primit pedeapsa.

Vocea doamnei Gardner era aspră și gravă.

„Ce femeie neobișnuită, gîndea Emily. Frumoasă și aprigă, ca un personaj dintr-o tragedie antică!”

— S-ar putea totuși să nu fie prea târziu, continuă doamna Gardner. Le-am scris chiar astăzi avocaților din Exhampton, întrebîndu-i dacă pot obține anticipat o anumită sumă de bani. Tratamentul despre care-ți vorbesc pare la prima vedere un leac băbesc, dar a dat rezultate în multe cazuri. Emily... ar fi minunat dacă Robert ar putea din nou să umble!

Fața gazdei strălucea, luminată parcă de o flacără interioară. Emily se simțea obosită. Avusese o zi grea, nu mîncase mai nimic și era epuizată fiindcă încercase tot timpul să-și stăpînească emoția. Lucrurile din cameră începuseră parcă să se învîrtească în jurul ei.

— Nu te simți bine, dragă?

— Nu-i nimic, răspunse Emily cu răsuflarea tăiată.

Și apoi, spre surpriza și iritarea ei, izbucni în lacrimi, ceea ce o făcu să se simtă foarte umilită.

Doamna Gardner nu încercă să o consoleze în niciun fel și Emily îi fu recunoscătoare. Mătușa Jennifer stătea tăcută, așteptînd ca Emily să se liniștească.

— Biată copilă, murmură ea. Ce ghinion că l-au arestat pe Jim. Tare aş vrea să putem face ceva!

CAPITOLUL XXI. CONVERSAȚII

Lăsat să se descurce cu propriile sale mijloace, Charles Enderby nu-și cruță nicio clipă forțele. Pentru a cunoaște viața locuitorilor din Sittaford era suficient să recurgă la serviciile doamnei Curtis, care își revărsa imediat informațiile într-un torent revelator. Ascultînd cu atenție noianul de istorioare, amintiri, zvonuri, bănuieli și alte amănunte de acest fel, Charles se străduia cu eroism să aleagă grîul de neghină. Nu trebuia decît să rostească un nume pentru ca mașina de informații a doamnei Curtis să se pună ireproșabil în funcțiune. A aflat astfel tot ce se putea ști despre căpitanul Wyatt. A fost informat despre temperamentul său cam „tropical”, despre manierele sale grosolane, despre certurile cu vecinii și accesele sale de uluitoare curtoazie în relațiile cu femeile tinere și frumoase. Află ce viață duce servitorul indian al acestuia, la ce oră luau masa și exact ce mîncau la fiecare fel. Veni apoi rîndul domnului Rycroft cu biblioteca și loțiunile sale pentru îngrijirea părului, cu preocuparea sa exagerată pentru ordine și punctualitate, cu nestăvilita sa curiozitate față de viața vecinilor. Charles a fost informat că Rycroft vînduse recent o

serie de obiecte vechi la care ținea foarte mult, află despre afecțiunea sa inexplicabilă pentru păsări precum și despre părerea generală că doamna Willett pusese ochii pe bătrînel. Urmă domnișoara Percehouse cu limba ei ascuțită și mania de a-și teroriza nepotul. Bineînțeles că doamna Curtis nu a scăpat din vedere nici zvonurile în legătură cu viața ușuratică pe care mai sus-numitul nepot ar fi dus-o la Londra.

Charles ascultă pentru a nu știu cîta oară povestea prieteniei dintre maiorul Burnaby și căpitanul Trevelyan, amintiri despre trecutul acestora și pasiunea celor doi militari pentru șah.

Află tot ce se putea ști despre doamna Willett și fiica ei și, bineînțeles, i se aduse la cunoștință bănuiala că domnișoara Violet i-ar face avansuri domnului Ronnie Garfield, dar că, în realitate, fata nu ar avea intenții serioase. Circulau și unele zvonuri că tînăra face plimbări misterioase în pustietatea landei și că ar fi fost chiar văzută pe acolo în compania unui tînăr. Doamna Curtis trase imediat concluzia că acesta este, fără doar și poate, motivul principal pentru care cele două femei se instalaseră într-un loc atît de dezolant. Mama a vrut să-și ducă fiica cît mai departe „pentru ca fata să uite totul”, dar „tinerele sînt mult mai abile decît își imaginează mamele lor”.

Oricît ar părea de curios, despre domnul Duke nu reuși să afle mai nimic. Personajul acesta venise la Sittaford de puțină vreme și activitatea sa părea să fie dedicată în exclusivitate preocupărilor horticole.

Era ora trei și jumătate și Charles începuse să resimtă efectele convorbirii cu doamna Curtis. Capul îi vîjiia, urechile îi țiuiau, așa că tînărul se hotărî să iasă puțin la aer. Enderby avea de gînd să acorde mai multă atenție relațiilor cu nepotul domnișoarei Percehouse.

Operațiunea prudentă de recunoaștere pe care o efectua în jurul vilei acesteia se dovedi fără succes dar, în cele din urmă, avu totuși norocul să dea peste Ronnie tocmai în clipa când băiatul ieșea cam pleoștit din curtea Vilei Sittaford. După înfățișare, s-ar fi zis că locuitoarele vilei îi dăduseră papucii.

— Bună, spuse Charles. Aceasta este casa căpitanului Trevelyan, nu-i așa?

— Aveți dreptate, răspuse Ronnie.

— Speram să pot face câteva fotografii în dimineața asta, știți, pentru ziarul la care lucrez, dar pe o asemenea vreme este aproape imposibil.

Ronnie acceptă cu naivitate această afirmație, fără să-și spună că dacă fotografii ar lucra numai în zilele când strălucește soarele, ziarele ar cam duce lipsă de fotografii.

— Serviciul dumneavoastră trebuie să fie foarte interesant, spuse Ronnie.

— E o adevărată viață de câine, răspuse Charles, fidel principiului că niciodată nu este bine să vorbești cu entuziasm despre propria ta meserie. Se uită din nou spre Vila Sittaford. O clădire teribil de sumbră după părerea mea! adăugă el.

— De când au venit noile locatari, lucrurile s-au mai schimbat. Anul trecut am fost aici cam în aceeași perioadă, iar acum aproape că nu-mi vine să cred că-i aceeași casă, deși la drept vorbind n-aș putea spune în ce constă schimbarea. Doamnele au mișcat un pic mobilele și presupun că au înlocuit husele. În orice caz, vă rog să mă credeți că prezența doamnei Willett și a fiicei sale a fost pentru mine o mană cerească.

— Locul acesta nu mi se pare prea vesel.

— Vesel? Dacă aș sta aici mai mult de o săptămână, mai

mult ca sigur că mi-aș da duhul. N-am putut niciodată să înțeleg cum reușește mătușa mea să se agate de viață. I-ați văzut cumva pisicile? Azi dimineață a trebuit să-i fac toaleta uneia dintre ele și ia priviți în ce hal m-a zgâriat bestia.

Ronnie întinse brațul, etalându-și zgîrieturile.

— Neplăcută treabă, spuse Charles.

— Zău că da. Dar, apropo, faceți cumva unele investigații pe la noi? În acest caz, v-aș putea ajuta și eu cu ceva? Presupunînd că dumneavoastră ați fi Sherlock Holmes, ce-ați zice dacă eu aș juca rolul doctorului Watson?

— Credeți cumva că Vila Sittaford ne-ar putea oferi cheia misterului? întrebă Charles pe tonul cel mai banal cu putință. Mă refer la lucrurile pe care căpitanul Trevelyan le-ar fi putut lăsa acolo.

— Nu cred. Mătușa spune că, la plecare, bătrînul Trevelyan și-a cărat toate catrafusele. Și-a luat toate trofee de vînătoare, toți colții de hipopotam, carabinele și tot ce considera el că are mai de preț.

— Ca și cum intenționa să nu se mai întoarcă!

— Știți că asta este o idee! Vreți să spuneți că la mijloc e vorba de o sinucidere?

— Omul care ar reuși să-și pună capăt zilelor lovindu-se singur pe la spate cu sacul cu nisip pe care îl folosește la ușa, împotriva curentului, ar fi fără îndoială un adevărat maestru în arta sinuciderii, răspunse Charles.

— Da, așa e. Ideea asta cu sinuciderea nu prea ține. În orice caz, se pare că Trevelyan a avut totuși o presimțire. Ronnie se luminează deodată la față. Ascultați, cum vi se pare această ipoteză? Dușmanii sînt pe urmele căpitanului. El știe că sosirea lor este iminentă, așa că o șterge și le lasă în urma sa pe cele două doamne. Ce ziceți de această posibilitate?

— Locatarele de la Sittaford sînt ele însele un adevărat semn de întrebare.

— Da, nici eu nu pot să înțeleg ce le-a adus aici. Ce idee să te instalezi tocmai aici pe timp de iarnă! Violet pare să nu se sinchisească, ba chiar spune că-i place atmosfera. Nu știu ce era astăzi cu ea. Presupun că totul se datorează problemelor gospodărești. Nu pot să înțeleg de ce își fac femeile atâtea probleme cu servitorii. Dacă nu-și văd de treabă, n-ai decît să te descotorosești de ei!

— Chiar așa au și făcut, după cît se pare. Nu-i așa?

— Da, dar din această cauză în momentul de față sînt într-o stare de nedescris. Mama zace la pat și urlă ca apucată de isterie, în timp ce fiica mă repezea întruna. Adineauri aproape m-au dat afară.

— Pe la dînsule a fost poliția?

Ronnie tresări.

— Poliția? Nu. Dar ce să caute acolo?

— Am întrebat fiindcă azi dimineață l-am văzut pe inspectorul Narracott la Sittaford.

— Inspectorul Narracott?

— Da.

— El este cumva polițistul care se ocupă de cazul Trevelyan?

— Exact.

— Dar ce făcea la Sittaford? Unde l-ați văzut?

— Presupun că încerca pur și simplu să sondeze terenul și să afle cîte ceva despre trecutul căpitanului Trevelyan.

— Oare așa să fie?

— Eu așa cred.

— Sper că nu-și închipuie că vreunul din locuitorii de aici este amestecat în această crimă?

— Mi se pare foarte puțin probabil.

— O, ar fi îngrozitor, dar știți cum e poliția! Totdeauna apucă pe o pistă greșită. Cel puțin dacă ar fi să dai crezare romanelor polițiste.

— Părerea mea este că polițiștii sînt niște oameni foarte inteligenți. Bineînțeles, presa îi ajută în mare măsură. Totuși, dacă studiezi un caz cu mai multă atenție, ajungi la concluzia că este uimitor cu cîtă precizie reușește poliția să depisteze criminalul, fără să aibă practic niciun fir de la care să poată porni.

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile este excelent. N-am ce zice, au pus destul de repede mîna pe individul acela. Cazul pare foarte limpede.

— Limpede ca lumina zilei! Bine că nu este pielea noastră în joc, nu-i așa? Acum trebuie să mă duc să trimit niște telegrame. Prin locurile acestea oamenii nu prea par obișnuiți cu telegramele. Cînd trimiți un mesaj mai lung și mai costisitor cei de la poștă se uită la tine de parcă ai fi scăpat de la casa de nebuni.

Charles trimise telegramele la redacție și, revenind la vila doamnei Curtis, se trînti în pat și dormi în pace, ignorînd cu desăvîrșire faptul că el și domnișoara Emily Trefusis, mai ales, constituiau în acea clipă principalul subiect de discuție în mai multe locuri.

Cred că nu greșim dacă afirmăm că în acel moment la Sittaford, trei erau principalele subiecte de discuție. Primul, crima; al doilea, soarta evadatului de la închisoarea din Princetown, iar al treilea domnișoara Emily Trefusis și vărul ei. În această clipă însă, se desfășurau concomitent patru conversații dosebite al căror unic subiect era una și aceeași persoană – Emily Trefusis.

PRIMA CONVERSAȚIE AVEA LOC LA VILA SITTAFFORD, UNDE Violet Willett și mama ei tocmai terminaseră de spălat serviciul de ceai, treabă pe care datorită plecării servitorilor fuseseră silit să o facă singure.

— Doamna Curtis a fost cea care mi-a dezvăluit totul, începu Violet.

Fata era încă palidă și slăbită.

— Femeia asta vorbește ca o moară hodorogită, spuse mama ei.

— O cunosc și eu foarte bine. Se pare că domnișoara Trefusis locuiește la dînsa cu un văr de-al ei, sau așa ceva. Azi dimineață mi-a spus că stă la doamna Curtis, dar eu am crezut că s-a stabilit acolo numai din cauză că domnișoara Percehouse n-a avut unde să-i găzduiască. Și acum aflu că pînă azi dimineață nici măcar nu dăduse ochi cu domnișoara Percehouse.

— Femeia asta îmi este teribil de antipatică.

— Cine, doamna Curtis?

— Nu, dragă. Mă refer la domnișoara Percehouse. Femeile de felul ei sînt foarte periculoase. Nu trăiesc decît ca să afle ce face unul și altul. Ce idee s-o trimită pe fata aceea pentru rețeta de fursecuri cu stafide! I-aș fi trimis mai degrabă fursecuri cu otravă! Asta ar fi împiedicat-o odată pentru totdeauna să-și mai bage nasul în treburile altora.

— Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama... începu Violet, dar mama ei o întrerupse.

— Dar de unde era să știi, draga mea? Și, la urma urmelor, ce rău vezi în toată treaba asta?

— De ce crezi că a venit la noi?

— Nu cred că avea o intenție precisă. Cred mai degrabă că încerca să sondeze terenul. Doamna Curtis e sigură că fata este logodită cu Jim Pearson?

— I-a mărturisit ea însăși domnului Rycroft, iar doamna Curtis mi-a spus că a bănuț din capul locului lucrul acesta.

— Atunci totul este foarte normal. Fata face și ea ce poate să mai afle cîte ceva ce i-ar putea fi de folos.

— Mamă, vorbești așa pentru că nu ai văzut-o. Fata asta are un scop precis. Nu a venit aici la voia întâmplării.

— Regret că n-am văzut-o, dar azi dimineață eram cu nervii la pămînt. Cred că sînt consecințele discuției pe care am avut-o ieri cu inspectorul Narracott.

— Mamă, te-ai comportat excepțional. Of, Doamne, și cînd te gîndești ce neroadă am fost eu și pe deasupra am mai și leșinat. Mă cuprinde rușinea la gîndul că am fost în stare să mă dau în așa hal în spectacol. Și dumneata care ai fost tot timpul calmă și stăpînă pe situație, nici măcar n-ai tresărit!

— Sînt obișnuită cu asemenea situații... Dacă ai fi trecut prin cîte am trecut eu... dar să sperăm că tu vei avea parte de altă soartă, scumpa mea. Am toată convingerea că te așteaptă o viață fericită și liniștită.

Violet dădu din cap.

— Mă tem că...

— Fleacuri, fleacuri... iar cît privește faptul că te-ai dat ieri în spectacol și ai leșinat, n-are nicio importanță. Nu-ți face griji.

— Dar inspectorul o să creadă...

— Vrei să spui că o să-și dea seama că ai leșinat cînd a rostit numele lui Jim Pearson? Ei bine, e normal să se gîndească la asta! Inspectorul Narracott nu este un om prost. Dar ce importanță are dacă își închipuie că Jim Pearson e la mijloc? Precis o să încerce să găsească o explicație, și pînă la urmă nu o s-o găsească.

— Crezi oare?

— Bineînțeles că nu are cum să afle. Ascultă-mă pe mine, Violet dragă. Sînt sută la sută convinsă că nu o să descopere nimic și aș zice că leșinul tău a fost o întâmplare fericită. Să sperăm că așa va fi.

. . .

A DOUA CONVERSAȚIE SE DESFĂȘURA ÎN VILA MAIORULUI Burnaby. Conversația era mai degrabă un monolog al cărui protagonist era doamna Curtis, care venise la maior să strângă rufăria pentru spălat.

— I-am spus azi dimineață lui Curtis al meu: exact ca Belinda, fiica bătrînei mele mătuși Sarah, începu doamna Curtis cu un aer triumfător. Inteligentă fată, n-am ce zice! Putea să învîrtească pe degetul cel mic toți bărbații din lume.

Maiorul Burnaby scoase un mîrîit amenințător.

— S-a logodit cu un tînăr și-și rezolvă treburile cu altul, continuă doamna Curtis. Ce mai, Belinda bătrînei mele mătuși Sarah în carne și oase! Și să știi că nu face toate astea ca să se distreze. Fata asta nu este o zvăpăiată, și e deșteaptă foc! Și acuma și tînărul domn Garfield! O să-l dea și pe el gata cît ai zice pește. Azi dimineață arăta săracul ca o oiță nevinovată. Și ăsta-i semn sigur că l-a dat gata și pe el.

Vorbitorul făcu o scurtă pauză pentru a putea trage aer în piept.

— Foarte bine, foarte bine, spuse maiorul Burnaby: Eu nu te mai rețin, doamnă Curtis.

— Curtis, săracul, probabil că vrea să-și bea ceaiul, spuse doamna Curtis căreia nici prin cap nu-i trecea să plece. Mie nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd vremea cu cleveteli. Treaba mai presus de toate, asta-i deviza mea! Dar pentru că vorbim de treabă, ce-ai zice, domnule, să mai facem o curățenie generală?

— Nu, replică maiorul cît se poate de ferm.

— Să știi că a trecut o lună de cînd n-am mai făcut curățenie.

— Categorie nu! Vreau să știu unde-mi sînt lucrurile! După curățeniile astea generale, nu mai găsesc nimic la locul lui.

Doamna Curtis scoase un suspin. Curățenia generală și ordinea erau pasiunea vieții ei.

— Căpitanul Wyatt se mulțumește doar cu o singură curățenie primăvara, observă ea. Ce știe servitorul lui ce înseamnă curățenia?

— Slujitorii din colonii sînt cei mai buni, spuse Burnaby. Își cunosc meseria și știu să vorbească numai cînd sînt întrebați!

Deși ultima propoziție cuprindea o aluzie evidentă, doamna Curtis o ignoră cu desăvîrșire. În aceeași clipă, trecu la alt subiect.

— Tînăra a primit două telegrame și asta în mai puțin de o jumătate de oră. Ce să vă spun, eu eram gata, gata să cad jos de emoție. Dar ea le-a citit calmă ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. După asta, mi-a spus că pleacă la Exeter și nu se mai întoarce pînă mîine dimineată.

— L-a luat și pe ziaristul acela tînăr cu ea? întrebă maiorul cu o licărire de speranță.

— Nu, el a rămas aici. Este un tînăr foarte drăguț și amabil. Ei doi ar fi o pereche foarte potrivită.

Maiorul Burnaby mormăi din nou.

— Ei bine, acum plec, spuse doamna Curtis.

Maiorul nu îndrăznea nici măcar să respire de teamă ca nu cumva doamna Curtis să se răzgîndească. Dar de data aceasta, doamna Curtis se ținu de cuvînt și ușa se închise în urma ei.

Cu un suspin de ușurare, maiorul își aprinse pipa și începu să studieze prospectul unei societăți miniere. Perspectivele acesteia erau prezentate într-o lumină atît de favorabilă, încît ar fi stîrnit neîncrederea oricui, cu excepția doar a vreunei văduve sau a unui militar naiv, ieșit la pensie.

— Un dividend de 12 la sută, murmură maiorul, pare de-a dreptul excelent!

. . .

ÎN VILA DE ALĂTURI, CĂPITANUL WYATT ÎI DĂDEA domnului Rycroft o lecție de morală.

— Oamenii de felul tău habar n-au ce este lumea! Ai trecut prin viață fără să știi nimic. N-ai fost niciodată în stare să te descurci singur.

Dar domnul Rycroft tăcea chitic. Era foarte ușor să spui ce nu trebuie când îl aveai ca interlocutor pe căpitanul Wyatt, așa că cea mai bună soluție era să nu scoți nicio vorbă.

Căpitanul se aplecă într-o parte a scaunului.

— Unde o fi dispărut cățeaua asta? Drăguță fată!

Pentru Wyatt această asociație de idei era foarte firească, pentru Rycroft însă lucrurile nu erau la fel de clare, așa încât îl privi scandalizat.

— Ce face ea aici? Asta vreau să știu. Abdul!

— Da, sahib.

— Unde este Bully? Iar a ieșit pe-afară?

— E în bucătărie, sahib.

— Atunci nu-i da de mâncare.

Își relua poziția confortabilă pe scaun și își urmă celălalt fir al gândurilor.

— Ce urmărește fata asta aici? Cu cine o să poată ea vorbi într-un loc ca ăsta? Cu babalici ca voi o să se plictisească de moarte. Astăzi dimineață am schimbat câteva vorbe cu ea. Cred că a fost surprinsă să descopere că există un bărbat ca mine într-un asemenea loc!

Căpitanul își răsuci mustața.

— Tînăra este logodnica lui Jim Pearson, spuse domnul Rycroft. Știți, cel care a fost arestat pentru uciderea lui Trevelyan.

În aceeași clipă, lui Wyatt îi scăpă din mînă paharul cu whisky pe care tocmai era pe punctul să-l ducă la gură. Apoi începu să urle după Abdul, pe care îl blestema cu cele mai

năstrușnice cuvinte, pentru că nu așezase scaunul suficient de aproape de masă. În cele din urmă, reluă discuția.

— Deci așa stau lucrurile! Fata asta este mult prea bună pentru un conțopist ca ăla! O fată ca ea are nevoie de un bărbat în toată puterea cuvântului!

— Tînărul Pearson este foarte prezentabil, spuse domnul Rycroft.

— Prezentabil, prezentabil... Ce știe ce înseamnă viața unul ca el, care-și petrece tot timpul într-un birou? Ce experiență are el?

— Poate că experiența de a fi judecat pentru crimă o să-i ajungă pentru multă vreme, spuse domnul Rycroft sec.

— E sigură poliția că el e vinovatul?

— Probabil că da, altfel nu l-ar fi arestat.

— Niște capete pătrate! spuse căpitanul Wyatt disprețuitor.

— Ei, nu-i chiar așa. În dimineața aceasta am discutat cu inspectorul Narracott și mi-a făcut impresia unui om capabil, care știe ce vrea.

— Unde l-ai văzut azi dimineată?

— A fost la mine acasă.

— Pe la mine n-a venit, spuse căpitanul Wyatt ofensat.

— La urma urmelor, dumneata nu te numărai printre prietenii apropiați ai căpitanului Trevelyan.

— Nu știu ce vrei să spui cu asta. Trevelyan era un hîrbar și i-am spus-o în față. Cu mine nu putea să-și dea aere de stăpîn. Eu nu mă ploconeam în fața lui ca toți ceilalți de pe aici. Toată ziua bună ziua mă pomeneam cu el pe cap. Prea multe vizite, prea multe vizite... Dacă am poftă pot să nu mă văd cu nimeni o săptămînă încheiată, o lună sau chiar un an. Asta-i treaba mea!

— N-ai mai văzut pe nimeni de o săptămînă?

— Nu. Și ce vezi rău în asta?

Iritat, căpitanul bătu cu pumnul în masă. Domnul Rycroft își dădu seama, ca de obicei, că vorbise ceea ce nu trebuie.

— Pe toți dracii, de ce m-aș sinchisi, te rog să-mi spui?

Dînd dovadă de prudență, domnul Rycroft nu scoase o vorbă. Între timp, furia căpitanului începuse să se mai domolească.

— În orice caz, mîrîi el, dacă poliția dorește să afle ceva despre Trevelyan, eu sînt omul la care trebuie să vină. Eu am cutreierat lumea și am mintea clară. Cînd văd un om, știu imediat cîte parale face. La ce bun să-ți pierzi timpul cu ramoliții și cu babetele de aici. Poliția are nevoie de o minte de bărbat!

Și bătu din nou cu pumnul în masă.

— Cred că poliția știe ce are de făcut, spuse domnul Rycroft.

— De mine au întrebat? Fără îndoială că vor întreba.

— Parcă... parcă nu-mi amintesc să fi întrebat, spuse Rycroft prevăzător.

— Da de ce nu-ți amintești? Sper că n-ai început să te ramolești și tu?

— Cred că m-am cam speriat, răspunse domnul Rycroft cu blîndețe.

— Speriat? Ți-e frică de poliție? Eu n-am teamă de poliție! Să vină aici dacă vor! Le-arăt eu lor! Știi că mai serile trecute am împușcat o pisică aflată la o distanță de o sută de pași?

— Nu mai spune? exclamă domnul Rycroft.

Meteahna căpitanului de a-și slobozi gloanțele în trupul unor pisici imagineare sau în carne și oase constituia o tristă încercare pentru vecinii săi.

— Mă simt obosit, spuse căpitanul Wyatt brusc. Mai bei un pahar înainte de pleci?

Înțelegînd cum se cuvine aluzia, domnul Rycroft se ridică

în picioare. Căpitanul Wyatt îl tot îndemna să mai bea un pahar.

— Dacă ai bea mai mult ai fi alt om. Bărbatul care nu știe să bea, nu face doi bani!

Dar domnul Rycroft continua să refuze invitația. Băuse un whisky neobișnuit de tare.

— Ce fel de ceai bei? Eu nu prea mă pricep la ceaiuri. I-am spus lui Abdul să cumpere o cutie. M-am gândit că fetița aceea s-ar putea să aibă poftă să ia un ceai cu mine. Frumoasă fată! Trebuie să facem ceva pentru ea. Trebuie să se fi plictisit de moarte într-un loc ca ăsta, unde nu are nici măcar cu cine să vorbească.

— Dar este și un tînăr cu ea, spuse domnul Rycroft.

— Tinerii de astăzi îmi fac greață. Nu știu dacă e ceva de capul lor.

Găsind că e dificil să dea un răspuns corespunzător la o astfel de întrebare, domnul Rycroft lăsă totul baltă și plecă. Cățelușa căpitanului îl însoți pînă la poartă, ceea ce îl sperie destul de tare pe bietul naturalist.

A PATRA CONVERSAȚIE SE DESFĂȘURA LA VILA DOMNIȘOAREI Percehouse, care îl avea ca interlocutor pe nepotul său Ronald.

— Dacă ai de gînd să-ți pierzi timpul cu o fată care nici măcar nu se uită la tine, asta-i treaba ta, Ronald! Începu domnișoara Percehouse. Mai bine te-ai ține de fata doamnei Willett. Cu ea s-ar putea să ai mai mult noroc, deși nu prea văd cum.

— Dar, tanti... protestă Ronnie.

— Vreau să-ți mai spun că dacă venea un ofițer de poliție la Sittaford eu aș fi fost informată despre acest eveniment.

Cine știe, poate i-aș fi putut chiar furniza unele informații utile.

— N-am aflat despre vizita inspectorului decît după ce a plecat.

— Ca întotdeauna, Ronnie. Toate le faci pe dos!

— Îmi pare rău, tanti Caroline.

— Și-apoi cînd vopsești mobila de grădină să știi că nu e musai să-ți mînjești și fața. Nu te face mai frumos și, pe deasupra, mai prăpădești și vopseaua.

— Iartă-mă, tanti Caroline.

— Și, acum, spuse domnișoara Percehouse, închizînd ochii, nu mai discuta cu mine în contradictoriu! Mă simt obosită.

Ronnie se legăna de pe un picior pe altul și era cam stîmjenit.

— Ei bine, ce mai vrei? întrebă domnișoara Percehouse înțepată.

— Nimic, numai că...

— Ei, spune odată.

— Mă întreb dacă mi-ai permite să dau mîine o fugă pînă la Exeter.

— Ce să faci acolo?

— Vreau să mă întîlnesc cu un prieten.

— Ce fel de prieten?

— Un prieten...

— Cînd un tînăr vrea să spună minciuni trebuie să fie în stare de așa ceva.

— Da...

— Nu-ți mai cere scuze.

— E-n regulă atunci? Pot să mă duc?

— Nu știi ce vorbe sînt astea „pot să mă duc”? Vorbești de parcă ai fi un țînc. Nu uita că ai împlinit douăzeci și unu de ani!

— Da, dar n-aș vrea...

Domnișoara Percehouse închise din nou ochii.

— Ți-am spus odată să nu te mai cerți cu mine. Sînt obosită și vreau să mă odihnesc. Dacă „prietenu” cu care te întâlnești la Exeter poartă fustă și se numește Emily Trefusis, ești un prostănac. Asta e tot ce am de spus.

— Dar...

— Sînt obosită, Ronnie. Am terminat.

CAPITOLUL XXII. AVENTURI NOCTURNE

Charles nu era prea entuziasmat de perspectiva unei nopți de veghe în aer liber și nutrea convingerea că, în realitate, aleargă după potcoave de cai morți. Emily avea, fără îndoială, o imaginație foarte aprinsă, iar modul cum interpreta frîntura de conversație surprinsă la Vila Sittaford, părea să fie mai degrabă rodul unei fantezii. Fiindcă, la urma urmelor, nu era exclus ca doamna Willett să fi dorit cu atîta nerăbdare venirea nopții decît pentru simplul motiv că se simțea obosită.

Charles se uită pe fereastră și se cutremură. Era o noapte teribil de rece și cețoasă, pe care nimeni nu ar fi fost dispus să și-o petreacă afară, din proprie inițiativă, în așteptarea unei minuni.

Cu toate acestea, tînărul nu îndrăznea să cedeze tentației de a nu părăsi confortul și căldura camerei. Își aminti glasul melodios și cuvintele Emily-ei: „Ce minunat este să ai un om pe care să te poți bizui!”

Deci Emily avea încredere în el și el avea să se țină de cuvînt! Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să înșele așteptările unei fete neajutorate și atît de drăguțe! Și apoi, reflectă Charles, în timp ce se înveșmînta în toate maiourile și

flanelele pe care le avea la dispoziție, peste care urma să-și pună două pulovere groase și, bineînțeles, paltonul, lucrurile ar sta extrem de rău dacă, la întoarcere, Emily ar descoperi că nu-și ținuse promisiunea.

Probabil că i-ar spune cele mai neplăcute cuvinte, iar Charles nu îndrăznea să riște una ca asta. Dar, în fond, ce avea să se întâmple? Unde și când urma să se producă mult așteptatul eveniment? Fiindcă, la drept vorbind, nu putea fi prezent în mai multe locuri deodată!

Misteriosul eveniment putea foarte bine să se desfășoare între cei patru pereți ai Vilei Sittaford și, în cazul acesta, el n-ar mai fi aflat nimic.

„Emily și-a luat zborul, plină de grație, mormăi Charles, iar pe mine m-a pus zdravăn la muncă. Așa sînt fetele!”

Dar în aceeași clipă îi răsunară din nou în urechi glasul melodios și cuvintele sincere ale fetei prin care își exprima toată încrederea în el. Și atunci, Charles se simți rușinat de propriile sale gînduri.

Își termină în sfîrșit toaleta și, înveșmîntat din cap pînă în picioare în lîneturi, ca scoțienii, se strecură tiptil, tiptil afară. Gerul era mult mai aspru și mai pătrunzător decît își închipuise. Își imagina oare Emily la ce chinuri se expunea de dragul ei? Optimist din fire, Charles era convins că da.

Băgă ușor mîna în buzunar și mîngîie cu duioșie o sticlută plată de coniac, ascunsă într-un buzunar mai dosnic.

„Pe un asemenea ger, sticluta asta îți este cel mai bun prieten”, murmură el.

Apoi, cu precauțiile de rigoare, pătrunse pe terenurile Vilei Sittaford. Doamna Willett nu avea cîine, așa încît nu trebuia să se teamă în această privință. În căsuța grădinarului licărea o lumină, ceea ce însemna că se află cineva înăuntru. Vila Sittaford era însă cufundată în întuneric, cu excepția unei ferestre de la etaj, unde lumina era aprinsă. „Cele două femei

sînt singure în casă, gîndi Charles. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau singur într-o asemenea casă; cînd te gîndești, parcă ți se face părul măciucă!”

Ce însemna oare frîntura de conversație pe care o auzise Emily: „De s-ar face odată noapte!”... „Oare nu cumva intenționau cele două femei să părăsească Vila Sittaford fără ca nimeni să știe nimic? se întreba tînărul în sinea lui. Indiferent ce s-ar întîmplă, Charles băietete, ai să fi la post și ai să vezi totul!”

Înconjură casa, menținîndu-se cu grijă la distanță. Din cauza ceței dese nu risca să fie observat. Totul părea absolut ca de obicei. Inspecta cu atenție celelalte construcții de pe terenul ce înconjura vila și se convinse că toate ușile erau încuiate.

„Sper că totuși se va întîmpla ceva”, gîndea Charles pe măsură ce trecea timpul. Sorbi o înghițitură de coniac. „N-am mai pomenit așa ger cumplit”, murmură el.

Se uită la ceas și fu surprins cînd își dădu seama că era de-abia ora douăsprezece fără douăzeci. Fusesse convins că se apropie de ziuă.

Deodată, un zgomot brusc îl făcu să ciulească urechile. Era zgomotul unei chei ușor răsucită în broască. Zgomotul venea din direcția Vilei Sittaford. Charles se deplasă de la un tufiș la altul. Avusese dreptate. Una din ușile laterale ale vilei se deschidea încet, încet. O siluetă întunecată apărură în prag. Personajul scruta noaptea și trăda nerăbdarea. „Trebuie să fie doamna sau domnișoara Willett!”, gîndi Charles. „Mai degrabă e frumoasa Violet!”

După cîteva minute de așteptare, silueta ieși din casă și porni pe aleea ce ducea în spatele vilei. Drumeagul trecea printr-o livadă mică, pentru ca apoi să continue și să se piardă în pustietatea landei. Dar poteca ducea și prin apropierea tufișurilor în care se ascunsese Charles, așa încît tînărului îi fu

ușor să recunoască personajul. Avusese dreptate; era Violet Willett. Fata purta un palton lung, de culoare închisă și avea o beretă pe cap. Violet își continua drumul pe alee, iar Charles pășea în urma ei cu maximum de atenție. Nu avea cum să fie văzut, dar era conștient că l-ar fi putut trăda cel mai mic zgomot. Charles se temea, de fapt, să nu o sperie pe fată. Din această pricină, la un moment dat, rămase în urmă și îi fu teamă că i-a pierdut urma. Dar deplasându-se cu atenție printre copaci, își dădu seama că Violet se afla la numai câțiva pași înaintea lui. Fata se oprise în fața zidului foarte jos care înconjură curtea, exact în locul unde se afla o porțiță. Stătea aplecată deasupra porții și privea concentrată în noapte.

Charles se strecură cât putu mai aproape și rămase în așteptare. Timpul trecea. Violet avea o lanternă de buzunar, pe care la un moment dat o aprinse, probabil să vadă cât este ceasul, gândi Charles, apoi se aplecă din nou peste porțiță într-o atitudine care trăda încordare și așteptare. Deodată Charles auzi un fluierat slab, care se repetă de două ori.

Fata tresări imediat. Se aplecă din nou peste poartă și fluieră și ea de două ori.

Apoi, cu iuțeala fulgerului, silueta unui bărbat apărură în noapte. Fata scoase un strigăt înăbușit. Se dădu câțiva pași înapoi, deschise porțița și bărbatul pătrunse în curte. Violet începu să vorbească precipitat și în șoaptă. Neputînd auzi ce-și spuneau, Charles încercă să-și schimbe poziția. Dar în aceeași clipă, niște crengi uscate îi trosniră sub picioare. Bărbatul care se afla în preajma domnișoarei Willett se întoarse brusc.

— Cine e? strigă el.

Îl surprinse pe Charles în timp ce o lua la fugă.

— Stai pe loc! Ce cauți aici?

Se repezi către Charles, care se întoarse spre el și încercă,

cu multă agilitate, să facă față situației, dar în clipa următoare se rostogoleau amândoi în zăpadă.

Încăierarea fu scurtă. Adversarul lui Charles era mult mai puternic și robust. Reuși să se ridice în picioare și să-l târască și pe Enderby după el.

— Aprinde lanterna, Violet! spuse el. Să vedem cine este omul acesta.

Fata care stătea deoparte, înspăimântată, se apropie de ei și aprinse ascultătoare lanterna.

— Cred că este vorba de tînărul care stă la noi în sat, spuse ea. E ziarist.

— Aha, ești ziarist? exclamă necunoscutul. Să știi că nu prea vă am la inimă. Ei, ticălosule, ce adușmeci în miez de noapte prin curțile altora?

Lui Violet îi tremura mîna. Pentru o fracțiune de secundă, lumina lanternei se profilă în altă direcție și Charles avu posibilitatea să vadă fața adversarului său. La un moment dat îi trecu prin minte că vizitatorul nocturn ar putea fi evadatul de la Princetown. Dar, privindu-l mai cu atenție, își dădu seama că greșește. În fața sa se afla un tînăr de cel mult douăzeci și patru-douăzeci și cinci de ani. Înalt, bine făcut și cu o expresie plină de fermitate, tînărul nu avea nimic din înfățișarea unui criminal hăituit.

— Ei bine și acum, spune-mi cum te cheamă?

— Numele meu este Charles Enderby, răspunse ziaristul. Mai rămîne să-mi spui și dumneata cum te cheamă.

— Mai ești și obraznic pe deasupra!

Ca și în alte ocazii, Charles avu o inspirație salvatoare. Nu era pentru prima dată cînd o simplă supoziție îl scotea din încurcătură.

— La urma urmelor, cred că știu cu cine am de-a face, spuse Charles pe un ton foarte liniștit.

— Ei nu mai spune?! răspunse celălalt, evident surprins. Se vedea limpede că este încurcat.

— Cred că am plăcerea să stau de vorbă cu domnul Brian Pearson din Australia. Nu-i așa că am dreptate?

Urmă o pauză destul de lungă. Charles era convins că situația se schimbase.

— La naiba, nu pot să-mi dau seama de unde știi, dar ai ghicit. Numele meu este Brian Pearson.

— În acest caz, spuse Charles, ce-ați zice să intrăm în casă și să stăm puțin de vorbă?

CAPITOLUL XXIII. LA VILA HAZELMOOR

Maiorul Burnaby își făcea socotelile, sau pentru a ne exprima în limbajul eroilor lui Dickens „își examina afacerile”. Burnaby era un om extrem de metodic și pedant. Obișnuia să-și noteze într-un registru legat în piele trainică toate acțiunile cumpărate și vândute, precum și pierderile și profiturile de rigoare. Rubrica pierderilor era, bineînțeles, mult mai mare deoarece, ca întreaga tagmă a militarilor la pensie, maiorul era întotdeauna atras de cotațiile cele mai spectaculoase, dar manifesta un dispreț aproape total față de cele modeste, care prezentau însă mai multă siguranță.

„Terenurile astea petrolifere păreau să aibă perspective excelente, murmură maiorul. Aveam senzația că ele vor fi izvorul unei adevărate averi, dar s-au dovedit la fel de proaste ca și mina de diamante! Oricum, terenurile canadiene în care am investit acum sînt demne de toată încrederea!”

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt brusc de Ronald Garfield, care își făcu apariția la fereastră.

— Salut, spuse Ronnie cu voioșie. Sper că nu vă deranjez?

— Dacă ai de gînd să intri în casă, ai face mai bine să vii la ușa din față, îi răspunse maiorul. Dar fii atent la flori! Am impresia că în clipa asta calci cu picioarele pe ele!

Ronnie se retrase imediat, cerîndu-și mii de scuze și, într-o clipă, se ivi în fața ușii de la intrare.

— Șterge-te bine pe picioare, dacă n-ai nimic împotrivă, îi strigă maiorul.

Adevărul este că tinerii îi puneau deseori răbdarea la încercare. În ultima vreme, singurul tînăr față de care manifestase o anumită bunăvoință era ziaristul Charles Enderby. Față de Ronnie Garfield, însă, nu nutrea aceleași sentimente. De fapt, indiferent ce spunea sau ce făcea bietul Ronnie, reușea întotdeauna să-l irite pe maior. Dar orice s-ar zice, ospitalitatea este ospitalitate.

— Bei ceva? întrebă maiorul, fidel acestui principiu.

— Nu, mulțumesc. De fapt, am trecut pe la dumneavoastră să văd dacă putem cădea la o înțelegere. Aș dori să plec chiar astăzi la Exhampton, dar am aflat că mașina lui Elmer a fost închiriată de dumneavoastră.

— Trebuie să sortez lucrurile lui Trevelyan, încuviință Burnaby. Poliția și-a încheiat ancheta.

— Bine... spuse Ronnie puțin cam stînjedit. Doream foarte mult să pot pleca astăzi la Exhampton. Mă gîndeam că poate ați fi dispus să plătim împreună drumul pînă acolo. Ce părere aveți?

— De acord, dar mersul pe jos ar fi mult mai sănătos. Exercițiul este un lucru excelent. Tinerii de astăzi nu mai fac mișcare. Șase mile pe jos la dus și alte șase mile la întoarcere ți-ar prinde foarte bine. Dacă n-aș avea nevoie de mașină pentru a transporta aici cîte ceva din lucrurile lui Trevelyan, fără îndoială că aș fi făcut eu însumi tot drumul pe jos. Moleșeala și lenea, iată care sînt metehnele zilelor noastre!

— Da, aveți dreptate. Eu însă nu prea cred în teoriile despre menținerea condiției fizice. În orice caz, sînt încîntat că ne-am putut înțelege. Elmer mi-a spus că pleacă la ora unsprezece. E în ordine?

— Perfect.

— Bine, atunci la unsprezece sînt acolo.

Dar Ronnie nu s-a ținut de cuvînt. A ajuns la locul întîlnirii cu zece minute mai tîrziu și l-a găsit pe maiorul Burnaby agitat și nervos, deloc dispus să-i accepte scuzele de complezență. Pentru cîteva clipe, Ronnie se amuză copios la gîndul unui eventual mariaj între mătușa sa și maiorul Burnaby. „Cine ar avea de cîștigat dintr-o asemenea afacere?” El era convins că, bineînțeles, numai mătușa sa se amuza, imaginîndu-și-o pe tanti Caroline bătînd din palme și scoțînd strigăte ascuțite pentru a-l aduce urgent pe maior în preajma ei.

Dar lăsînd baltă gîndurile de acest fel, Ronnie se puse, bine dispus, pe vorbă.

— Sittaffordul a devenit un loc destul de vesel. Ce părere aveți? Domnișoara Trefusis, individul acela... Enderby și, pe deasupra, tînărul din Australia – pestriță societate! Dar, apropo, cînd a mai răsărit și australianul? Azi dimineață se afla printre noi de parcă ar fi locuit aici de cînd lumea și nimeni habar nu avea cînd și cum a sosit. Din cauza asta mătușa era neagră de furie.

— Locuiește la doamna Willett, răspunse maiorul cam acru.

— Bine, bine, dar de unde a răsărit, așa deodată? În fond, doamna Willett nu are un aeroport particular. Să știți de la mine, tînărul ăsta mi se pare teribil de misterios. Și apoi privirea lui nu-mi inspiră încredere... Are o căutătură cam răutăcioasă. După părerea mea, el este tipul care l-a lichidat pe bătrînul Trevelyan.

Maiorul se abțînu de la orice comentariu.

— Iată cum văd eu lucrurile, continuă Ronnie. Cei care se duc în colonii sînt de obicei certați cu legea. Rudele lor nu-i au la suflet și, din acest motiv, încearcă să se descotorosească

de ei. Pînă aici toate în regulă. Oaia neagră a familiei se întoarce din colonii. N-are o lescaie în buzunar. Cade pe capul unchiului bogat, exact în preajma sărbătorilor, dar ruda pricopsită nu e dispusă să îndeplinească gusturile nepotului sărac lipit, așa că acesta îl lichidează pe unchi. Iată, domnule, asta este teoria mea!

— Ai face mai bine să o prezinți poliției, replică maiorul Burnaby.

— M-am gîndit că ar fi mai bine să vorbiți dumneavoastră cu poliția. Sînteți prieten cu Narracott? Apropo, iar a venit la Sittaford să-și bage nasul în treburile altora?

— Nu știu.

— Vă întîlniți cumva astăzi cu dînsul?

— Nu.

În fața unui răspuns atît de concis, Ronnie păru să-și dea în cele din urmă seama că e cazul să tacă.

— Atunci asta e, spuse el cam încurcat și apoi se cufundă în tăcere.

La Exhampton, automobilul se opri pentru cîteva minute în fața hanului „Trei coroane”. După ce aranjă să se întîlnească cu maiorul la ora patru și jumătate, pentru a reveni împreună la Sittaford, Ronnie porni în pas vioi să dea o raită prin magazinele pe care i le punea la dispoziție Exhamptonul.

Maiorul Burnaby trecu mai întîi pe la avocatul Kirckwood. După o scurtă discuție cu acesta, luă cheile și se îndreptă spre Vila Hazelmoor. Se înțelesese să se întîlnească acolo cu Evans la ora douăsprezece. Credinciosul matroz îl aștepta, conform înțelegerii, în prag. Cu un aer grav, maiorul deschise ușa și intră în casa goală, urmat imediat de Evans. Nu mai călcase pe aici din noaptea tragediei dar, deși era ferm hotărît să nu dea niciun semn de slăbiciune, în timp ce străbătea salonul, fu cuprins de un tremur ușor.

Evans și maiorul Burnaby se puseră amîndoi pe treabă. Cu

toate că păstrau o tăcere desăvîrșită, se înțelegeau totuși de minune. Ori de cîte ori, vreunul din ei făcea o remarcă scurtă, celălalt înțelegea mesajul așa cum se cuvine.

— Neplăcută treabă, dar tot trebuie s-o facă cineva, spuse maiorul.

Evans, care sorta șosete și pijamale, aranjîndu-le apoi în teancuri, îi răspunse imediat.

— Mi se pare nefiresc ce facem noi acum dar, așa cum spuneți, domnule, trebuie să facă cineva și treaba asta.

Evans dovedea multă abilitate. Lucrurile erau sortate și numărate cu grijă și apoi strînse în grămezi. La ora unu se duseră la han pentru a lua masa. Cînd se întoarseră la Hazelmoor, în timp ce Evans închidea ușa de la intrare, maiorul îl apucă brusc de umăr.

— St, murmură Burnaby. Auzi zgomote de pași la etaj? Zgomotele vin... din dormitorul lui Joe.

— Pe cinstea mea, domnule, aveți dreptate!

Un fel de teamă superstițioasă îi cuprinse o clipă pe amîndoi, dar smulgîndu-se din această stare și lăsînd orice frică la o parte, maiorul se îndreptă hotărît spre scara interioară de unde strigă plin de autoritate:

— Cine-i acolo? Vino imediat jos!

Spre marea lui surpriză și enervare dar, sincer vorbind, ca o adevărată ușurare, la capătul scărilor se ivi Ronnie Garfield. Tînrul era foarte încurcat și ai fi zis că este inocența întruchipată.

— Salut, spuse el. Tocmai eram în căutarea dumneavoastră.

— Cum adică erai în căutarea mea?

— Voiam să vă spun că nu-mi pot termina treburile pînă la patru jumătate. Trebuie să dau o fugă și la Exeter, așa că nu mă mai așteptați. La întoarcere, am să închiriez un automobil din Exhampton.

— Dar cum ai intrat în casă? întrebă maiorul.

— Am găsit ușa deschisă, exclamă Ronnie. Cum era și firesc, am crezut că sînteți înăuntru.

Maiorul se întoarse încruntat spre Evans.

— N-ai închis ușa la plecare?

— Nu, domnule. Cheile nu erau la mine.

— Ce prost sînt, murmură maiorul.

— Sper că nu vă supărați, nu-i așa? spuse Ronnie. N-am găsit pe nimeni la parter, așa că am urcat scările să văd dacă nu sînteți sus.

— Nu face nimic, i-o tăie maiorul. Numai că m-ai cam speriat.

— Perfect, spuse Ronnie, puțin distrat. Acum e timpul să-mi iau zborul. La revedere!

În timp ce Ronnie cobora scările, maiorul mîrîia.

— Nu vă supărați, i se adresă Ronnie foarte copilăros.

Vreți să-mi spuneți și mie... unde s-a petrecut tragedia?

Maiorul arătă cu degetul în direcția salonului.

— Extraordinar! Pot să mă uit și eu puțin?

— Dacă vrei... răspunse răstit Burnaby.

Ronnie deschise ușa și intră în salon. Peste cîteva minute reveni. Maiorul se urcase la etaj, dar Evans era încă în hol. Avea aerul unui cîine care stă de pază. Ochii lui mici îl urmăreau pe Ronnie cu o privire în care se putea citi răutatea.

— Credeam că nu veți reuși niciodată să ștergeți urmele de sînge, spuse Ronnie. În sinea mea eram convins că, orice-ați face, urmele vor apărea din nou. Dar ce prost sînt! Bătrînul a fost ucis cu un instrument ca acesta, nu-i așa?

Ronnie ridică sulul îngust care era așezat la pragul unei uși și cîntări obiectul în mînă.

— Nostimă jucărioară, ce zici?

Apoi mai făcu cîteva mișcări, ca și cum ar fi încercat să lovească pe cineva pe la spate. Evans nu scotea nicio vorbă.

— E timpul să plec, spuse Ronnie, dîndu-și seama că tăcerea interlocutorului său lăsa să se înțeleagă că nu se comportă cum se cuvine. Am impresia că sînt cam lipsit de tact, nu-i așa? Făcu un semn cu capul spre apartamentul de la etaj. Am uitat că erau așa de buni prieteni. Parcă erau făcuți amîndoi de-o mamă, ce părere ai? Dar am plecat. Mii de scuze dacă am spus ce nu se cuvine!

Ronnie străbătu holul și ieși pe ușa din față. Evans rămase impasibil în hol. Urcă scările numai după ce Garfield părăsi casa. Fără niciun comentariu, își relua treaba ocupîndu-se de dulapul cu încălțăminte.

La ora trei și jumătate totul era în ordine. Un geamantan cu haine și lenjerie de corp a fost dăruit lui Evans, iar un altul a fost expediat pe adresa Orfelinatlui Marinei. Documentele și chitanțele fuseseră aranjate cu grijă într-o servietă. Evans primi instrucțiuni să ia legătură cu o firmă locală pentru depozitarea trofeelor lui Trevelyan, deoarece la vila maiorului nu încăpeau toate. Avînd în vedere că Vila Hazelmoor fusese închiriată cu mobilă cu tot, nu mai rămăsese nicio problemă de rezolvat.

După ce totul a fost pus în ordine, Evans își dresе glasul și îi spuse maiorului:

— Vă rog să mă scuzați, domnule, aș dori o slujbă asemănătoare cu cea pe care am avut-o la domnul căpitan.

— Sigur că da. Sînt gata oricînd să-ți dau o recomandatie dacă vrei să te angajezi undeva.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, dar nu despre asta e vorba. M-am sfătuit cu Rebecca mea și ne gîndeam dacă n-ați fi dispus să ne luați la dumneavoastră și să faceți o mică încercare...

— O, dar vezi... eu mă descurc singur. Bătrîna aceea, cum Dumnezeu o cheamă, îmi face zilnic curățenie și-mi pregătește cîte ceva de mîncare. Asta e tot ce-mi pot permite.

— Nu de bani e vorba, domnule, răspunse Evans imediat. Vedeți dumneavoastră, eu țineam foarte mult la căpitan și dacă v-aș putea servi pe dumneavoastră cum îl serveam pe dînsul, aș avea impresia că totul e ca în trecut. Mă înțelegeți, nu-i așa?

Maiorul tuși de cîteva ori și îi ocoli privirea.

— Drept să-ți spun e foarte frumos din partea dumitale! Am să mă gîndesc la propunerea asta.

Apoi se eschivă cu multă abilitate și plecă. Evans rămase privindu-l din urmă. Pe chipul lui înflorise un zîmbet plin de înțelegere.

— Seamănă ca două picături de apă cu căpitanu, murmură el. Apoi, deodată, păru să fie foarte nedumerit. Dar unde-or fi dispărut? murmură el. Mi se pare nițel cam ciudat. Trebuie s-o întreb și pe Rebecca să vedem ea ce zice.

CAPITOLUL XXIV. INSPECTORUL NARRACOTT ARE ÎNDOIELI

— Nu prea sînt mulțumit de felul cum merg lucrurile, domnule. În niciun caz nu mai sînt la fel de satisfăcut ca la începutul anchetei, spuse Narracott.

Inspectorul general îl privi întrebător.

— Vrei să spui cumva că nu Pearson e vinovatul?

— Vedeți dumneavoastră, la început toate elementele păreau să indice o singură concluzie, dar acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Cu toate acestea, dovezile împotriva lui Pearson rămîn în picioare.

— Este foarte adevărat, dar între timp au ieșit la lumină multe lucruri noi. Mă refer în primul rînd la celălalt membru al familiei Pearson, la tînărul Brian. Am considerat că nu este cazul să fac cercetări mai amănunțite în această privință și am acceptat afirmațiile că se află în Australia. Iar acum descopăr că în tot acest interval s-a aflat în Anglia. Se pare că a sosit acum două luni, călătorind pe același vas cu doamna Willett și fiica sa. S-ar părea că, în timpul călătoriei, Brian s-a îndrăgostit de tînăra fată. Din ce motive nu știu, Brian Pearson nu a luat legătură cu familia. Nici fratele, nici sora lui

n-aveau nici cea mai vagă idee că se află în Anglia. Miercurea trecută a părăsit hotelul „Ormsby” din Russell Square, și a închiriat o mașină, deplasându-se în direcția gării Paddington. De atunci și pînă marți seară, cînd a fost descoperit de Enderby, nu știe nimeni ce a făcut. Refuză categoric să dea orice explicație.

— I-ai spus ce riscuri implică o asemenea atitudine?

— Mi-a răspuns că nici nu se sinchisește. Susține că nu are nicio legătură cu crima și că este treaba noastră dacă vrem să dovedim că totuși este implicat cu ceva. Susține că felul cum și-a petrecut timpul îl interesează personal. În fine, refuză categoric să declare unde a fost și ce a făcut în tot acest interval.

— Formidabil! exclamă inspectorul general.

— Da, domnule, este un caz ieșit din comun. N-are rost să fugim de fapte: acesta pare să fie omul pe care îl căutăm. Cu greu mi l-aș imagina pe James Pearson în postură de criminal; pentru fratele său, însă, treaba aceasta nu ar fi decît un fleac. Brian este un tînăr impulsiv și arogant. Și, să nu uităm, că profită și el în aceeași măsură de pe urma morții căpitanului. Astăzi dimineață s-a prezentat la mine împreună cu domnul Enderby, vesel și senin, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. În orice caz n-a reușit să mă păcălească.

— Vrei să spui...

— Atitudinea lui nu este confirmată de fapte. De ce, în fond, nu s-a prezentat mai devreme? Sîmbătă dimineață toate ziarele anunțau cu titluri de-o șchioapă moartea unchiului său. Fratele lui a fost arestat luni și totuși el nu dă niciun semn de viață. Sînt convinși că n-ar fi apărut nici acum dacă ziaristul acela n-ar fi dat peste el azi noapte în grădina Vilei Sittaford.

— Dar ce căuta Enderby acolo?

— Știți cum sînt ziaristii. Își bagă nasul în toate. Sînt niște personaje foarte ciudate.

— De multe ori sînt o adevărată pacoste, spuse inspectorul general, deși, la drept vorbind, cîteodată pot să ne fie și de folos.

— După părerea mea, tînăra l-a pus la treabă, nu glumă, spuse Narracott.

— Care tînără?

— Domnișoara Emily Trefusis.

— Dar de unde pînă unde știa ea de toate acestea?

— Se afla la Sittaford, unde venise să sondeze terenul. Este o fată foarte ageră, căreia nu-i scapă nimic.

— Ce a declarat Brian Pearson în legătură cu acțiunile sale?

— A afirmat că a venit la Sittaford să se întâlnească cu prietena sa, domnișoara Violet Willett. La rîndul ei, aceasta susține că a ieșit din casă cînd toți ceilalți dormeau, fiindcă voia ca mama ei să nu afle nimic. Aceasta este versiunea lor.

După felul cum vorbea, era limpede că inspectorul Narracott avea dubii serioase în legătură cu această poveste.

— Domnule, continuă el, părerea mea este că dacă Enderby nu punea mîna pe el, Brian pleca imediat în Australia, de unde și-ar fi revendicat moștenirea.

Inspectorul general avu un zîmbet discret.

— Ce trebuie să-l mai fi blestemat Brian pe curiosul ăla de ziarist! murmură el.

— Și apoi a mai ieșit ceva la iveală, continuă Narracott. Un alt membru al familiei, Sylvia Pearson, dacă vă amintiți, este căsătorită cu romancierul Martin Dering. Acesta mi-a declarat că în ziua de vineri a luat prînzul și și-a petrecut după-amiaza cu un editor american, iar seara a fost prezent la un dineu literar. Ei bine, acum aflu că nici vorbă de așa ceva!

— Dar cine afirmă acest lucru?

— Tot Enderby.

— Trebuie neapărat să-l cunosc pe acest Enderby, spuse inspectorul general. S-ar părea că este unul din elementele cele mai active ale anchetei. Cei de la „Daily Wire” se pot mândri că au oameni atît de talentați în redacție.

— Acest amănunt s-ar putea să nu aibă nicio importanță. Căpitanul Trevelyan a fost ucis înainte de ora șase, așa încît, la urma urmelor, ce importanță are unde și-a petrecut Dering seara? Și totuși de ce a mințit? Mie treaba aceasta nu-mi prea place!

— Ai perfectă dreptate, încuviință inspectorul general. Pare o minciună de-a dreptul inutilă.

— Ajung astfel să cred că tot ce-a spus este fals. S-ar putea ca bănuielile mele să fie puțin cam exagerate, deși Dering ar fi putut foarte bine să plece din gara Paddington cu trenul de douăsprezece și zece, să ajungă la Exhampton în jurul orei cinci și să-l ucidă pe bătrîn. Lua apoi trenul de șase și zece și, înainte de miezul nopții era acasă. În orice caz, trebuie să cercetăm mai amănunțit această pistă. Trebuie să-i verificăm situația financiară și să vedem dacă nu era în pană de bani. Fondurile care ar fi intrat în posesia soției sale, ar fi căzut imediat în mâinile lui. Dacă ați cunoaște-o, v-ați da imediat seama de acest lucru. Trebuie să ne convingem că alibiul invocat de el pentru perioada după-amiezii rămîne în picioare.

— Toată afacerea aceasta mi se pare pur și simplu extraordinară! Eu continui totuși să cred că dovezile împotriva lui James Pearson sînt foarte concludente. Văd că nu ești de acord cu mine și că ai impresia că nu ai pus mîna pe omul potrivit.

— Dovezile sînt clare, recunoscui Narracott. Totul este limpede și orice juriu ar putea da un verdict pe baza lor. Cu

toate acestea, trebuie să recunosc că eu nu cred că James Pearson este autorul crimei.

— Tînăra lui prietenă are un rol foarte activ în această anchetă.

— Domnișoara Trefusis este, fără doar și poate, o fată și jumătate. Este o tînăra plină de calități, gata să facă tot ce-i stă în putință pentru a-și salva logodnicul. A pus mîna pe ziaristul acesta, pe Enderby, și face ce vrea cu el. Domnișoara Trefusis este o fată mult prea bună pentru James Pearson. Băiatul este destul de drăguț, altfel însă nu e mare lucru de capul lui.

— Dacă spui că este o fată voluntară, înseamnă că el este exact ceea ce-i trebuie.

— Aveți dreptate. Fiecare cu gusturile sale. Ce-ați zice, domnule, dacă m-aș ocupa neîntîrziat de alibiul domnului Dering?

— Da, pune-te imediat pe lucru! Ce-mi poți spune însă despre cea de-a patra persoană care beneficiază de pe urma testamentului? Parcă mai există un moștenitor, nu-i așa?

— Da, sora căpitanului Trevelyan. Cu dînsa totul e limpede. Am făcut cercetările de rigoare. La ora șase se afla acasă. Mă apuc imediat de verificarea alibiului lui Dering.

Cinci ore mai tîrziu, inspectorul Narracott se afla din nou în micul salon al vilei „The Nook”. De data aceasta, domnul Dering era acasă. Camerista l-a informat că lucrează în biroul său și, în consecință, nu poate fi deranjat, Inspectorul i-a prezentat atunci cartea de vizită cu calitățile sale oficiale și i-a cerut să i-o ducă neîntîrziat gazdei. În timp ce aștepta răspunsul, Narracott se plimba prin cameră, cufundat în gînduri. Din cînd în cînd, lua cîte un obiect de pe masă, îl privea absent apoi îl pune la loc. O cutie de țigări din lemn fin de Australia, probabil un dar din partea lui Brian Pearson. Apoi un exemplar uzat al romanului Mîndrie și prejudecată.

Inspectorul deschise cartea și văzu pe coperta interioară un nume șters, scris cu cerneală: Martha Rycroft. Numele i se părea cunoscut, dar nu-și amintea unde-l mai auzise.

Gîndurile îi fură întrerupte de apariția lui Martin Dering.

Romancierul era un bărbat de statură mijlocie, cu păr des, de culoarea castanei. Era frumos, avea buzele cărnoase și roșii, dar în ansamblu îți lăsa impresia unui om greoi.

— Bună dimineața, domnule Dering. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, spuse Narracott foarte calm.

— Nu face nimic, domnule inspector. Să știți însă că nu mai am nimic de adăugat la declarațiile mele anterioare.

— Am fost îndemnat să cred că Brian Pearson, cumnatul dumneavoastră, se află în Australia. Ei bine, acum am descoperit că este în Anglia de două luni. Cred că era cazul să ne spuneți și nouă acest lucru. Soția dumneavoastră mi-a declarat categoric că fratele dînzei se află în Noua Galie de Sud.

— Brian în Anglia?! Dering părea sincer uimit. Vă asigur, domnule inspector, că nici eu nici soția mea n-am știut absolut nimic.

— N-a luat legătura cu dumneavoastră?

— Categoric nu. De altfel, știu precis că în acest interval, Sylvia i-a scris de două ori în Australia.

— În cazul acesta îmi cer scuze, dar, cum e și firesc, am crezut că domnul Brian Pearson a comunicat cu familia și eram supărat că mi-ați ascuns acest lucru.

— Așa cum v-am spus, noi n-am știut nimic. Luați o țigară, domnule inspector? Apropo, am citit că ați reușit să-l prindeți pe evadatul de la Princetown.

— Da, a fost prins marți seara. A avut marele ghinion că se lăsase ceață. De fapt, tot timpul se învîrtise pe loc. Parcursesese mai bine de douăzeci de mile pentru ca la urmă să-

și dea seama că se afla la o depărtare de numai o milă de închisoare.

— Așa se întâmplă totdeauna când e ceață. A avut însă noroc că nu a evadat vineri. Mai mult ca sigur că lui i s-ar fi pus în spinare crima.

— Este un individ foarte periculos. Toți îl porecliseră Freddy Hoinarul. A fost acuzat de tâlhărie, acte de violență, și altele. Era un om educat și înstărit și, oricât ar părea de necrezut, ducea o viață dublă. O parte din timp trăia ca cel mai respectabil cetățean. Apoi, când îl apucau crizele și era obsedat de ideea crimei, pleca de acasă și se înhăita cu cele mai dubioase personaje. Cred că n-ar fi fost rău dacă în loc de închisoare l-ar fi trimis la azilul de nebuni.

— Presupun că nu sînt mulți cei care reușesc să evadeze de la Princetown?

— A evada de acolo este aproape imposibil. Dar această evadare a fost plănuită și efectuată cu cea mai mare precauție. Nu am reușit încă să aflăm toate detaliile.

Dering se ridică în picioare și se uită la ceas.

— Domnule inspector, dacă asta este totul... vă rog să mă scuzați. Eu sînt un om foarte ocupat.

— Dar bineînțeles că mai e ceva, domnule Dering! Aș vrea să știu de ce ați afirmat că vineri seara ați participat la dineul literar de la hotelul „Cecil”?

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ba cred că înțelegeți perfect! Dumneavoastră nu ați luat parte la dineu.

Martin Dering era vădit încurcat și nu știa ce să facă. Inspectorul aștepta calm.

— Ei bine, spuse în cele din urmă romancierul. Să presupunem că nu am fost acolo. Ce vă interesează pe dumneavoastră? Ce legătură poate exista între activitatea

mea, la cinci ore după moartea unchiului meu și dumneavoastră, sau oricare altă persoană?

— Domnule Dering, ați făcut o anumită declarație și eu doresc să verific cum s-au petrecut lucrurile. Unele afirmații s-au dovedit neadevărate. Trebuie să verific și restul. Dumneavoastră susțineți că ați luat prânzul și v-ați petrecut după-amiaza cu un prieten.

— Da... cu editorul meu din America.

— Numele său?

— Rosenkraun... Edgar Rosenkraun.

— Și adresa, vă rog.

— Nu mai este în Anglia. A plecat sîmbăta trecută.

— Spre New York?

— Da.

— Atunci, în această clipă trebuie să fie în largul oceanului. Cu ce vapor călătorește?

— Nu... Nu-mi amintesc.

— Cu ce companie?

— Nu-mi amintesc.

— Atunci vom telegrafia editurii sale din New York. Ei trebuie să știe.

— Este vorba de vasul „Gargantua”, spuse Dering încruntat.

— Vă mulțumesc. Iată că dacă ați vrut v-ați amintit. Susțineți așadar că ați luat prânzul cu domnul Rosenkraun și ați petrecut după-amiaza împreună. La ce oră v-ați despărțit?

— În jurul orei cinci.

— Și după aceea?

— Refuz să vorbesc. Nu este treaba dumneavoastră! Ați aflat tot ce vă interesa.

Inspectorul Narracott încuviință din cap gînditor. Dacă Rosenkraun confirmă declarația lui Dering, atunci orice acuzație împotriva acestuia nu mai are nicio bază. Indiferent

ce a făcut în restul timpului, activitatea sa nu mai prezintă nicio importanță pentru anchetă.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Dering neliniștit.

— Vom telegrafia domnului Rosenkraun pe bordul vasului „Gargantua”.

— Fir-ar să fie, strigă Dering. În ce publicitate murdară mă amestecați! Ce-ați zice...

Se duse la birou, scrise câteva cuvinte pe o foaie de hîrtie și apoi i-o dădu inspectorului.

— Știu că trebuie să vă faceți datoria, spuse el cam acru, dar cel puțin procedați în așa fel ca să nu dau de bucluc. Nu e cinstit să mă băgați în așa hal la apă!

Pe foaia de hîrtie era scris: „Rosenkraun, Vasul Gargantua. Vă rog confirmați că în ziua de vineri am fost în compania dumneavoastră de la douăsprezece pînă la ora cinci. Martin Dering”.

— Aranjați în așa fel încît răspunsul să-l primiți dumneavoastră. Nu mă deranjează. Dar aveți grijă ca telegrama să nu sosească la Scotland Yard sau la secția de poliție. Dumneavoastră nu știți cum sînt americanii. Dacă ar avea cea mai mică suspiciune că sînt anchetat de poliție, contractul pe care urmează să-l închei s-ar duce de rîpă. Vă rog, păstrați totul în secret, domnule inspector.

— Nu am nimic împotrivă, domnule Dering. Nu vreau decît să aflu adevărul. Am să trimit telegrama cu răspuns plătit, urmînd să primesc răspunsul la adresa mea din Exeter.

— Vă mulțumesc. Să știți că nu e chiar așa de ușor să trăiești din literatură. Vă veți convinge că răspunsul confirmă cele spuse de mine. E drept, v-am mințit în privința dîneului fiindcă i-am spus și soției mele același lucru și m-am gîndit că e mai bine să vă spun și dumneavoastră la fel. În caz contrar aș fi intrat într-o încurcătură teribilă.

— Dacă domnul Rosenkraun confirmă declarația dumneavoastră, nu mai aveți de ce să vă temeți.

„Dezagreabil personaj, gîndea inspectorul în timp ce părăsea vila. Dar mai mult ca sigur că Rosenkraun va adevăra spusele sale”.

În timp ce se urca în trenul cu care urma să călătorească spre Devon, Narracott își aminti pe neașteptate de unde auzise numele de Rycroft.

„Rycroft, bătrînul care locuiește într-una din vilele de la Sittaford. Curioasă coincidență!”

CAPITOLUL XXV. LA CEAINĂRIA „DELLER”

Emily și Charles se aflau la Exeter, la ceainăria „Deller”. Era ora trei, iar la această oră pretutindeni se așternuse liniștea și domnea pacea. Localul se golise aproape de tot, doar câteva persoane își mai luau ceaiul în tăcere.

— Ia spune, întreabă Charles, ce părere ai despre el?

— Grea întrebare! răspunse Emily, încruntînd din sprîncene.

După interviul cu poliția, Brian Pearson luase masa împreună cu ei. Tînărul fusese extrem de politicos față de Emily, de o politețe puțin cam exagerată, după părerea fetei. Fiind foarte inteligentă, domnișoara Trefusis nu vedea cu ochi buni această atitudine. Totul i se părea cam ciudat. Iată un tînăr care păstrează cel mai desăvîrșit secret în jurul idilei sale și, deodată, un străin curios îl inoportunează cu prezența lui. Iar tînărul nu se înfurie ci, dimpotrivă, se dovedește blînd ca un miel. Chiar așa se petrecuseră lucrurile. Brian Pearson a acceptat imediat propunerea lui Charles de a merge la poliție. Care este deci explicația acestei atitudini de blîndă acceptare? Lui Emily i se părea că reacția lui Brian este în totală contradicție cu concluziile ei despre caracterul tînărului. „Fir-ar al naibii!”, „Dracu să vă ia!” ar fi fost reacția la care te

puteai aștepta din partea lui Brian. Dar atitudinea aceasta de miel blînd era foarte suspectă. Emily încerca să-i împărtășească lui Charles bănuielile și suspiciunile ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, o liniști Enderby. Brian al nostru are mai mult ca sigur ceva de ascuns, altfel nu s-ar mai strădui atîta să-și înfrîneze aroganța și impulsivitatea.

— Asta spuneam și eu.

— Crezi cumva că el l-a ucis pe bătrînul Trevelyan?

— Brian, spuse Emily cumpănindu-și cuvintele, este o persoană pe care... trebuie s-o avem în vedere. După părerea mea este destul de lipsit de scrupule și, dacă își pune ceva în cap, nu cred că ar sta prea mult pe gînduri, sau că și-ar face probleme de conștiință. Nu-i ceea ce s-ar numi un personaj pașnic.

— În concluzie, e mult mai ușor să ți-l imaginezi pe Brian în postură de ucigaș decît pe Jim, spuse Charles.

— Ipoteza Brian e mult mai plauzibilă, fu de acord Emily. El pare să fie omul totdeauna gata să ducă o treabă pînă la capăt, fiindcă nu-și pierde nicio clipă sîngele rece.

— Sincer vorbind, Emily, chiar crezi că el este ucigașul?

— Nu știu ce să spun... dar îndeplinește toate condițiile. Este singura persoană care le îndeplinește.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În primul rînd mobilul crimei: are același motiv ca și ceilalți – cîștigă douăzeci de mii de lire sterline. Doi: posibilitatea de a săvîrși crima – nimeni nu știe unde s-a aflat vineri după-amiază, iar dacă nu ar fi avut nimic de ascuns, atunci, fără îndoială, ar fi vorbit. Să presupunem deci că Brian se afla vineri în apropierea Vilei Hazelmoor.

— Nu s-a găsit încă nimeni care să afirme că l-a văzut în Exhampton și, orice s-ar zice, Brian este o persoană care nu trece neobservată.

Emily dădu din cap cu dispreț.

— Bine, Charles, dar nu înțelegi că el nu se afla în Exhampton? Dacă el este autorul crimei, atunci înseamnă că a plănuit totul dinainte. Numai Jim, care este nevinovat, a sosit ca un nătărău la fața locului, ba a mai și stat în Exhampton. Brian s-a aflat probabil la Lydford sau Chagford, sau poate chiar la Exeter. El putea foarte bine să parcurgă drumul de la Lydford pînă la Exhampton pe jos, fiindcă există o șosea foarte bună și zăpada nu l-ar fi împiedicat. Pentru el nu era mare lucru să facă asta.

— Atunci ar trebui să cercetăm această posibilitate mai amănunțit.

— Se ocupă poliția de treaba asta, spuse Emily. Iar ei se descurcă mult mai bine decît am putea-o face noi. Cînd este vorba de cercetări și anchete oficiale, poliția este neîntrecută. Nouă ne revine sarcina să ascultăm sporovăială doamnei Curtis, să tragem concluzii din observațiile domnișoarei Percehouse și să le urmărim pe chiriașele de la Vila Sittaford. În chestiuni din astea personale și confidentiale, putem noi obține cele mai bune rezultate.

— Asta depinde de la caz la caz.

— Dar să revenim la afirmația mea că Brian Pearson îndeplinește toate condițiile. În ceea ce privește mobilul crimei și posibilitățile de a o săvîrși, am văzut că totul e limpede. Dar mai există și un al treilea factor care, după părerea mea, este cel mai important.

— La ce te referi?

— De la bun început am avut sentimentul că ședința aceea de spiritism, atît de stranie, nu trebuie ignorată. Am încercat să analizez problema cît mai logic și rațional cu putință și am ajuns la concluzia că pot exista trei explicații. În primul rînd că a fost vorba de un fenomen supranatural. În ceea ce mă privește, resping categoric o asemenea posibilitate. A doua explicație: că totul a fost pus la cale în

mod intenționat, dar cum nu văd să existe un motiv plauzibil în acest sens, cred că putem exclude și această explicație. În fine, s-ar putea să fie vorba de un simplu accident. Unul dintre musafiri s-a dat de gol, bineînțeles, împotriva voinței sale. S-ar zice că e vorba de o mărturisire inconștientă. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că unul dintre cei de față fie știa cu certitudine că Trevelyan urma să fie ucis la o anumită oră, în cursul după-amiezii, fie era la curent cu faptul că bătrînul avusese o discuție foarte precipitată, care putea să se soldeze cu un act de violență. Niciunul dintre cei de față nu putea să fie criminalul, dar unul dintre ei trebuie să fi fost în legătură cu acesta. Maiorul Burnaby n-are legătură cu nimeni; domnul Rycroft și Ronald Garfield sînt în aceeași situație, dar cu doamna Willett și fiica ei lucrurile stau altfel. Violet este prietenă cu Brian Pearson. Cei doi sînt în relații foarte intime, iar fata este extrem de agitată de cînd a aflat de crimă.

— Crezi oare că știe ceva? întrebă Charles.

— Ori ea, ori mama ei, trebuie neapărat să știe ceva.

— Mai rămîne domnul Duke despre care n-ai spus încă nimic.

— Da, răspunse Emily, e nițel cam straniu! Este singura persoană despre care nu știm absolut nimic. Am încercat în două rînduri să discut cu el, dar n-am reușit. S-ar părea că nu are nicio legătură cu căpitanul Trevelyan sau cu familia acestuia. El nu are niciun amestec în toată această poveste și totuși...

— Ei, și totuși? insistă Charles, văzînd că Emily se opri.

— Și totuși noi l-am întîlnit pe inspectorul Narracott în timp ce pleca de la Duke. Mă întreb, ce știe inspectorul despre acest personaj de care eu habar n-am? Grozav aș vrea să știu ce e la mijloc?

— Crezi cumva...

— Să presupunem că Duke este un personaj suspect și

poliția știe acest lucru. Să presupunem că Trevelyan aflate ceva despre el. Nu uita că bătrînul manifesta un interes deosebit față de toți chiriașii săi. În fine, să ne închipuim că Trevelyan intenționa să dezvăluie poliției cele aflate. Duke aranjează cu un complice să-l lichideze pe căpitan. Știu că teoria asta pare de-a dreptul fantastică dar, la urma urmelor, totul este foarte probabil.

— În orice caz, e o idee, spuse Charles rar.

Tăcură amîndoi, cufundați în gînduri. Deodată, Emily spuse:

— Ai încercat vreodată sentimentul straniu că ești urmărit cu privirea de o persoană nevăzută? Chiar în clipa aceasta am senzația că cineva se uită la mine insistent. Spune-mi, este vorba de o simplă impresie sau am dreptate?

Charles își schimbă puțin poziția și își roti privirea prin sală.

— La măsuta de lîngă fereastră stă o femeie, spuse el. Este înaltă, brunetă și foarte interesantă. Ochii îi sînt ațintiți asupra ta.

— E tînără?

— Nu, nu prea tînără. Dar ia te uită!

— Ce s-a întîmplat?

— Uite-l pe Ronnie Garfield. Tocmai și-a făcut apariția și văd că s-a așezat la masa ei. Am impresia că discută despre noi.

Emily își deschise poșeta. Începu să se pudreze în modul cel mai ostentativ cu putință, potrivindu-și oglinda în așa fel ca să vadă ce se petrece în direcția indicată de Charles.

— Femeia este mătușa Jennifer, spuse Emily în șoaptă. Dar uite-i că se ridică.

— Se îndreaptă spre ieșire, spuse Charles. Vrei să vorbești cu ea?

— Nu. E mai bine să mă fac că nu i-am văzut.

— Dar, la urma urmelor, ce ți se pare atît de ciudat în faptul că mătușa Jennifer îl cunoaște pe Ronnie și l-a invitat la un ceai?

— Dar de unde pînă unde să se cunoască?

— Uite așa, foarte simplu.

— Charles dragă, să nu ne mai pierdem timpul cu vorbe. Bineînțeles că totul este o absurditate! Abia acum cîteva minute spuneam că niciunul dintre participanții la ședința de spiritism nu are legături cu familia victimei și, acum, iată că Ronnie Garfield își ia tacticos ceaiul cu sora căpitanului Trevelyan!

— Asta înseamnă că nu poți fi niciodată sigur de nimic!

— Ba asta înseamnă că trebuie s-o iei totdeauna de la început.

— Multe lucruri ar trebui luate de la început, spuse Charles.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Emily, privindu-l lung.

— Deocamdată nimic.

Charles îi cuprinse mîinile, iar Emily nu îl respinse.

— Trebuie să ducem treaba asta la bun sfîrșit, spuse Charles. După aceea...

— După aceea? întrebă Emily pe un ton blînd.

— După aceea sînt gata să fac totul pentru tine! Aș face orice...

— Vorbești serios? Ce frumos din partea ta, dragul meu Charles!

CAPITOLUL XXVI. ROBERT GARDNER

Exact douăzeci de minute mai târziu, Emily suna la soneria vilei „The Laurels”. Vizita aceasta era rezultatul unei inspirații de moment. Camerista Beatrice deschise ușa, iar Emily o întâmpină numai zîmbet și bunăvoință.

— Tot eu sînt, începuse tînăra. Știu că doamna Gardner nu este acasă. Aș putea eventual vorbi cu domnul Gardner?

O asemenea doleanță i se păru lui Beatrice cu totul neobișnuită, așa că rămase o clipă pe gînduri.

— Nu știu ce să vă spun. Vreți să mă duc sus să-l întreb pe domnul dacă e dispus să vă primească?

— Te rog din tot sufletul.

Beatrice urcă scările și reveni înapoi într-o clipă, invitînd-o pe Emily să poftească înăuntru.

Intră într-o cameră mare. Robert Gardner stătea întins pe o canapea așezată lîngă fereastră. Era un bărbat uriaș, cu ochi albaștri și părul blond. Emily avu impresia că se află în fața unui Tristan ideal, așa cum ar trebui să arate în actul al treilea al operei lui Wagner, performanță pe care însă niciun tenor wagnerian nu a reușit-o vreodată.

— Bună ziua, spuse gazda. Dumneata ești viitoarea soție a criminalului, dacă nu mă înșel?

— Exact, unchiule Robert, răspunse Emily. Sper că pot să-ți spun „unchiul Robert”, nu-i așa?

— Dacă Jennifer îți permite, n-ai decît. Ei, cum te simți acum cînd logodnicul îți lîncezește la răcoare?

„Crud om”, îl etichetă Emily pe loc. Face parte din categoria celor care simt o plăcere diabolică să-i rănească pe alții acolo unde îi doare mai tare. Dar cu Emily nu-i mergea. Își găsisese nașul.

— Totul mi se pare de-a dreptul palpitant, răspunse ea cu zîmbetul pe buze.

— Oare la fel de palpitant i s-o fi pîrînd și domnișorului Jim?

— La urma urmelor, e și asta o experiență, nu crezi?

— Oricum e o lecție în sensul că viața nu înseamnă numai lapte și miere, răspunse Robert Gardner cu răutate.

O iscodea cu privirea.

— Ei, ia spune-mi: pentru care motiv ai venit să mă vezi? Glasul său trăda o ușoară suspiciune.

— Cînd vrei să te măriți și să intri într-o familie, nu e rău să-ți cunoști dinainte rudele!

— Să știi cu un ceas mai devreme la ce te poți aștepta, carevasăzică. Și chiar ai de gînd să te căsătorești cu junele Jim?

— Și de ce nu?

— În ciuda acuzației care-i atîrnă în spinare?

— Da.

— Sincer să-ți spun, ești primul om pe care-l văd sinchisindu-se atît de puțin în fața unei nenorociri. S-ar putea zice că toată treaba asta te amuză.

— Bineînțeles! Să urmărești un criminal e de-a dreptul palpitant!

— Cum?

— Am spus că a urmări un criminal este formidabil de palpitant! repetă Emily.

Robert Gardner o privi țintă câteva clipe, apoi se lăsă moale pe pernă.

— Am obosit, spuse el cu voce plîngăreață. Nu mai am putere să vorbesc. Soră, unde ești? Am obosit.

Sora Davis își făcu urgent apariția din camera de alături.

— Domnul Gardner obosește foarte ușor. Dacă nu vă supărați, domnișoară Trefusis, cred că ar fi mai bine să-l lăsați acum.

Emily făcu o reverență plină de grație și spuse:

— La revedere, unchiule Robert! Sper să mai vin pe aici.

— Ce vrea să însemne asta?

— La revedere, îi răspunse Emily.

În timp ce dădea să plece din casă Emily se opri brusc.

— O, îi spuse ea lui Beatrice, mi-am uitat mănușile.

— Vi le aduc eu, domnișoară.

— Nu, nu-i nevoie, spuse Emily. Mă duc eu să le iau.

Urcă în grabă scările și intră în cameră fără să bată la ușă.

— O, exclamă Emily, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar mi-am uitat mănușile.

Își luă mănușile cu un gest ostentativ și, zîmbind plină de dulceață celor doi care stăteau mină în mină, Emily coborî scările și plecă.

„Trucul ăsta cu mănușile este formidabil, își spunea Emily în sine ei. Este pentru a doua oară cînd îmi merge de minune. Biata Jennifer! Oare știe cum stau lucrurile? Precis că nu. Dar să mă grăbesc, că mă așteaptă Charles.”

Enderby o aștepta conform înțelegerii.

— A mers bine? spuse el.

— Într-un fel, da. Nu sînt încă sigură.

Enderby o privi întrebător.

— Nu intenționez să-ți spun nimic, răspunse Emily, înțelegîndu-i gîndurile. S-ar putea ca totul să nu fie decît o

simplică întâmplare și atunci n-ar fi cîstit să-mi dau drumul la gură.

Enderby scoase un suspin.

— Ești cam aspră, spuse el.

— Regret, răspunse Emily fermă. Dar asta este situația.

— Facă-se voia ta, răspunse Charles cu răceală.

PARCURGEAU ȘOSEAUA FĂRĂ SĂ SCOATĂ O VORBĂ. TĂCEREA lui Charles era tăcerea omului jignit; în cazul domnișoarei Trefusis, ea trăda pur și simplu indiferență. Automobilul se apropia de Exhampton, cînd Emily rupse tăcerea cu o întrebare neașteptată.

— Charles, îl întrebă ea, tu joci bridge?

— Joc, dar de ce?

— Atunci trebuie să știi cum se procedează cînd îți evaluezi mîna. Dacă ești în defensivă vezi cîte levate cîștigi; dacă ești în ofensivă, numără-ți levatele pierzătoare. Acum noi sîntem în ofensivă, dar am impresia că am jucat greșit.

— Cum adică?

— Vezi, noi i-am avut în vedere numai pe cei care aveau de cîștigat. Cu alte cuvinte, ne-am ocupat numai de acele persoane care ar fi avut motive să-l ucidă pe căpitanul Trevelyan, indiferent cît de neverosimil ar părea acest lucru. Și din cauza asta, cred că ne-am împotmolit în așa hal.

— Eu nu m-am împotmolit deloc, spuse Charles.

— Ba eu recunosc că mă simt tare dezorientată. Sînt atît de încurcată încît nici nu mai pot raționa. Hai să abordăm problema și în sens invers. Deci să-i numărăm pe cei care ar pierde, să ne ocupăm adică de acele persoane care nu ar fi putut să-l ucidă pe Trevelyan.

— Bine, să vedem... În primul rînd doamna Willett, fiica

ei, maiorul Burnaby, Rycroft și Ronnie... Dar stai, să nu-l uităm pe Duke.

— De acord. Noi știm că niciunul dintre ei nu l-ar fi putut ucide. Și asta din cauză că la ora cînd s-a comis crima se aflau cu toții la Vila Sittaford. Pot depune mărturie unul pentru altul și este exclus să mintă cu toții. Este limpede că sînt în afară de orice bănuială.

— La urma urmelor toți locuitorii din Sittaford sînt în aceeași situație. Chiar și Elmer. Charles începu să vorbească în șoaptă, temîndu-se că șoferul l-ar putea auzi. Și asta din cauză că vineri ninsese masiv și drumurile spre Sittaford au fost inaccesibile pentru automobile.

— Bine, dar putea să meargă pe jos, răspunse Emily tot în șoaptă. Dacă maiorul Burnaby a putut ajunge în seara aceea pînă la Vila Hazelmoor, Elmer putea și el foarte bine să pornească la drum la ora prînzului. În acest caz, ajungea la Exhampton la ora cinci, comitea crima și apoi revenea la Sittaford.

— Nu cred că s-ar fi putut întoarce pe o asemenea vreme. Nu uita că a început să ningă pe la șase și jumătate. Dar la urma urmelor, sper că nu-l acuzi pe Elmer?

— Nu, deși n-ar fi exclus să avem de-a face cu un maniac.

— Taci, spuse Charles. Dacă te-aude, o să se simtă profund jignit.

— Oricum, nu poți exclude cu desăvîrșire această ipoteză!

— Da. Așa este, recunosc Charles. Totuși n-avea cum să se ducă pe jos pînă la Exhampton și să vină înapoi, fără ca cei din Sittaford să fie la curent cu un fapt atît de ciudat.

— E adevărat, într-un loc ca acesta fiecare știe totul despre vecinul său, încuviință Emily.

— Tocmai de aceea sînt de părere că locuitorii din Sittaford ies din discuție. Singurele persoane care nu au fost

prezente în salonul doamnei Willett sînt domnișoara Percehouse și căpitanul Wyatt. Dar amîndoi sînt invalizi. Ei nu se puteau lupta cu troienele. Așa că singurii care mai rămîn în competiție sînt simpaticele noastre gazde – doamna și domnul Curtis. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut asemenea intenții, s-ar fi deplasat foarte confortabil să-și petreacă weekend-ul la Exhampton și s-ar fi întors numai după ce isprăvea treaba.

Emily începu să rîdă.

— Bine, dar nu poți părăsi Sittafordul la sfîrșit de săptămînă fără ca acest lucru să devină un fapt de notorietate publică.

— Iar Curtis ar fi observat, fără îndoială, o tăcere inexplicabilă dacă l-ar fi părăsit consoarta.

— Am găsit! exclamă Charles deodată.

— Ei, cine este? întrebă Emily nerăbdătoare.

— Soția fierarului. Cea care așteaptă cel de al optulea copil. În ciuda stării în care se află, femeia asta curajoasă parcurge tot drumul pînă la Exhampton și îi face de petrecanie căpitanului!

— Și cu ce scop, mă rog?

— Fiindcă, deși fierarul este tatăl primilor șapte copii, căpitanul Trevelyan este tatăl celui de al optulea.

— Charles, nu fii grosolan! În orice caz, dacă așa stau lucrurile, aș zice mai degrabă că fierarul e criminalul, nu soția lui. E limpede ca lumina zilei! Gîndește-te numai la brațul lui puternic și ai să-ți dai seama că pentru el instrumentul crimei nu-i decît o jucărie. Nevasta lui putea foarte bine să nu-i observe lipsa. Ea este atît de ocupată cu cei șapte copii, încît nici nu-și dă seama pe ce lume se află!

— Discuția noastră a început să degenereze și debităm numai prostii, spuse Charles.

— Așa este, încuviință Emily. Numărătoarea levatelor pierzătoare nu prea s-a dovedit utilă!

— Ce-ai zice despre tine? întrebă Charles.

— Eu?!

— Unde te aflai cînd s-a comis crima?

— Formidabil! Uite, la asta nu m-am gîndit. Eram, bineînțeles, la Londra. Dar nu știu cum aş putea dovedi acest lucru. Mă aflu singură în apartamentul meu.

— Vezi, toate condițiile îndeplinite, spuse Charles. Mobilul crimei etc., etc. Logodnicul tău urma să moștenească douăzeci de mii de lire sterline. Ce mai vrei?

— Dragă Charles, zău că ești deștept! Acum îmi dau și eu seama că sînt personajul cel mai suspect cu putință. Pînă acum nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta!

CAPITOLUL XXVII. NARRACOTT ACȚIONEAZĂ

Două zile mai târziu, Emily, care sosise de la Sittaford în cursul dimineții, se afla în biroul inspectorului Narracott. Inspectorul o studia cu atenție. Admira stăpînirea de sine a fetei, hotărîrea nestrămutată de a nu ceda nicio clipă și voioșia ei imperturbabilă. Emily făcea parte din categoria celor care se luptă cu viața, iar Narracott avea o stimă deosebită pentru oamenii bravi. În sinea sa, inspectorul era de părere că tînăra era mult prea bună pentru Jim Pearson, indiferent dacă se dovedea că băiatul este nevinovat.

— Dacă ne-am lua după romane, ar însemna să dăm crezare opiniei generale că poliția urmărește cu tot dinadinsul să găsească o victimă și nu se sinchisește cîtuși de puțin dacă victima este sau nu vinovată, atîta timp cît dispune de dovezile necesare pentru a-și susține acuzația. Dar să știți, domnișoară Trefusis, că nu acesta este adevărul. Noi nu urmărim decît pe vinovat.

— Sînteți oare ferm convins că Jim este vinovatul, domnule inspector?

— Nu vă pot da un răspuns oficial la această întrebare, domnișoară. Dar vă pot spune totuși că noi examinăm cu atenție nu numai dovezile care pledează împotriva lui Jim

Pearson, ci și alte elemente, care pledează împotriva altor persoane.

— Vă referiți la fratele său Brian?

— Domnul Brian Pearson este un personaj oarecum dubios. A refuzat să răspundă la întrebările noastre și nu vrea să ne furnizeze niciun amănunt în legătură cu persoana sa. Cu toate acestea eu cred... Fața inspectorului Narracott se luminează de un zîmbet larg – zîmbetul celor care locuiesc în comitatul Devonshire. Eu cred că pot lesne ghici în ce constă cea mai mare parte a activității sale. În mai puțin de o jumătate de oră, voi afla dacă am dreptate. Dar mai există un personaj. Mă refer la domnul Dering.

— Ați discutat cu el? Întrebă Emily curioasă.

Inspectorul Narracott îi privi chipul îmbujorat și, pentru o clipă, se simți tentat să renunțe la prudența pe care i-o impunea serviciul. Rezemîndu-se comod de speteaza scaunului, îi relată discuția avută cu domnul Dering; apoi, dintr-un dosar ce se afla alături, scoase copia telegramei pe care o trimisese editorului Rosenkraun.

— Aceasta este telegrama pe care i-am trimis-o eu, iar acesta este răspunsul.

— Emily citi următoarea telegramă: „Narracott, 2 Drysdale Road, Exeter. Confirm declarația dl. Dering. Petrecut vineri după-amiază împreună. Rosenkraun.”

— Extraordinar!

— Enervant, nu-i așa? Și același zîmbet larg luminează fața inspectorului. Dar să știți, domnișoară Trefusis, că eu sînt un om foarte bănuitor. Explicațiile domnului Dering păreau foarte plauzibile, totuși am considerat că ar fi păcat să-i fac jocul pînă la capăt. Așa că am trimis o a doua telegramă.

Și îi dădu să citească telegrama și răspunsul. Telegrama suna astfel: „Solicit informații în legătură cu uciderea căpitanului Trevelyan. Confirmați telegrafic declarația Martin

Dering în privința alibiului pentru vineri după-amiază.
Inspector de poliție Narracott. Exeter.”

Răspunsul trăda nervozitate și o totală indiferență față de economia de cuvinte. Telegrama suna astfel: „Nu am știut că este vorba de anchetarea unei crime. Nu l-am văzut pe Martin Dering vineri. Am acceptat să confirm declarația sa în calitate de prieten. Credeam că este urmărit de soție în vederea unei acțiuni de divorț.”

— Formidabil! Sînteți de o inteligență remarcabilă, domnule inspector!

Inspectorul se ralie întru totul acestui punct de vedere. Fața îi era luminată de un zîmbet blînd și mulțumit.

— Este extraordinar cît de solidari sînt bărbații în asemenea situații, continuă Emily privind telegrama. Biata Sylvia! Din anumite puncte de vedere se poate spune că bărbații sînt niște bestii. Iată de ce e atît de plăcut să întîlnești un bărbat pe care să știi că te poți bizui!

Emily îi adresează inspectorului un zîmbet plin de admirație.

— Domnișoară Trefusis, vă rog să aveți în vedere că tot ce v-am spus este strict confidențial, o puse în gardă inspectorul. Am mers puțin cam departe, destăinuindu-vă toate acestea.

— Ați fost admirabil! Nu am să uit niciodată acest lucru.

— Vă rog foarte mult să nu suflați nimănui nicio vorbă, o avertiză din nou inspectorul.

— Vreți să spuneți, cu alte cuvinte, că nu trebuie să-i spun nimic lui Charles... domnului Enderby.

— Orice s-ar zice, ziaristul e tot ziarist. Indiferent cît de bine l-ați dresat dumneavoastră, pentru un ziarist o știre e mai presus de orice. Nu-i așa?

— N-am să-i spun un cuvînt. Cred că l-am învățat destul de bine să-și țină gura, dar aveți dreptate. Ziaristul tot ziarist rămîne.

— Deviza mea este: nu divulga nicio informație fără un motiv bine întemeiat, spuse inspectorul Narracott.

Emily clipi din ochi amuzată. În sinea ei era convinsă că în ultima jumătate de oră inspectorul își încălcase în modul cel mai lamentabil principiile. În aceeași clipă însă îi veni în minte un alt fapt care acum n-avea probabil nicio importanță. Lucrurile păreau să indice cu totul altceva, dar cu toate acestea dorea grozav de mult să afle adevărul.

— Domnule inspector, spuse ea brusc, cine este domnul Duke?

— Domnul Duke?!

Emily avu impresia că întrebarea îl pusese pe inspector în încurcătură.

— Nu vă mai amintiți? Domnul Duke din a cărui vilă ieșeați când ne-am întâlnit la Sittaford.

— A, da, îmi amintesc! Sincer să vă spun, domnișoară Trefusis, am dorit să aud o relatare cât mai obiectivă a ședinței de spiritism. Maiorul Burnaby nu excelează când este vorba de descrieri.

— Dacă eram în locul dumneavoastră, m-aș fi dus la domnul Rycroft. De ce tocmai la domnul Duke?

— Asta a fost inspirația mea, răspunse inspectorul după o scurtă pauză.

— Mă întreb dacă poliția știe ceva despre acest domn Duke.

Inspectorul Narracott nu răspunse nimic. Privirea îi era ațintită asupra blocnotesului de pe biroul său.

— Întruchiparea omului care duce o viață ireproșabilă, spuse Emily. Acesta s-ar părea să fie calificativul care i se potrivește cel mai bine domnului Duke. Dar mă întreb, a fost totdeauna la fel de pur și nepătat? Poate poliția știe acest lucru!

Emily îl surprinse pe inspector în timp ce încerca să-și ascundă un zîmbet.

— Domnișoară Trefusis, vă place să faceți supoziții, nu-i așa? întrebă inspectorul pe un ton prietenesc.

— Atunci cînd cineva nu vrea să-ți spună un lucru, n-ai încotro și trebuie să ghicești singur, îi dădu Emily răspunsul pe loc.

— Dacă un om duce o viață ireproșabilă, așa cum spuneți dumneavoastră, și dacă s-ar simți jignit ca alții să-i răscolească trecutul, ei bine, poliția știe să-și vadă de treabă. Noi nu dorim să trădăm pe nimeni.

— Înțeleg, dar cu toate acestea v-ați dus și ați discutat cu dînsul. După cîte s-ar părea, și dumneavoastră v-ați gîndit că domnul Duke ar putea fi amestecat în acest caz. Tare aș vrea să știu cine este acest personaj! Și, mai ales, de ce ramură a criminologiei s-a ocupat în trecut!

În ciuda faptului că îl implora din priviri să-i dea un răspuns, inspectorul Narracott rămase neclintit. Dîndu-și seama că în această privință nu are nicio șansă de a-l îndupleca, Emily oftă și se hotărî să plece.

După plecarea fetei, inspectorul continuă să privească atent blocnotesul pe care îl avea în față, în timp ce pe buze îi flutura un zîmbet distrat. Apoi sună și un subaltern își făcu apariția.

— Ei, întrebă inspectorul, așa este?

— Da, domnule. Numai că nu era vorba de hotelul „Duchy” din Princetown, ci de hotelul „Two Bridges”.

— Înțeleg, spuse inspectorul luînd hîrtia pe care i-o adusese subalternul. Acum totul este limpede. Ai cercetat cu ce s-a îndeletnicit vineri celălalt tînăr?

— Este sigur că a sosit la Exhampton cu ultimul tren; dar nu am putut afla cînd a plecat de la Londra. Se fac cercetări. Pofțiți și copia actului de la primărie.

Narracott privi hîrtia. Era copia certificatului de căsătorie a lui William Martin Dering cu Martha Elizabeth Rycroft.

— Aha! Mai este ceva?

— Da, domnule. Domnul Brian Pearson a venit din Australia cu vasul „Phidias”. Vasul a făcut escală la Cape Town, dar la bord nu se afla niciun pasager cu numele de Willett. Nici urmă de doamna și domnișoara Willett din Africa de Sud. La bord se aflau însă doamna și domnișoara Evans, precum și doamna și domnișoara Johnson din Melbourne. Acestea din urmă corespund semnalmentelor doamnei și domnișoarei Willett.

— Hm... Johnson... Probabil că nici Johnson, nici Willett nu e numele lor adevărat. Oricum, cred că le-am dat de urmă. Altceva mai ai să-mi comunici?

— Nu mai era nimic altceva.

— În regulă, spuse Narracott. Avem suficient material pe baza căruia să mergem mai departe.

CAPITOLUL XXVIII. BOCANCI

— Dar bine, stimată domnișoară, se străduia domnul Kirkwood să fie cît mai convingător, ce credeți că ați mai putea găsi la Vila Hazelmoor? Toate lucrurile căpitanului Trevelyan au fost ridicate. Poliția a cercetat casa în amănunțime. Vă înțeleg perfect situația și-mi dau seama cît de mult doriți ca domnul Pearson să fie achitat... bineînțeles dacă e cu putință. Dar ce mai puteți face dumneavoastră?

— Știu că n-am ce să mai găsesc acolo, răspunse Emily, și nu mă aștept să remarc tocmai eu un amănunt care i-a scăpat poliției. Nu știu cum să vă explic, domnule Kirkwood, dar tot ce doresc este să cunosc casa și să intru în atmosfera locului. Vă rog foarte mult, dați-mi cheia. Nu văd nimic rău în asta.

— Bineînțeles că nu dăunează cu nimic, spuse domnul Kirkwood, plin de demnitate.

— Atunci aveți, vă rog, amabilitatea și dați-mi cheia.

Domnul Kirkwood se execută și îi înmînă cheia cu toată amabilitatea, dar și cu un zîmbet de superioritate.

În cursul dimineții, Emily primise o scrisoare din partea doamnei Belling. Iată cum suna scrisoarea:

. . .

„DRAGĂ DOMNIȘOARĂ TREFUSIS,

MI-AȚI SPUS CĂ AȚI DORI FOARTE MULT SĂ AFLAȚI DACĂ SE
întîmplă ceva neobișnuit, chiar dacă e lipsit de importanță, și
iată că cele ce am să vi le spun mai jos sînt foarte neobișnuite,
deși nu au nicio importanță, așa încît am considerat de
datoria mea, domnișoară, să vă încunoștințez pe dată,
sperînd din tot sufletul că scrisoarea vă va sosi în cursul serii
sau cu prima poștă de mîine dimineață. Nepoata mea a venit
pe la mine și mi-a spus că n-are nicio importanță, dar că este
ciudat, ceea ce am fost și eu de acord. După cum spun cei de
la poliție, și toată lumea este convinsă de acest lucru, de la
casa căpitanului nu s-a luat nimic, vreau să spun nimic de
valoare, dar lipsește ceva care n-a fost observat, neavînd nicio
importanță. Se pare, domnișoară dragă, că lipsește o pereche
de bocanci de-ai căpitanului, ceea ce a fost observat de Evans
cînd a sortat lucrurile cu maiorul Burnaby. Deși nu cred că are
vreo importanță, domnișoară, m-am gîndit că poate v-ar
interesa. E vorba de o pereche de bocanci, domnișoară, de
niște bocanci din aceia zdraveni pe care căpitanul i-ar fi pus în
picioare dac-ar fi ieșit pe zăpadă, dar cum nu a fost cazul,
lucrul s-ar părea că nu are nicio explicație. Dar cu toate
acestea bocancii lipsesc și nimeni nu știe cine i-a luat. Deși
știu prea bine că n-are nicio importanță, am simțit de datoria
mea să vă scriu. Sper că nu sînteți chiar atît de îngrijorată de
tînărul dumneavoastră prieten. Eu sînt bine sănătoasă, ceea
ce vă doresc și dumneavoastră. A dumneavoastră cu stimă,
Doamna J. Belling”

EMILY A CITIT DE MAI MULTE ORI SCRISOAREA ȘI ÎN CELE
din urmă a discutat problema cu Charles.

— Bocanci... s-ar părea că nu are niciun sens.

— Și totuși trebuie să fie ceva la mijloc, sublinie Emily. De ce la urma urmelor să lipsească tocmai o pereche de bocanci?

— Poate că totul este doar o invenție de-a lui Evans. Ce părere ai?

— N-ar avea niciun rost. Și apoi când un om născocoște ceva trebuie să existe și puțină logică, nu poate fi vorba pur și simplu de o absurditate cum e povestea asta cu bocancii!

— Bocancii sugerează urme de pași, spuse Charles.

— Ai dreptate, dar în cazul nostru pare să nu fi fost vorba de urme. Dacă n-ar fi nins...

— Da, așa este, dar chiar și în cazul acesta ar mai putea exista o explicație. Să presupunem că Trevelyan a dat bocancii unui vagabond, care i-a tras apoi una în cap. Ce părere ai?

— E foarte posibil, dar nu în cazul lui Trevelyan. Bătrînul i-ar fi dat mai degrabă cîțiva bănuți sau i-ar fi găsit vagabondului ceva de lucru, dar în niciun caz nu-l văd pe Trevelyan despărțindu-se de bunăvoie de bocancii săi cei mai buni.

— Să știi că mă dau bătut!

— Nici prin cap nu-mi trece una ca asta! declară Emily. Fie ce-o fi, am de gînd să merg pînă la capăt!

În consecință, Emily plecă la Exhampton unde făcu mai întîi o vizită la „Trei coroane”. Doamna Belling o primi plină de entuziasm.

— Vai, domnișoară, prietenul dumneavoastră e încă la închisoare! Foarte rău, n-am ce zice! Noi nu credem nicio clipă că el e criminalul. În preajma mea nu admit ca nimeni să fie de altă părere. Deci ați primit scrisoarea? Vreți să discutați cu Evans? Locuiește după colț, pe Fore Street la nr. 85. Tare aș vrea să vin și eu cu dumneavoastră, dar nu pot lăsa localul singur. Oricum, nimeriți dumneavoastră.

Bineînțeles că Emily a nimerit, și încă fără nicio greutate.

Evans nu era acasă, dar o întâmpină soția lui și fu invitată înăuntru. Emily a luat loc, îndemnînd-o și pe gazdă să procedeze la fel, și apoi a trecut direct la subiect.

— Am venit să discutăm despre informațiile pe care soțul dumneavoastră le-a dat doamnei Belling. Mă refer la faptul că domnul Evans a descoperit că dintre lucrurile căpitanului Trevelyan lipsește o pereche de bocanci.

— E foarte ciudat, zău că da, spuse gazda.

— E sigur soțul dumneavoastră că nu e vorba de o confuzie?

— Fără doar și poate! Căpitanul purta bocancii ăștia, mai toată iarna. Erau niște bocanci uriași și, cînd îi încălța, obișnuia să-și pună mai multe perechi de ciorapi.

— Deci este exclus să fi fost dați la reparat?

— Nu se putea întâmplă una ca asta fără ca Evans să fi știut, spuse gazda cu mîndrie.

— Da, aveți dreptate.

— E un lucru foarte ciudat, dar nu cred că are vreo legătură cu crima. Dumneavoastră ce credeți, domnișoară?

— Da, puțin probabil, încuviință Emily.

— S-a găsit cumva ceva nou, domnișoară?

Vocea gazdei trăda curiozitate.

— Da, cîte ceva, nimic important.

— L-am văzut astăzi la noi pe inspectorul din Exeter și m-am gîndit că poate au mai aflat ceva.

— Inspectorul Narracott?

— Da, chiar el, domnișoară.

— A venit cu trenul?

— Nu, a venit cu mașina. S-a dus mai întîi la „Trei coroane” și a întrebat de geamantanele domnului acela tînăr.

— Care domn tînăr și care geamantane?

— Domnul acela tînăr cu care ați venit dumneavoastră.

Emily rămase surprinsă.

— Inspectorul a discutat cu Tom, continuă gazda. Tocmai am trecut pe acolo și el mi-a spus totul. Lui Tom nu-i scapă nimic, are un ochi foarte ager, băiatul! Și-a amintit că pe geamantanul domnului erau două etichete: una din Exeter și alta din Exhampton.

Fața Emilyei se luminează dintr-odată și începu să zîmbească amuzată la gîndul că Enderby ar fi putut să comită crima pentru a-și oferi un subiect senzațional pentru reportaje. Fără îndoială, Charles putea să scrie un reportaj neobișnuit pe această temă. Emily avu un sentiment de admirație pentru migala cu care cerceta inspectorul Narracott fiecare amănunt și fiecare personaj în parte, chiar dacă nu aveau o legătură directă cu crima. Probabil că inspectorul plecase din Exeter imediat după discuția pe care o avuseseră împreună. Un automobil rapid putea ajunge trenul din urmă și Emily ar fi fost astfel în stare să ia prînzul la Exeter.

— Unde s-a dus inspectorul după aceea? întrebă Emily.

— La Sittaford, domnișoară. Tom l-a auzit cînd îi spunea șoferului să pornească într-acolo.

— La Vila Sittaford, vrei să zici?

Emily știa că Brian Pearson se afla încă la Sittaford cu doamna Willett și fiica ei.

— Nu, domnișoară. S-a dus la domnul Duke.

Din nou Duke! La auzirea acestui nume, Emily fu cuprinsă de un sentiment de mînie și nedumerire în același timp. De fiecare dată se împiedica de același factor necunoscut – domnul Duke! Emily era convinsă că pînă acum ar fi trebuit să tragă o concluzie din tot ce știa despre acest personaj, dar se părea că domnul Duke lăsase tuturor aceeași impresie: că este un om obișnuit și foarte plăcut.

„Trebuie să-l văd negreșit, gîndea Emily. De îndată ce mă întorc la Sittaford, mă duc imediat la el.”

Mulțumi apoi doamnei Evans, trecu din nou pe la domnul

Kirkwood și luă cheia. Acum se afla în holul Vilei Hazelmoor și se întreba ce impresie îi va face atmosfera casei.

Emily urcă încet scările și intră în prima cameră de la etaj. Aici fusese dormitorul căpitanului Trevelyan. Așa cum spusese domnul Kirkwood, toate obiectele personale fuseseră ridicate. Păturile erau strânse și împăturite cu grijă, sertarele fuseseră golite, iar în șifonier nu se mai afla nici măcar un umerăș. Dulapul de încălțăminte își etala rafturile goale. Emily oftă și apoi coborî scările. La parter se afla salonul unde-l găsiseră pe Trevelyan cu fereastra deschisă și zăpada care bătea în casă.

Emily încercă să-și imagineze scena. Cine l-a ucis pe căpitanul Trevelyan și care a fost mobilul crimei? Fusese el oare ucis la cinci și douăzeci și cinci, conform părerii generale, sau Jim își pierduse curajul și mințise. Nu cumva Jim sunase îndelung și, neprimind niciun răspuns, se dusesse în spatele casei unde, privind pe fereastră, văzuse cadavrul unchiului său? Dacă lucrurile se întâmplaseră astfel, probabil că Jim o luase la fugă, cuprins de groază. Emily dorea din tot sufletul să știe cum se petrecuseră lucrurile. Domnul Dacres afirma că Jim susține aceeași versiune. Perfect, dar este foarte posibil că în acele împrejurări Jim se speriasse cumplit. Emily nu știa ce să creadă.

Prin minte îi treceau alte ipoteze. Oare, așa cum sugerasese domnul Rycroft, nu se mai afla și altcineva în casă, o persoană care, auzind cearta, să fi profitat de această ocazie? În asemenea caz, ce sens avea lipsa bocancilor? Sau poate că la etaj, în dormitorul căpitanului Trevelyan, se mai afla cineva! Emily străbătu din nou holul. Străbătu în grabă sufrageria unde se aflau câteva geamantane mari, legate cu grijă și ștampilate. Bufetul era gol. Cupele de argint se aflau la vila maiorului Burnaby.

Emily observă însă că cele trei romane primite drept

premiu la concursul de cuvinte încrucișate rămăseseră uitate pe scaun. Își aminti că Charles îi relatase, plin de haz, povestea acestor cărți, așa cum o aflate de la Evans. Emily privi din nou de jur-împrejurul camerei și dădu din cap. Aici nu se afla nimic care să-i poată fi de folos!

Urcă din nou scările și intră pentru a doua oară în dormitor. Trebuia cu orice preț să știe de ce au dispărut bocancii! Atîta timp cît nu reușea să găsească o explicație plauzibilă a faptului, bocancii ăștia îi vor reveni mereu, ca o obsesie, în minte. Semnificația bocancilor căpăta proporții aproape ridicole, reducînd la zero toate celelalte date și elemente ale anchetei. Emily era disperată și se simțea complet neajutorată.

Începu să scoată sertar după sertar și să controleze inferiorul mobilei. Pipăi fiecare crăpătură și ridică marginile covorului. Se uită cu atenție la somiera studioului. Practic nici ea nu știa ce caută, dar cu toate acestea răscolea și scotocea totul cu perseverență cînd, deodată, în timp ce se ridica în picioare și își îndrepta mijlocul, atenția îi fu atrasă de un lucru neobișnuit pentru o cameră în care domnea cea mai desăvîrșită ordine: pe grătarul căminului se afla un strat gros de funingine.

Privirile fascinate ale fetei erau îndreptate țintă spre cămin. Se apropie încet, încet, asemenea unei păsări hipnotizate de un șarpe. Emily nu știa ce să creadă, nu era în stare să tragă o concluzie logică, dar funinginea de pe grătar nu putea să sugereze decît un singur lucru. Emily își suflecă mînele și începu să scotocească în coșul căminului

Peste cîteva momente privea încîntată și neîncrezătoare un pachet înfășurat neglijent în hîrtie. Îl desfăcu pe nerăsuflăte și dădu la iveală perechea de bocanci îndelung căutată.

„Dar pentru ce? se întrebă Emily. Ascunși în cămin?! Dar de ce? De ce? De ce?”

Emily privea bocancii și îi întorcea pe toate fețele. Îi studie, băgă mîna să vadă dacă nu găsește ceva înăuntru, dar aceeași întrebare îi revenea mereu, obsedant, în minte: „De ce?” Să presupunem că cineva luase bocancii căpitanului Trevelyan și îi ascunsese în coșul căminului. Dar ce sens ar fi avut acest lucru?

„O să-nebunesc!” strigă Emily disperată.

Puse apoi cu grijă bocancii în mijlocul camerei și se așeză în fața lor. Începu apoi să rememoreze și să analizeze de la bun început toate faptele și amănuntele pe care le cunoștea sau pe care le aflate de la cei din jur. Emily examinează fiecare personaj direct sau indirect implicat în această dramă. Și deodată în mintea sa începu să se contureze o ipoteză destul de încălțită și extravagantă, o ipoteză sugerată de această nevinovată pereche de bocanci care zăcea neînsuflețită pe podea.

„Dar dacă așa stau lucrurile, exclamă Emily, dar dacă așa stau lucrurile...”

Luă bocancii și coborî scările în grabă. Împinse în fugă ușa sufrageriei și se îndreptă fulger spre bufetul din hol. Aici se aflau trofeeale căpitanului Trevelyan, tot acel talmeș-balmeș de lucruri pe care căpitanul nu avusese încredere să-l lase în preajma chiriașelor sale. Schiuri, colți de animale sălbatice, undițe de pescuit, îngrămădite toate în dulap în așteptarea reprezentanților firmei „Young and Peabody” care urmau să le ambaleze și să le depoziteze în magaziile lor.

Emily se aplecă cu bocancii în mînă. Într-o clipă se ridică, îmbujorată la față și nedumerită.

„Deci așa s-a întîmplat!” spuse ea.

Se așeză mecanic pe un scaun. Mai erau încă multe lucruri pe care nu și le putea explica. Se sculă imediat în picioare și

începu să vorbească singură cu glas tare: „Știu cine l-a ucis pe căpitanul Trevelyan, dar nu știu pentru ce motiv. Nu-mi pot da încă seama care este mobilul crimei. Dar să mă grăbesc, căci nu este timp de pierdut!”

Luă imediat un automobil și se îndreptă spre Sittaford, unde opri exact în fața vilei domnului Duke. Plăti șoferului, apoi pătrunse în curte.

Bătu cu putere la ușă. După un scurt interval, ușa se deschise și un bărbat masiv, cu înfățișare impasibilă, apărui în prag. Emily îl vedea pentru prima dată pe domnul Duke.

— Domnul Duke, dacă nu mă înșel?

— Da, răspunse acesta.

— Mă numesc Emily Trefusis. Îmi permiteți să intru?

Gazda avu un moment de ezitare, apoi Emily fu invitată înăuntru.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul Narracott, spuse ea. Se află la dumneavoastră?

Urmă din nou o scurtă pauză. Domnul Duke părea că nu știe ce să răspundă. În cele din urmă se hotărî și, cu un zîmbet cam ciudat spuse: „Inspectorul Narracott se află la mine. Ce treabă aveți cu dînsul?”

Emily desfăcu pachetul pe care îl avea în mînă. Luă perechea de bocanci și o așeză pe masă în fața domnului Duke.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul Narracott în legătură cu acești bocanci, spuse ea.

CAPITOLUL XXIX. A DOUA ȘEDINȚĂ DE SPIRITISM

— **S**alve, de trei ori salve, strigă Ronnie Garfield.
Domnul Rycroft care urca încet colina abruptă, întorcându-se de la poștă, se opri o clipă pînă ce Ronnie îl ajunse din urmă.

— Ați fost după cumpărături la „elegantele magazine” din Sittaford? întrebă Ronnie.

— Nu. Am făcut o scurtă plimbare pînă la fierărie. E o vreme minunată care te îmbie să ieși în aer liber.

Ronnie privi cerul de un albastru strălucitor.

— Da, frumoasă vreme! Nu se compară cu săptămîna trecută. Apropo, vă duceți la doamna Willett?

— Da. Dumneavoastră tot acolo mergeți?

— Bineînțeles. Doamna și domnișoara Willett sînt punctul de atracție al Sittafordului. Deviza lor este: „Să nu-ți pierzi niciodată cumpătul și să te porți ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.” Mătușa mea este de părere că a-ți invita vecinii la ceai la așa scurt timp după funeraliile căpitanului Trevelyan este o dovadă de lipsă de suflet. Dar toate astea-s fleacuri! Vorbește și ea așa pentru că e nițel cam agitată din cauza Împăratului Incașilor.

— Împăratul Incașilor?! repetă domnul Rycroft surprins.

— Da, e vorba de una din mîțele mătușii mele. Dînsa credea că e cotoi, dar pînă la urmă și-a dat seama că împăratul e împărăteasă și este foarte enervată din cauza asta. Nu vrea să aibă complicații cu zeci de pisoii, așa că își varsă necazul pe cine poate. La urma urmelor, ce e rău în faptul că ne-a invitat la ceai? Trevelyan nu era rudă cu doamna Willett.

— Ai dreptate, spuse domnul Rycroft, întorcînd brusc capul pentru a examina o pasăre ce zburase fulger pe lîngă el și în care avusese impresia că recunoaște o specie rară. Fir-ar să fie, murmură el enervat, mi-am uitat ochelarii acasă!

— Apropo, fiindcă a venit vorba de Trevelyan, credeți cumva că doamna Willett îl cunoștea pe bătrîn mai bine decît pretinde?

— Dar de ce mă întrebi?

— Datorită faptului că este complet schimbată. Ați mai văzut vreodată așa ceva? În ultima săptămînă parcă a îmbătrînit cu douăzeci de ani. Nu se poate să nu fi observat și dumneavoastră!

— Da, am observat într-adevăr!

— Ei, vedeți! Moartea lui Trevelyan trebuie să-i fi produs un șoc formidabil. Mare minune dacă pînă la urmă nu se dovedește că este soția lui Trevelyan, părăsită de acesta în tinerețe și pe care, după atîția ani, n-a mai fost în stare s-o recunoască.

— Domnule Garfield, mi se pare foarte puțin probabil ce spuneți dumneavoastră.

— Aveți impresia că prea e totul ca în filme, nu-i așa? Să știți totuși că se mai întîmplă și asemenea minuni. Am citit niște lucruri de-a dreptul surprinzătoare în ziarul „Daily Wire”. Niște lucruri pe care nu le-ar crede nimeni dacă nu le-ar citi într-un ziar.

— Și credeți că dacă apar în ziare sînt mai demne de crezare? întrebă domnul Rycroft plin de ironie.

— Văd că nu prea îl aveți la inimă pe tânărul Enderby.

— Nu pot să sufăr oamenii care au prostul obicei de a-și băga nasul în treburile altora.

— Da, dar vedeți dumneavoastră, treburile altora îi interesează în cea mai mare măsură, insistă Ronnie. Pentru că a-și băga nasul în treburile altora este meseria lor. Am impresia că Enderby l-a dresat pe Burnaby de minune. E foarte nostim că pe mine bătrînul nici nu vrea să mă vadă. Cînd îi apar în cale, parcă e un taur care vede roșu înaintea ochilor.

Domnul Rycroft se abținu de la orice comentariu.

— Pe cinstea mea, spuse Ronnie, îndreptîndu-și din nou privirile spre cer. Astăzi e vineri! Vă dați seama că acum o săptămînă, aproximativ la aceeași oră, ne aflam în același loc, luptîndu-ne cu nămeții în drum spre doamna Willett? Dar vremea s-a schimbat, n-am ce zice.

— Acum o săptămînă... și cînd te gîndești că parcă e un secol de-atunci.

— Nu-i așa? Parcă a trecut un veac. Salve, Abdul!

Cei doi tocmai treceau prin fața vilei căpitanului Wyatt. Servitorul acestuia stătea rezemat melancolic de poartă.

— Bună ziua, Abdul, spuse domnul Rycroft. Ce mai face căpitanul Wyatt?

Indianul dădu din cap.

— Stăpînul nu simte bine astăzi, sahib. Nu vede nimeni. Nu vede nimeni mult timp.

— Știți, spuse Ronnie după ce trecură de casa căpitanului, individul ăsta l-ar putea ucide pe Wyatt în doi timpi și trei mișcări, fără ca nimeni să știe nimic, și apoi l-am putea vedea săptămîni în șir stînd la poartă în aceeași poziție și dînd din cap. Ar ține-o întruna că stăpînul lui nu e dispus să vadă pe nimeni și noi cei de aici n-am vedea nimic ciudat în asta.

Domnul Rycroft fu de acord cu Ronnie, dar sublinie

totuși că indianul ar avea de rezolvat o problemă foarte dificilă – dispariția cadavrului.

— Da, asta-i totdeauna o problemă. Nu te descotorosești cu una cu două de un cadavru.

Ajunseră în dreptul vilei maiorului Burnaby. Acesta se afla în grădină și privea foarte încruntat la câteva buruieni care îndrăzniseră să crească acolo unde nu era locul lor.

— Bună ziua, domnule maior, spuse Rycroft. Vii și dumneata la Vila Sittaford?

Burnaby se scărpină în cap.

— Nu cred. M-au invitat și pe mine, dar nu am poftă de așa ceva. Cred că îți dai seama.

Domnul Rycroft se înclină în semn de deplină înțelegere față de sentimentele maiorului.

— Cu toate acestea, spuse el, aș vrea să fii și dumneata acolo. Am motive întemeiate.

— Despre ce motive e vorba?

Domnul Rycroft evită să răspundă. Era limpede că prezența lui Ronnie Garfield îl stânjenea. Dar Ronnie, complet inconștient de acest lucru, nici nu se mișca din loc și era numai ochi și urechi, plin de interes.

— Aș vrea să fac o experiență, spuse domnul Rycroft în cele din urmă, vorbind rar.

— Ce fel de experiență? îl întreabă Burnaby.

Rycroft ezită din nou.

— Aș prefera să nu-ți spun dinainte. Dar dacă totuși vii am să te rog să mă sprijini în tot ce am de gând să fac.

Această ultimă afirmație reuși să-i stârnească lui Burnaby curiozitatea.

— Foarte bine. Vin și eu. Te poți bizui pe mine. Mă duc să-mi iau pălăria.

Burnaby li se alătură într-o clipă și toți trei se îndreptară spre Vila Sittaford.

— Am auzit că aștepți și alte persoane, dragă Rycroft, spuse Burnaby.

Bătrînul păru cam iritat la auzirea acestor cuvinte.

— Dar cine ți-a mai spus și asta?

— Doamna Curtis, femeia aceea care turuie ca o moară hodorogită. E foarte adevărat că este curată și cinstită, dar gura nu-i tace nicio clipă și nu se sinchisește dacă o ascuți sau nu cînd îți vorbește.

— Da, așa este, admise Rycroft. Mîine îmi aștept nepoata, pe doamna Dering, împreună cu soțul ei.

Ajunseră în fața ușii de la intrare și traseră clopoșelul. Brian Pearson le deschise imediat. În timp ce-și lăsau paltoanele în hol, domnul Rycroft îl urmărea cu interes pe tînărul acesta înalt și bine făcut. „Excepțional exemplar, gîndea în sinea sa. Trebuie să aibă o voință de fier. Ce maxilar puternic! Fără îndoială, este un tip cu care n-o poți scoate ușor la capăt în anumite împrejurări. Este ceea ce s-ar putea numi un tînăr periculos!”

În timp ce intra în salon, iar doamna Willett se ridica în picioare să-l salute, maiorul Burnaby avu senzația ciudată că trăiește un vis.

— Sînt deosebit de încîntată că ați venit, domnule maior Burnaby, spuse gazda.

Erau aceleași cuvinte ca și săptămîină trecută. În cămin ardea vesel același foc uriaș și strălucitor. Avu impresia, deși nu era sigur, că cele două femei purtau aceleași rochii.

Toate acestea îi dădeau un sentiment ciudat. Avea senzația că parcă se întorsese înapoi în timp, că Joe Trevelyan nu murise. Era ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar nu! Greșea. Doamna Willett era complet schimbată. Arăta ca o epavă, acesta era cuvîntul. Nu mai era femeia prosperă, cu voință de fier, de săptămîina trecută, ci o creatură copleșită și agitată care se străduia

din răspuțeri să arate ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

„Zău că nu-mi dau seama ce semnificație poate să aibă pentru această femeie moartea lui Joe!” gîndea maiorul.

Pentru a nu știu cîta oară, Burnaby observa că în înfățișarea și comportamentul celor două femei era ceva foarte ciudat. Ca de obicei, își dădu seama că este complet absent și nu răspunde celor care îi vorbesc.

— Cu părere de rău trebuie să vă spun că aceasta este ultima noastră întîlnire, începu doamna Willett.

— Chiar vorbiți serios? întrebă Ronnie Garfield,

— Da. Doamna Willett dădu din cap și zîmbi. Trebuia să ne petrecem restul iernii la Sittaford. Personal, mi-ar fi plăcut grozav de mult – zăpada, colinele și sălbăticia peisajului, toate sînt încîntătoare. Dar avem probleme cu personalul de serviciu. Treaba asta pur și simplu mă doboară.

— Aveam impresia că urma să angajați un șofer și un valet, observă maiorul Burnaby.

Întreaga făptură a doamnei Willett fu dintr-odată cuprinsă de un fior.

— Nu, spuse ea. Am renunțat la această idee.

— O, interveni domnul Rycroft. Dar este o lovitură serioasă pentru noi toți! Ne-ați anunțat o veste foarte tristă! După plecarea dumneavoastră, viața noastră va reintra din nou în matca rutinei de fiecare zi. Dar, apropo, cînd intenționați să plecați?

— Sper că luni, numai în caz că nu vom putea pleca mîine. E foarte dificil să stai fără niciun servitor. Va trebui, bineînțeles, să pun la punct unele probleme cu domnul Kirkwood, fiindcă am închiriat casa pentru o lună de zile.

— Intenționați să plecați la Londra?

— Pentru început, probabil că da. După aceea ne vom duce, probabil, undeva pe coasta Mării Mediterane.

— Pentru noi va fi o mare pierdere, sublinie domnul Rycroft, înclinându-se plin de curtoazie.

Doamna Willett surîse cu indiferență.

— Sînteți foarte amabil, domnule Rycroft. Acum, vă rog poftiți la ceai.

Ceștile erau gata pregătite. Doamna Willett turna ceaiul iar Ronnie și Brian serveau ceștile celor din jur. Cu toții erau stăpîniți de un ciudat sentiment de stinghereală.

— Dar dumneavoastră ce intenții aveți, domnule Pearson? Plecați și dumneavoastră? întrebă maiorul deodată.

— Da. Plec și eu la Londra. Bineînțeles că nu mă voi întoarce în străinătate pînă nu se rezolvă afacerea asta.

— Afacerea asta?

— Vreau să spun că n-am de gînd să plec pînă ce fratele meu nu va fi absolvit de această acuzație ridicolă.

Brian Pearson le vorbise pe un ton atît de provocator și sfidător, încît nimeni nu știa ce să răspundă. Maiorul Burnaby reuși însă să înlăture stînjeneala care pusese stăpînire pe toți cei de față.

— N-am crezut nicio clipă că el este făptașul, spuse.

— Nimeni dintre cei prezenți nu poate concepe că Jim este vinovatul, spuse Violet, aruncîndu-i maiorului o privire plină de recunoștință.

Urmă o scurtă pauză, care fu întreruptă de zgomotul soneriei.

— Trebuie să fie domnul Duke, spuse doamna Willett. Brian, du-te, te rog, și deschide.

Tînărul Pearson se și dusesse la fereastră să vadă cine sună.

— Nu este Duke, spuse el. E nesuferitul acela de ziarist.

— Ei, el mai lipse! exclamă gazda. Dar, oricum, tot va trebui să-i dăm drumul.

Brian îndeplini rugămintea gazdei și reveni în salon însoțit de Charles Enderby. Acesta își făcu apariția, avînd ca de

obicei aerul unui om inocent, care radiază de bună dispoziție. Se comporta ca și cum nici nu i-ar fi putut trece prin cap că prezența lui este indezirabilă.

— Respectele mele, doamnă Willett. Ce mai faceți? M-am gîndit să trec pe la dumneavoastră să văd ce mai e nou. Mă întrebam unde au dispărut toți locuitorii din Sittaford, dar acum văd că sînt invitații dumneavoastră!

— Pot să vă servesc un ceai, domnule Enderby?

— Da. Sînteți foarte amabilă. După cîte văd, Emily nu se află aici. Presupun că este în compania mătușii dumitale, domnule Garfield.

— După cîte știu eu, nu, răspuse Ronnie privindu-l mirat. Știam că a plecat la Exhampton.

— Da, dar s-a și întors. Ghiciți de unde am aflat? Mi-a spus o păsărică, mai bine zis, doamna Curtis. A văzut un automobil trecînd prin dreptul oficiului poștal și luînd-o apoi în sus, pe străduță. La întoarcere, automobilul era gol. Dar Emily nu se află la vila nr. 5 și nu este nici la Vila Sittaford. Mă întreb unde o fi? Dacă a părăsit-o pe domnișoara Percehouse, fără îndoială că ia ceaiul cu irezistibilul domn Wyatt care vrea cu orice preț să o facă pe Don Juanul.

— Sau poate s-a urcat pe colina Sittaford, ca să admire apusul soarelui, fu de părere domnul Rycroft.

— N-aș crede, fiindcă aș fi văzut-o trecînd prin fața casei mele, spuse maiorul Burnaby. Am lucrat mai bine de o oră în grădină.

— Dar nu face nimic, nu-i o problemă atît de importantă, spuse Charles, bine-dispus. Sînt convins că n-a răpit-o nimeni.

— În acest caz, trebuie să fie o mare pierdere pentru ziarul dumneavoastră, spuse Brian caustic.

— Pentru nimic în lume nu aș sacrifica-o pe Emily! E o ființă unică, replică Charles foarte serios.

— De-a dreptul încântătoare, interveni domnul Rycroft. Minunată fată! De altfel sînt colaboratorul ei.

— Ați terminat ceaiul? Ce-ați zice să facem un bridge? propuse gazda.

— Numai o clipă, vă rog, spuse domnul Rycroft. Își potrivea glasul plin de importanță, în timp ce toate privirile erau îndreptate spre el. Doamnă Willett, după cîte știți, eu am un interes deosebit pentru fenomenele paranormale. Acum o săptămînă, chiar în această cameră, am trăit cu toții o experiență uluitoare, aș putea zice chiar înfricoșătoare.

Violet Willett scoase un sunet înăbușit. Domnul Rycroft se întoarse spre tînăra fată.

— Scumpă domnișoară Willett, vă înțeleg perfect. Experiența aceea v-a tulburat profund. Era și firesc, nu neg acest lucru. Ei bine, din clipa în care a fost descoperită uciderea căpitanului Trevelyan, poliția este în căutarea vinovatului. Cineva a și fost arestat. Dar există unele persoane, cel puțin printre cei de față, care nu cred că James Pearson este făptașul. Vă propun așadar să repetăm experiența de vinerea trecută, de data aceasta în alt spirit.

— Nu! strigă Violet.

— Să știți că treaba asta n-are niciun rost. În niciun caz nu sînt dispus să mai particip la ședință, susținu și Ronnie. Dar domnul Rycroft nici nu-l băgă în seamă.

— Doamnă Willett, dumneavoastră ce ziceți?

Gazda avu un moment de ezitare.

— Sincer vorbind, domnule Rycroft, nu-mi prea surîde ideea. Ba, mai bine zis, nu-mi face nicio plăcere. Incidentul nefericit de săptămînă trecută m-a impresionat în modul cel mai neplăcut. Va trebui să treacă mult timp pentru ca să pot uita cele întîmplate.

— Dar ce urmărești de fapt, interveni Enderby, plin de interes. Intenționezi să ceri spiritelor să-ți destăinuiască

numele celui care l-a ucis pe căpitanul Trevelyan? Mi se pare un lucru neobișnuit.

— Neobișnuit a fost și ce s-a întâmplat săptămîină trecută, cînd am primit mesajul care ne vestea că Trevelyan este mort.

— Aveți dreptate, încuviință Enderby. Dar vedeți dumneavoastră... această idee ar putea avea consecințe la care nu v-ați gîndit.

— Ce vreți să spuneți?

— Să presupunem că reușim să aflăm un nume. Puteți fi dumneavoastră sigur că nu a intervenit cineva din cei prezenți, în mod intenționat...

Charles se opri, dar Ronnie Garfield spuse lucrurilor pe nume.

— Vrea să spună că cineva ar putea trișa.

— Acesta este un experiment serios, domnule, susținu Rycroft iritat. Nimeni nu intenționează să trișeze.

— Nu sînt sigur de asta, spuse Ronnie neîncrezător. Eu n-aș fi în stare să fac așa ceva. Jur! Dar ce s-ar întîmpla dacă toți cei de față s-ar întoarce împotriva mea și ar spune că am trișat. Destul de neplăcut, nu-i așa?

— Doamnă Willett, eu sînt întru totul de bună-credință, spuse Rycroft, ignorîndu-l cu desăvîrșire pe Ronnie. Vă rog permiteți-ne să facem această experiență.

— Nu-mi face nicio plăcere. Vă spun sincer că nu mă atrage deloc... Doamna Willett privea neliniștită la cei din jur, ca și cum ar fi căutat o scăpare. Domnule maior, dumneavoastră ați fost prietenul căpitanului Trevelyan, ce părere aveți?

Privirea maiorului întîlnii ochii domnului Rycroft. Acesta era deci „eventualul sprijin” pe care i-l ceruse Rycroft.

— De ce nu? spuse el morocănos.

Cuvintele sale avură valoarea unui vot final. Ronnie se duse în camera de alături și aduse măsura pe care o folosiseră

și săptămîină trecută. O așezară în mijlocul camerei și își traseră cu toții scaunele în jurul ei. Nimeni nu scotea o vorbă. Era limpede că experiența nu se bucura de popularitate.

— Cred că acum totul este în ordine, spuse Rycroft. Urmează să repetăm ședința de vinerea trecută, absolut în aceleași condițiuni.

— Nu chiar la fel, obiectă doamna Willett, deoarece, astăseară, domnul Duke este absent.

— Da, așa este. Păcat că nu e și dînsul. Atunci să-l înlocuiască domnul Pearson.

— Brian, nu lua parte la ședință! Te rog din tot sufletul! strigă Violet.

— Dar ce importanță are, dragă? Totul nu e decît o comedie absurdă.

— Aveți un punct de vedere complet eronat, îl puse la punct domnul Rycroft, cu severitate.

Brian Pearson nu răspunse, dar se așeză lîngă Violet.

— Domnule Enderby... începu Rycroft, dar Charles i-o tăie brusc.

— Eu nu am fost prezent la cele întîmplate săptămîină trecută. Sînt ziarist și dumneavoastră nu aveți încredere în mine. În consecință, am să stenografiez tot ce se va rosti și se va întîmpla aici.

Acum totul era limpede. Ceilalți șase se așezară în jurul mesei. Charles stinse lumina și apoi se așeză și el pe canapea.

— O clipă vă rog, spuse el. Cît este ceasul? Se duse în dreptul căminului și, la lumina slabă a focului, încercă să vadă cît e ceasul. Ciudat!

— Ce-i ciudat?

— Este exact cinci și douăzeci și cinci.

Violet scoase un strigăt înăbușit. Domnul Rycroft spuse cu asprime: „Liniște!“ Se scurseră zece minute. De data aceasta, atmosfera era cu totul alta în comparație cu

săptămână trecută. Nici urmă de chicoteli sau glume șoptite, ci o liniște grea, întreruptă în cele din urmă de o trosnitură ușoară a mesei.

Vocea domnului Rycroft răsună în cameră:

— Cine ești?

Urmă o altă trosnitură slabă, un zgomot plin de mister în camera cufundată în întuneric. Din nou vocea domnului Rycroft:

— Al cui spirit ești?

De data aceasta nu se mai auzi nicio trosnitură, ci niște bătăi asurzitoare în ușă. Violet și doamna Willett scoaseră câte un țipăt. Apoi răsună vocea lui Brian Pearson care spuse calm.

— Nu e nimic. Bate cineva la ușă. Mă duc eu să deschid. Se îndreaptă spre ușă. Nimeni nu scotea un cuvânt.

Ușa se deschise brusc și luminile fură aprinse. În prag apăru inspectorul Narracott. În spatele său se aflau Emily Trefusis și domnul Duke.

Narracott făcu un pas înainte și spuse:

— John Burnaby, te acuz că vineri, pe data de 14 a lunii curente, l-ai ucis pe Joseph Trevelyan și te avertizez că orice declarație vei face ar putea fi folosită împotriva dumitale!

CAPITOLUL XXX. EMILY EXPLICĂ MISTERUL

Cei prezenți în cameră se îngrămadiseră în jurul domnișoarei Trefusis și erau cu toții atît de surprinși de cele întîmplate, încît nu puteau scoate o vorbă. Inspectorul Narracott părăsise Vila Sittaford, însoțit de prizonierul său. Charles a fost primul care și-a revenit în fire, recăpătîndu-și glasul.

— Emily, hotărăște-te odată și spune-ne ce s-a întîmplat! Vreau să mă duc la poștă să telegrafiez la redacție. Fiecare clipă este vitală!

— Maiorul Burnaby este ucigașul căpitanului Trevelyan!

— Bine, bine, doar am văzut cu toții cînd l-a arestat Narracott. Presupun, cel puțin, că inspectorul e în toate mințile și că nu s-a scrîntit, așa, deodată! Dar cum putea Burnaby să-l ucidă pe Trevelyan? Din punct de vedere practic mi se pare imposibil. Dacă Trevelyan a fost ucis la cinci și douăzeci și cinci...

— Căpitanul n-a fost ucis la cinci și douăzeci și cinci, ci aproximativ la șase fără un sfert.

— Bine, dar chiar în cazul ăsta...

— Ai dreptate. Nimeni nu ar putea înțelege cum s-au

petrecut lucrurile dacă nu i-ar veni din întâmplare ideea cheie! Schiurile, iată care este explicația!

— Schiurile?! Ce vrei să spui cu asta? repetară cu toții în cor.

— Exact! Burnaby a pus la cale ședința de spiritism în mod intenționat. Charles dragă, povestea aceasta n-a fost nicio coincidență, nici efectul unei mărturisiri inconștiente, cum credeam noi. Totul a fost premeditat, alternativă pe care în ipotezele noastre am respins-o. Maiorul și-a dat seama că stă să ningă. Zăpada acoperea orice urmă, iar el era în perfectă siguranță. Burnaby a creat impresia că Trevelyan a fost ucis, antrenându-i și pe ceilalți în stratagama sa. Apoi a pretins că se simte foarte tulburat de mesajul primit „din lumea spiritelor” și a insistat să plece la Exhampton. După aceasta, s-a dus la el acasă, și-a pus schiurile pe care le ținea în magazia din grădină, împreună cu alte articole de sport, și a pornit la drum. Burnaby este un schior excelent. Până la Exhampton drumul coboară în pantă, deci pe o asemenea zăpadă îi oferea o pîrtie ideală. Nu i-au trebuit decît zece minute să ajungă la destinație. A bătut la geam, iar căpitanul Trevelyan i-a dat drumul înăuntru, fără să bănuiască nimic. Apoi, în timp ce Trevelyan era întors cu spatele, Burnaby a profitat de ocazie, a pus mîna pe sulul umplut cu nisip de la ușă și l-a lovit pe căpitan. Numai cînd mă gîndesc, mi se face rău”

Emily se cutremură.

Totul a fost foarte simplu. Burnaby avea suficient timp la dispoziție. Probabil că după aceea a curățat schiurile și le-a pus în dulapul din sufragerie printre celelalte lucruri de acolo. Apoi presupun că a forțat geamul, a răvășit lucrurile și a scos sertarele mobilelor pentru a lăsa impresia că pătrunsese un spărgător în casă. Cu puțin timp înainte de ora opt, totul era terminat și nu-i rămînea decît să se întoarcă înapoi, pe un

drum ocolit, făcându-și apariția la Exhampton, gîfîind și cu sufletul la gură ca și cum ar fi parcurs pe jos tot drumul de la Sittaford și pînă acolo. Atîta timp cît nimeni nu se gîndea la schiuri, el era în perfectă siguranță. Doctorul urma să aprecieze mai mult ca sigur că decesul căpitanului Trevelyan avusese loc de cel puțin două ore. Și, așa cum vă spuneam, atîta timp cît nimeni nu s-ar fi gîndit la posibilitatea folosirii schiurilor, maiorul Burnaby avea un alibi perfect.

— Bine, dar Burnaby și Trevelyan erau prieteni buni, spuse domnul Rycroft. Prieteni vechi... Totdeauna au fost în cele mai bune relații. Este de necrezut!

— Aveți perfectă dreptate! spuse Emily. La asta m-am gîndit și eu. Nu-mi puteam imagina care este mobilul crimei. M-am frămîntat îndelung și, în cele din urmă, a trebuit să mă duc la inspectorul Narracott și la domnul Duke.

Emily se opri și aruncă o privire domnului Duke, care stătea impasibil.

— Pot să le spun? întrebă tînăra fată.

— Cum doriți dumneavoastră, domnișoară Trefusis, spuse domnul Duke zîmbind.

— Atunci mai bine tac, poate că nu sînteți chiar atît de dornic să mărturisesc tot ce știu. În fine, m-am dus la dînșii și împreună am lămurit totul. Charles, îți mai aduci aminte cînd mi-ai spus cum Evans ți-a destăinuit că Trevelyan obișnuia să trimită răspunsurile la concursurile de cuvinte încrucișate pe numele său? Căpitanul considera că Vila Sittaford reprezintă o adresă prea pompoasă. Ei bine, tot așa a procedat și la concursul pentru care i-ai înmînat maiorului Burnaby cele cinci mii de lire sterline. În realitate, soluțiile erau ale căpitanului Trevelyan, dar el trimisese rezultatele pe numele lui Burnaby. Vila nr. 1, Sittaford, suna mult mai bine, după părerea lui Trevelyan. Ei, acum vedeți ce s-a-ntîmplat? Vineri dimineată, maiorul Burnaby a primit scrisoarea prin care a

aflat că a câștigat cinci mii de lire sterline. Lucrul acesta ar fi trebuit să ne stîrnească suspiciuni. Dacă ți-aduci aminte, Charles, Burnaby ți-a spus că n-a primit scrisoarea, că, datorită timpului nefavorabil, vineri circulația a fost întreruptă. Dar de fapt mințea! Vineri dimineată încă nu fuseseră întrerupte legăturile dintre Sittaford și Exhampton. Dar unde am rămas? A, da! Vorbeam de maiorul Burnaby și primirea scrisorii. Bătrînul avea mare nevoie de bani. Făcuse investiții în niște acțiuni falimentare și pierduse o groază de bani. După părerea mea, ideea trebuie să-i fi venit dintr-odată. Probabil că în seara aceea și-a dat seama că o să ningă. Dacă Trevelyan era mort, el putea reține banii, și nimeni nu ar fi știut absolut nimic.

— Uluitor, murmură domnul Rycroft. De necrezut! Cine și-ar fi imaginat una ca asta... Dar bine, stimată domnișoară, cum ați aflat dumneavoastră toate acestea? Cine v-a pus pe drumul cel bun?

Emily le povesti despre scrisoarea doamnei Belling și cum a descoperit bocancii în cămin.

I-am privit atît de mult, încît, pînă la urmă, mi-a venit o idee. Mi-am dat seama că în fața mea nu se aflau niște simpli bocanci, ci bocanci de schi, și în felul acesta mi-a venit ideea schiurilor. Deodată am avut o inspirație și m-am repezit la dulapul de la parter, unde, după cum mă așteptam, am găsit două perechi de schiuri. O pereche era mai lungă decît cealaltă, iar bocancii se potriveau perechii de schiuri mai lungi, dar nu se potriveau la perechea de schiuri mai scurte. Clapele de prindere erau potrivite pentru o pereche de bocanci mai mici, deci perechea de schiuri mai mici aparținea altei persoane.

— Ar fi trebuit să-și ascundă schiurile în altă parte, spuse Rycroft, plin de dispreț față de această lipsă de tact.

— Unde ar fi putut să le ascundă în altă parte? spuse

Emily. Acolo era locul cel mai potrivit. Într-o zi, două, toate lucrurile urmau să fie ridicate și transportate la depozit. Era puțin probabil că poliția o să-și bată capul în acest scurt interval pentru a afla dacă Trevelyan a avut una sau două perechi de schiuri.

— Dar de ce a ascuns bocancii?

— Presupun, spuse Emily, că s-a temut ca poliția să nu se gândească la ce m-am gândit și eu. Prezența bocancilor le-ar fi putut sugera și lor ideea folosirii schiurilor. În consecință i-a ascuns în cămin. Acest lucru a reprezentat însă categoric o greșeală, deoarece Evans a observat absența bocancilor, iar eu am aflat cum stau lucrurile.

— Credeți că a încercat în mod intenționat să-i pună în spinare lui Jim această crimă? exclamă Brian Pearson furios.

— O, nu! A fost pur și simplu ghinionul lui Jim. Bietul de el a fost, ca de obicei, un nătărău!

— Acum este în afară de orice pericol, spuse Charles. N-ai niciun motiv să mai fii îngrijorată pentru el. Dacă asta-i totul, mă duc degrabă la poștă. Vă rog să mă scuzați!

Enderby ieși pe ușă ca fulgerul.

— Se grăbește să transmită un reportaj fierbinte!

— Și relatarea dumneavoastră a fost captivantă, domnișoară Trefusis, spuse domnul Duke cu vocea sa gravă.

— De-a dreptul palpitantă, completă Ronnie, plin de admirație.

— Of, nu mai pot! spuse Emily deodată și căzu moale pe unul din scaune.

— Îți trebuie neapărat un stimulent, spuse Ronnie. Ce-ai zice de un cocteil?

Emily făcu semn cu capul că nu are poftă de așa ceva.

— Atunci puțin coniac, propuse domnul Rycroft, plin de solitudine.

— Sau o ceașcă de ceai, sugerează Violet.

— Tot ce vreau este puțină pudră, spuse Emily melancolică. Mi-am uitat pudriera în mașină și sînt convinsă că din cauza emoțiilor îmi lucește fața.

Violet urcă repede scările în căutarea acestui medicament atît de neobișnuit pentru calmarea nervilor.

— Ei, altă viață, spuse Emily în timp ce-și pudra nasul cu energie. Excelent! Mă simt mai bine acum. Aveți și un ruj de buze? Simt că încep să-mi recapăt înfățișarea de om!

— Ai fost formidabilă, spuse Violet. Ce curaj!

— Nu chiar așa. În spatele acestei măști am tremurat tot timpul de frică și aveam momente cînd simțeam că-mi dau duhul.

— Te înțeleg, spuse Violet. Am trecut și eu prin aceleași încercări. În ultimele zile am fost înspăimîntată din cauza lui Brian. Nu se punea problema să fie acuzat de uciderea căpitanului Trevelyan, dar dacă ar fi scăpat vreo vorbă despre locul unde s-a aflat în tot acest interval, poliția și-ar fi dat imediat seama că el este cel care a pus la cale evadarea tatii.

— Cum? exclamă Emily, întrerupîndu-se o clipă din operațiunea de restaurare a podoabelor ei faciale.

— Prizonierul care a evadat este tatăl meu. Acesta este motivul pentru care am venit aici cu mama. Din cînd în cînd, bietul tata avea unele accese cam ciudate. Atunci intra în criză. Noi l-am cunoscut pe Brian cînd ne întorceam din Australia și, cu acest prilej, eu împreună cu el...

— Înțeleg, spuse Emily, venindu-i în ajutor.

— I-am mărturisit totul și împreună cu el am pus la cale planul de evadare. Brian a fost minunat. Din fericire avem destui bani și Brian a întocmit toate planurile. Este foarte greu să evadezi de la Princetown, dar planul lui Brian a reușit. A fost de-a dreptul un miracol. Aranjasem ca imediat după evadare, tata să vină direct la noi și să-l ascundem apoi în Peștera Spiridușilor. După aceasta, tata și Brian urmau să se

dea drept oamenii noștri de serviciu. Și, ca să înlăturăm orice bănuială, am închiriat casa și am venit aici cu mult timp înainte de punerea în practică a planului de evadare. Brian a fost cel care ne-a recomandat acest loc și tot el ne-a sfătuit să-i oferim căpitanului Trevelyan o chirie ispititoare.

— Regret din tot sufletul că planul a eșuat, spuse Emily.

— Pe mama a distrus-o de tot. După părerea mea, Brian este un om minunat. Nu oricine e dispus să se însoare cu fika unui pușcăriaș. Bietul tata nu are însă nicio vină. Acum vreo cincisprezece ani s-a lovit grav la cap în urma unei căzături de pe cal și de-atunci a devenit alt om. Brian este de părere că dacă ar fi urmat un tratament corespunzător, s-ar fi putut restabili. Dar am vorbit prea mult despre mine.

— Oare nu se mai poate face nimic?

— Tata este foarte bolnav din pricina frigului la care a fost expus în timpul peregrinărilor sale după evadare. Are o pneumonie foarte serioasă. Deși mă doare în suflet când mă gândesc, cred că dacă s-ar prăpădi ar fi mai bine pentru el. E într-adevăr foarte trist, dar cred că mă înțelegeți.

— Biata Violet, spuse Emily. Este într-adevăr foarte dureros.

— Îl am alături de mine pe Brian, iar dumneavoastră îl aveți pe...

Violet se opri stînjenită.

— Da... spuse Emily, puțin melancolică. Așa este.

CAPITOLUL XXXI. TÎNĂRUL CEL FERICIT

Zeece minute mai târziu, Emily cobora în grabă străduța. Căpitanul Wyatt, care stătea aplecat deasupra porții vilei sale, încercă zadarnic să o oprească din drum.

— Vă salut, domnișoară Trefusis! E adevărat ce se vorbește?

— Totul este perfect adevărat, răspunse Emily, văzîndu-și în grabă de drum.

— Bine, bine, atunci... poștește te rog înăuntru să iei un pahar de vin sau de ceai. Ai destul timp, nu e cazul să te grăbești așa tare. Graba este cusurul lumii civilizate!

— Știu că sîntem niște ființe îngrozitoare, îi răspunse Emily în fugă și își văzu mai departe de drum.

În cele din urmă ajunse în fața vilei domnișoarei Percehouse și năvăli înăuntru ca o furtună.

— Am venit să vă spun tot ce s-a întîmplat!

Și Emily începu fără ocolișuri să depene povestea. Istoria ei era din cînd în cînd subliniată de exclamațiile cele mai felurite ale domnișoarei Percehouse, care nu mai contenea exprimîndu-și mirarea și strigînd plină de forță:

— Ei nu mai spune?!... Doamne ferește!... Ai văzut?... Ți-am spus eu!

Cînd Emily își termină în cele din urmă povestea, domnișoara Percehouse se ridică, rezemîndu-se într-un cot, și își îndreptă spre Emily degetul amenințător.

— Ai văzut, ți-am spus eu! Burnaby este un om foarte invidios. Ce-i drept, erau prieteni la cataramă! Dar de douăzeci de ani, Trevelyan reușise totdeauna să se descurce mai bine decît Burnaby. Trevelyan schia mai bine, era un alpinist mult mai versat, ochea vînatul cu mai multă precizie decît prietenul său și, ce mai calea-valea, pînă și la cuvinte încrucișate se dovedea mai iscusit. Burnaby nu a avut tăria să suporte toate acestea. Trevelyan era bogat, iar el era sărac! Așa au stat lucrurile tot timpul. Să știi de la mine că nu e ușor să simpatizezi la nesfîrșit un om care în toate se descurcă mai bine decît tine. Burnaby e un om mărginit, un suflet mic. Așa că în cele din urmă nu s-a mai putut abține.

— Cred că aveți dreptate. Oricum, trebuia să vin să vă spun cum s-au întîmplat lucrurile. Este mare păcat că în tot acest interval nu ați putut lua parte mai îndeaproape la cercetări. Apropo, știați că nepotul dumneavoastră este prieten cu mătușa Jennifer? Miercuri i-am văzut luînd ceaiul împreună.

— Jennifer este nașa lui Ronnie. Carevasăzică ea era „prietenu” pe care voia cu tot dinadinsul să-l întîlnească la Exeter. După cîte îl cunosc eu pe Ronnie, precis că a cerut niște bani cu împrumut. Vorbesc eu cu el!

— Vă interzic să vă legați de cineva într-o zi minunată ca asta! La revedere! Trebuie să-mi iau zborul! Mai am o mulțime de treburi de rezolvat.

— Dar ce mai ai de făcut, domnișoară? Eu aș zice că ți-ai făcut datoria.

— Nu pe deplin. Trebuie să plec negreșit la Londra și să iau legătură cu Compania de asigurări unde lucrează Jim.

Trebuie să-i conving pe cei de acolo să nu-l dea în judecată pentru banii pe care i-a împrumutat.

— Aha!

— E-n regulă. Pe viitor, Jim o să-și vadă de treabă. Și-a primit lecția!

— S-ar putea să ai dreptate, dar crezi că vei reuși să-i convingi să-l lase în pace?

— Categorical, spuse Emily cu toată fermitatea.

— S-ar putea să reușești. Dar după asta ce ai de gând?

— După asta mi-am îndeplinit misiunea. Aș putea spune că am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru Jim.

— Ei, dar ia să-mi spui mie, și după asta... ce ai de gând?

— Ce vrei să spunei?

— Ce o să se întâmple? Sau ca să ți-o spun pe șleau care dintre ei doi va fi fericitul?

— O!

— Da, da... Asta vreau să știu. Care dintre ei va rămîne cu buzele umflate?

Emily izbucni în rîs. Se aplecă și o sărută pe bătrînă, plină de tandrețe.

— De ce vă faceți că nu știți? Doar înțelegeți prea bine care va fi fericitul!

Domnișoara Percehouse chicoti încîntată. Emily plecă imediat, iar pe drum se întîlni cu Charles, care tocmai venea spre ea. Tînărul îi cuprinse mîinile.

— Scumpa mea Emily!

— Charles dragă! Nu-i așa că totul este minunat?

— Îmi vine să te sărut, spuse domnul Enderby, ceea ce și făcu fără a mai sta mult pe gînduri.

— Sînt un om făcut, Emily! Scumpa mea, te rog să-mi spui tu ce ai de gînd?

— La ce te referi?

— Vreau să spun... că atîta timp cît bietul Pearson se afla

la închisoare, nu s-ar fi convenit să luăm vreo inițiativă, dar acum cînd este în afară de orice pericol... ei bine, cred că a sosit timpul ca să nu-l mai menajăm atîta.

— Bine, Charles, dar nu înțeleg ce vrei să spui.

— Știi prea bine că sînt nebun după tine și, de fapt, mă placi și tu. Pearson nu a reprezentat decît un moment de rătăcire. Vreau să spun, pur și simplu, că tu și cu mine sîntem făcuți unul pentru altul. De altfel, în tot acest interval am fost amîndoi conștienți de asta, nu-i așa? Spune-mi, dragă, vrei să mergem la primărie sau să fii mireasă? Care ți-e preferința?

— Dacă te referi la căsătorie, nu are rost să mai discutăm acest subiect.

— Bine... dar...

— Categorie nu!

— Bine, Emily dragă, dar...

— Ei, dacă vrei să știi adevărul îl iubesc pe Jim. Îl iubesc cu pasiune.

Charles o privea țintă, nefiind în stare să scoată o vorbă.

— Asta nu se poate!

— Ba da! Ba da! L-am iubit întotdeauna și am să-l iubesc cît voi trăi.

— Bine, dar m-ai făcut să cred...

— Ți-am spus doar, replică Emily foarte calmă, că este minunat să ai o persoană pe care să te poți bizui!

— Bine, dar eu am crezut...

— N-am ce-ți face, treaba ta ce-ai crezut!

— Emily, să știi că ești un spiriduș lipsit de scrupule!

— Știu, dragul meu Charles. Știu prea bine asta! Sînt întru totul de acord cu tot ce crezi tu despre mine. Dar asta n-are nicio importanță. Gîndește-te numai că ai să fii cineva. Ai dat lovitura! Informații și reportaje în exclusivitate pentru „Daily Wire”! Ești un om făcut! Și, la urma urmelor, ce înseamnă o femeie? Nu valorează nici cît un pumn de țărînă. NU, dragă,

bărbații puternici n-au nevoie de așa ceva! O femeie s-ar crampona de ei așa cum se agață iedera de un copac. Oamenii mari sînt independenți. Nimic nu-l poate satisface mai mult pe un bărbat decît o carieră strălucită. Tu ești un bărbat puternic, Charles! Din categoria acelor care înfruntă singuri valurile.

— Emily, n-ai de gînd să termini cu toate astea? Nu-mi mai ține predici de soiul ăsta! Mi-ai frînt inima! Ce știi tu cît de fermecătoare erai în clipa cînd ți-ai făcut apariția în cameră, împreună cu Narracott. Parcă erai zeița dreptății luîndu-și, triumfătoare, zborul de pe o friză magnifică!

Se auziră pași și pe străduță își făcu apariția domnul Duke.

— O! Bună ziua, domnule Duke, spuse Emily. Charles, vreau să afli și tu! Domnul Duke este fostul inspector general Duke de la Scotland Yard!

— Cuuum?! exclamă Charles, recunoscîndu-l pe ilustrul personaj. Dumneavoastră sînteți inspectorul Duke?

— Da, spuse Emily. Cînd a ieșit la pensie s-a hotărît să se retragă aici și, fiind foarte modest din fire, nu a vrut să se facă mare caz de renumele său. Acum înțeleg de ce zîmbea amuzat inspectorul Narracott cînd îl tot pisam să-mi destăinuiască ce crime a comis domnul Duke!

Fostul inspector al Scotland Yard-ului izbucni în rîs. Charles șovăia. Între tînărul îndrăgostit și ziaristul pasionat se dădu o luptă scurtă în care, pînă la urmă, ziaristul se dovedi mai puternic.

— Domnule inspector, sînt încîntat că am ocazia să vă cunosc. Mă întreb dacă sînt suficient de abil pentru a vă putea convinge să ne scrieți un articol de numai opt sute de cuvinte, să zicem, despre cazul Trevelyan?

În intervalul acesta, Emily o luă rapid din loc și se îndreptă spre vila doamnei Curtis. Acolo urcă în grabă în

camera ei și începu să-și strângă bagajele. Doamna Curtis veni imediat după ea.

— Aveți de gând să plecați, domnișoară?

— Negreșit. Am o groază de treburi la Londra și apoi gândiți-vă la logodnicul meu.

Doamna Curtis se apropie de Emily.

— Domnișoară, vă rog spuneți-mi care din ei este fericitul?

În acest timp. Emily își arunca lucrurile claie peste grămadă în valiză.

— Cel din închisoare, bineînțeles. Numai la el mi-a fost tot timpul gândul!

— Domnișoară, nu credeți totuși că faceți o greșală? Sînteți convinsă că cel din închisoare face tot atîtea parale cît celălalt, ziaristul?

— Bineînțeles că nu. Charles o să se descurce singur. Emily se uită pe fereastră. Charles mai stătea încă de vorbă cu fostul inspector Duke. Domnul Enderby face parte din categoria tinerilor născuți să urce sus. Dar, sincer să-ți spun, nu știu ce s-ar întîmplă cu celălalt dacă n-aș fi eu să-i port de grijă. Vezi bine ce s-ar fi ales de el dacă nu aș fi fost eu să-l scot din încurcătură!

— Ce mai calea-valea, ați pus punctul pe i, domnișoară! recunosc doamna Curtis.

Apoi bătrîna coborî scările și se duse la consortul ei, care stătea în fotoliu, cu privirea ațintită în gol.

— Ce mai, bucățică tăiată Belinda, fiica mătușii mele Sarah, începu doamna Curtis. S-a năpustit asupra prăpăditului ăla de George Plunket de la ferma „Trei Junci”. L-a găsit cu toată averea ipotecată și-n mai puțin de doi ani a plătit toate datoriile și a pus totul pe roate.

— Formidabil! murmură domnul Curtis, frămîntîndu-și pipa între buze.

— Era tare chipeș George Plunket, n-am ce zice! continuă doamna Curtis, năpădită de amintiri.

— Formidabil! rosti domnul Curtis.

— Dar după ce s-a căsătorit cu Belinda, n-a mai îndrăznit să privească la altă femeie!

— Formidabil!

— Belinda a avut grijă să nu-i mai ofere o asemenea ocazie!

— Formidabil! recunosc domnul Curtis, copleșit.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

